

மஞ்சள் வெயில் மாலை நீ

காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

மஞ்சள் வெயில் மாலை நீ

1

சுற்றிலும் ததும்பி ஆடியது வெளிர் நீலக் கடல்.

அதன் நடுவே எம்பி நின்ற நிலப்பகுதியைச் செல்ல
மாய் நக்கிக் கொடுத்தன அதன் அலைகள்.

வானிலுமாய் வியாபித்திருந்த நீலம், பார்க்கும் கண்
களைச் சலிப்படைய செய்து விடக் கூடாது என்பதற்காய்
பளீர் பச்சையில் இருந்தது அந்தத் தீவு.

வேறு பல நிறங்களை சேர்த்துக் குழப்பியபடித்தால்
உறுத்தக் கூடும் என்ற கவனத்தோடு அத்தீவில் எழுப்பப்

பட்டிருந்த கட்டிடங்கள் அத்தனையும் முழு வெண்மையில்!

இயற்கைச் சுழலுக்கு ஒத்துப் போகும் நோக்கத்தோடு தென்னங்கீற்றால் வேயப்பட்ட கூரைகளோடிருந்த அக்கட்டிடங்களும் குடில்களும் உள்ளே அதி நவீனமான அமைப்பில்.

அந்த நவீன வசதிகளின் செளகர்யத்தில் ஆழ்ந்து உறங்கிய சத்யன், புத்துணர்வுடன் கண் பிரித்தான். சற்று நேரம் அப்படியே படுத்திருந்து தன் புது சுற்றுப்புறத்தைக் கவனித்தான்.

நேற்று அவன் இங்கே மோட்டார் படகின் மூலம் வந்து சேர்ந்த போது நள்ளிரவு! முழுநாள் பயணத்தின் அலுப்பில் படுத்தவன்தான் இப்போது பட்டுக் கம்பளியினுள் மடங்கியிருந்த உடலை நீட்டி முறித்தவனை வெளியே கேட்ட கர்ண கரூரமான இரைச்சல் முழுக்க உசுப்பியது.

பர்முடாஸும், டீ-ஷர்ட்டுமாய் உடுத்தியிருந்தால், அப்பாவைப் போல அவிமும் லுங்கிக்காய் தன் இடுப்பைத் துழாவாமல் மிக லகுவாகவே எழுந்து தன் அறையின் கண்ணாடி ஜன்னலின் வழியேப் பார்த்தவன் இரண்டே எட்டில் தன் தனிக் குடிலின் கதவைத் திறந்தான்.

தான் வந்து சேர்ந்திருப்பது சொர்க்கமா என்ன?

காலை ஏழு மணிக்குரிய இதமான சூரிய ஒளியில் செயற்கைத்தனங்களால் கொச்சைப்படாத அந்தத் தீவின் அழகு கொஞ்சியது. கடலின் நீலமும் நிலத்தின் பசுமையும் கண்களையும் தாண்டி அவன் மனதைக் குளிர் வித்தன.

தூய காற்றும் அமைதியுமாயிருந்த அச்சூழலை மஞ்சளான குட்டை கால்களை ததக் பிதக்கென்று வைத்து கூட்டமாய் நகர்ந்து முன்னேறிய கூஸ் பறவைகள் செல்லமாய் கலைத்துக் கொண்டிருந்தன. சொட்டு நீலமிட்டு கழுவிய வெண்மையில், செழித்த அழகு பறவைகள். ஆனால் பாவம் அவற்றின் குரல்தான் சகிக்கவில்லை...

இவனது எண்ணம் புரிந்தவை போல அவை சற்று கோபமாய் சத்யனைத் திரும்பிப் பார்க்க, இவன் அகண்ட புன்னகையுடன் நின்றான்.

தான் எடுத்தது சரியான முடிவுதான் என்ற உற்சாகத்துடன் நெட்டி முறித்தான்.

இனி முழுதாய் ஐந்து நாட்களுக்கு கணினியின் முன் உட்கார்ந்து எண்களால் கண்களைப் பூக்கச் செய்ய வேண்டாம். சென்னையின் வாகனப் புகை, நெரிசல் கிடையாது. பழகிய முகங்களே அற்ற புதுமை இது.

உரக்கக் கத்த வேண்டும் போலிருந்தது - "யா...ஹூ!" - என்று கத்தக் கூடிய தனிமைதான்.

இல்லையில்லை - இந்தத் தீவில் நடத்தப்பட்ட ரிஸார்ட்டின் நாற்பது அறைகளில் பாதிக்கு மேல் ஆட்கள் இருந்ததாய், நேற்றிரவு இவனைக் கூட்டி வந்த படகோட்டி தெரிவித்தானே. பத்து நிமிடப் படகு பயணம் அவனை இந்தத் தீவிற்கு அழைத்து வந்திருந்தது. ஆனால் அப்போதைய இருட்டில் கேரள நாட்டின் பசுமையும் எழிலும் புலனாகவில்லை.

வரவேற்பில் இவனைப் பதிவு செய்து, அறைச் சாவியைத் தந்தவன் 'நீங்க அதிர்ஷ்டசாலி மிஸ்டர். சத்யன். இது காற்று, மழைக்காலம் என்பதால் கூட்டம் கம்மி, அறைகளின் வாடகையும் பாதி. இல்லையேல்

மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு பதிவு செய்தால்தான் இந்த கேரளத் தீவில் விடுமுறை சாத்யம்" - என்று பதமாய் பீற்றிக் கொண்டான்!

சத்யனுக்கு இந்த விடுமுறை செலவேயின்றி கிடைத்தது தெரிந்தால் அவன் பொருமியிருக்கக் கூடும்!

ஒரு வார வேலை அயர்வைப் போக்க, ஒரு படம் பார்க்கலாம் என்று இரு மாதங்களுக்கு முன்பு திரையரங்கிற்குப் போன சத்யனை ஜீன்ஸ் சட்டையிலிருந்த ஒரு குச்சிப் பெண் மறித்து பத்துக் கேள்விகளைக் கேட்டு, படம் முடிந்ததும் இவனைத் தேடிப் பிடித்து,

'வாழ்த்துக்கள் ஸார் - உங்களுக்கு பரிசாய் ஒரு விடுமுறை கிடைச்சிருக்குது - கேரளாவின் "தென்னம் பாளா ரிஸார்ட்" டில் ஐந்து நாட்களை ரசித்து விட்டு வரலாம் நீங்க அறிவிப்புடன் கை குலுக்கி விட்டுப் போனாள்.

மறுமாதம் அந்தத் தகவல் ஊர்ஜிதமானது.

ஆனாலும் சத்யன் அதைப் பெரிது படுத்தவில்லை.

'மூன்றே வாரங்களில் இந்த பிராஜெக்டை முடிக்கணும் சத்யன்' என்று ஆபீஸ் இவன் தலையில் கட்டிய வேலை மற்றபடி இரண்டு மாதங்கள் எடுக்கும்.

தன்னை சக்கையாய் பிழிந்து வேலையை முடித்தவன், பிறகும் தூங்க முடியாமல் தவித்தான் - மூடிய கண்களுக்குள் கணினி எழுத்துக்கள் மின்னலாய் ஒடின - இவன் புத்திக்கு சவால் விட்டன.

"நீங்கள் வென்ற விடுமுறையை நீங்கள் இந்த மாதத்திற்குள் பயன்படுத்திக் கொண்டால் உண்டு" என்ற ஒரு நினைவூட்டல் அவனை உந்தியது.

இருபத்தி எட்டு வயதில் மாதச் சம்பளமாய் ஒரு லட்சத்தை எட்டி விட்டவனுக்கு விடுமுறைக்கென செலவழிப்பது சிரமமல்ல.

ஆனால் தேவையான நேரம் தேடி வந்த வித்தியாசமான வாய்ப்பு...

"போய்ட்டு வாப்பா" என்றார் அப்பா.

"கேரளான்னா போய் வரவே ரெண்டு நாளாயிடாதா?" - இது அம்மா.

"சட்டுனு கல்யாணம் பண்ணிட்டு நந்தனாவோடு தேனிலவை முடிச்சுடுண்ணா!" - தனிமையில் சீண்டினாள் தங்கை சங்கவி.

"ஷ்ஷ்... பெரியவங்கதான் புரியாமல் முடிச்சு போடறாங்கன்னா, நீ வேற."

"யாரோட முடிச்சைப் போடன்னு சொல்லேன் - கச்சிதமாய் போடறேன்."

"இந்த ஆர்வத்தை நீ படிப்பில் காட்டினால் தங்கமெடல் நிச்சயம்."

"அது எந்தப் புத்தகப் புழுவின்கோப் போகட்டும். நா வாழ்வைப் படிக்கிறேண்ணா. வீட்டில் கல்யாணப் பேச்செடுத்தா உங்கிட்ட ஒரு கிள்கிளப்பே.. காணலியே - ஏன்?"

"ஷ.. அண்ணன்ட்ட பேசற பேச்சா இது?"

"இப்படிப் பேசித்தானே உன் நாடியைப் பிடிச்ச பார்க்க முடியும்? நந்தனாக்காக் குடும்பத்துக்கும் நமக்கும் ஏற்கனவே பழக்கம், சொந்தம். ஆக பெரியவங்க கல்யாணப் பேச்சை எடுத்தாச்சு. அதை மோப்பம் பிடிச்சதுமே நா

பெண்ணின் நோக்கத்தை தெரிஞ்சுகிட்டேன். ஏண்ணா அப்படி முழிக்கிறே? எப்படின்னு சொல்றேன். அதுவரை 'அக்கா'ன்னு கூப்பிட்ட இடத்துல 'அண்ணி'ன்னு ஒரு சின்ன மாற்றம். அப்படியே நந்தனா அண்ணியின் முகம் சிவந்து, பூரிச்சிடுச்சு! அடுத்த தரம் அவங்க வீட்டுக்கு நான் போனப்ப, தடபுடலான உபசரிப்பு - புரியுதா?"

பெரிய மனுஷியாய் பேசினாள் சத்யனுக்கு ஏழு வயசிற்கு இளையவள்.

ஒரு கணம் இவனை ஆராய்ந்த பின்,

'உன் முகத்தில் அந்த சிவப்பு பாதி சிரிப்பு மீதியைக் காணலியே... மம்?' - கவலைப்பட்டாள்.

"கல்யாணமானதும் வருமோ என்னவோ?"

"ஆக கல்யாணம் நடந்திடும்ன்ற?"

"பெரியவங்க விருப்பப்படறாங்க. எனக்கும் மறுக்கக் காரணமில்லை" குலுங்கிய மூத்தவனின் தோளைத் தட்டினாள்.

"இதுதான் சரியில்லைங்கறேன். கிள்கிளப்பான உப் பில்லாமல் ரொம்ப 'சப்'பென்று ஒரு கல்யாணம்.. அது தேறாதே."

"நம்ப அப்பா, அம்மா கல்யாணத்திலும்தான் அந்த உப்பு, சப்பெல்லாம் இல்லை."

"உனக்குத் தெரிஞ்சு கதை அவ்வளவுதானா?" மூத்தவனை ஒரு துச்சப் பார்வை பார்த்த தங்கைத் தொடர்ந்தாள். "கல்யாணத்திற்கு முன்னமே அப்பா, தன் மாமாவோடு போய் பெண் வீட்டில், அம்மாட்ட தான் யார்னு காட்டிக்காமல் சொம்பு சொம்பாய் காபி, மோரெல் லாம் வாங்கிக் குடிச்சிருக்காங்க. அந்தத் தெம்பில

'உனக்கு இந்த நிறப் புடவை ரொம்ப அம்சம் - ஜிமிக்கி அட்டகாசம்'ன்னு பாராட்டு வேற. அதுல கலங்கின அம்மாக்கு அதே மனுஷன் தனக்குத் தாலி கட்ட நின்னதும் உடம்பெல்லாம் உதறிடுச்சாம்!"

ஆச்சரியமாய் தங்கை சொன்னதைக் கேட்டவன் மறுபடி தோள்களைக் குலுக்கினான்.

'ஏனாம்? முகமேயறியாத ஒரு ஆணை தனக்குத் தாலி கட்ட அனுமதிக்கறாங்களே பெண்கள் - நியாயமாய் அதற்குத்தான் அவங்க பதறணும் - உதறணும்.'

'அதற்கு பேர் பதட்டமில்லைண்ணா.. இன்பப் பட படப்பு - இனியக் காத்திருப்பு! நீ நந்தனாவை சிறு வயசிலிருந்து பார்த்து பழகிட்டதால் ஒருவேளை உனக்கு அதெல்லாம் வரலையோ?'

வருத்தமாய் தன் தங்கை அன்று சொன்னது உண்மை தான் என்று இப்போது தோன்றுகிறது.

கூஸ் வாத்துக்கள் கூச்சலிட்டு சத்யனை நிகழ் காலத் திற்கு அழைத்தன.

மூச்சை இழுத்து, நெஞ்சை உப்புக் காற்றால் நிரப் பியவன், விழிகளை மூடி அதை வெளியிட, உடம்பு லேசானது. மறுபடி தன் குடிலுக்குப்போய் காலை கடன் களை முடித்து வெளியே வந்தவனின் புருவங்கள் கருங்கின.

தன் ஏகாந்தத்திற்கு தடை போல கடற்கரையில் நிற்பது யார்?

ஆனால் தன் பின்னே ஒருவன் நிற்பது அறியாத அந்தப் பெண்ணும் ஆழ மூச்செடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இவளும் பட்டணத்துப் பெண்ணாய் இருக்க வேண்டும்.

நீலமும் பச்சையுமான இந்த இயற்கையில் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். நகரத்தில் சேமித்த புகைக்காற்றை, புழுக்கங்களை அவசரமாய் வெளியேற்றிக் கொண்டிருப்பதை அவளது தோளின் அசைவு காட்டுகிறதே.

அவளது தனிமையைக் கலைக்க மனமின்றி அவன் திரும்ப எண்ணும்போது, கூஸ் வாத்துக்களுக்கிடையே ஏதோ மனஸ்தாபம் போல, கரோமாய் கூச்சலிட்டு, இறக்கைகளை அடித்து எம்பி அவை வாக்குவாதத்தை ஆரம்பிக்க, அந்த அரவத்தில் பதறித் திரும்பினாள் அந்தப் பெண்.

திரும்பியவளின் முகத்தைக் கண்ட சத்யனுக்குப் பதறியது!

கறுப்பு சால்வையால் தன்னை இறுகப் போர்த்தியிருந்த அந்த மெல்லிய இளம் பெண்ணின் முகம் சிவந்து வீங்கியிருந்தது!

முக்கியமாய் அவளது கண்கள் இன்னும் நீரில் தத் தளித்தபடி..

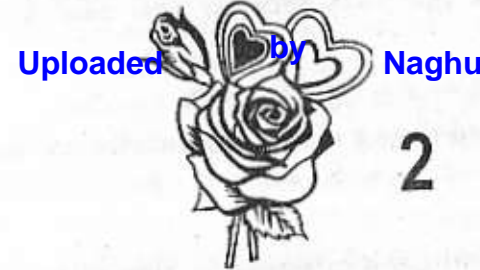
ஆக இந்நேரம் வரை அவளது மெல்லிய தோள்கள் விம்மித் தாழ்ந்தது - அழுகையிலா?

உடல் குலுங்கியது வேதனையில் போலவே?

இவ்வளவு இளம் பெண்ணிற்கு அப்படி என்ன வருத்தம்? மருண்டு முகம் வீங்க அழுமளவிற்கு என்ன வேதனை அதுவும் இத்தனை ரம்மியமான இடத்தில்...?

தன்னைப் பரிவுடன் பார்த்து நின்ற புதியவனைக் கண்டவளின் முகம் மேலும் வெளிறியது.

கன்னங்களில் வழிந்த கண்ணீரை அவசரமாய் துடைத்தபடி அவள் திரும்பி நடந்தாள் - அந்த நடையின் தளர்வு சத்யனை மிக பாதித்தது... அவள் போவதைப் பார்த்தபடி நின்றான் அவன்.

கண்ணீரைத் துடைத்தபடி போனவள் மறையும் வரைப் பார்த்து நின்ற சத்யன், தன் அறையை நோக்கி நடந்தான். இப்போது ஏனோ அந்தச் சூழல் சொர்க்கமாய் தோன்றவில்லை!

யாரோ தன்னைக் கவனிப்பது போலிருக்க, சுற்றிலும் பார்த்தவனின் கண்களில் அந்த சிரித்த, சிநேக முகம் பட்டது.

"ஹாய் குட் மார்னிங். ஏது காலைச் செய்திகளை வாசிக்கும் முன்னமே சற்று சோர்ந்து தெரியுமா?" ஆங்கிலத்தில் தன்னை உரிமையாய் விசாரித்தப் புதியவனை ஆச்சரியத்துடன் கவனித்தான் சத்யன்.

வாசித்துக் கொண்டிருந்த செய்தித் தாளை மடித்து வீசிவிட்டு "வாயேன் பேசலாம்" என்ற ரீதியில் சிரித்தவனைப் போன்றவர்களைப் பட்டணத்தில் பார்த்ததில்லையே. இயந்திர கதி வாழ்வில் பிறரைக் கவனிக்க, பேச்சு வளர்க்க ஏது நேரம்?

“குட் மார்னிங். நீங்க முறைப்படி காலையை ஆரம்பித்திருக்கீங்க. சூடான காபி, செய்திகளோடு.”

“இந்த பிளாஸ்க்கில் மேலும் மூன்று பேருக்கான காபி இருக்குது. உங்களுக்கு ஒரு கப் ஊற்றவா? ஆர்டர் செய்தால் உங்க அறைக்கு காபி வர கால் மணி நேர மாயிடும்.”

அவளது சிநேகம் இவனை இழுத்தது.

சிறு தாழ்வாரத்திலிருந்த பிரம்பு நாற்காலியில் அமர்ந்த சத்யன் நீட்டப்பட்ட காபி கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டான்.

ஆவி பறந்த பானத்தின் வாசனையை அனுபவித்தபடி பருகினான்.

“பக்கத்து அறைக்காரங்களான நாம இப்போ மேலும் நெருங்கிட்டோம். நான் தன்வீர் - பூனாவிலிருந்து வந்திருக்கேன். உங்களைப் போலவே ஒண்டிக் கட்டை.”

இரு ஆண்களும் கை குலுக்கிக் கொண்டனர்.

“நான் சத்யன். சென்னையிலிருந்து வந்திருக்கேன். வீடு, வேலை எல்லாம் அங்கேதான்.”

“பரிசாய் கிடைத்த விடுமுறையா இது?”

“ஓ.. உங்களுக்குமா..?” என்று வியந்து கேட்ட சத்யனைக் குறும்பாய் பார்த்தான் தன்வீர்.

“இது விடுமுறைக்கு தோதான சமயம், சூழல், மழை, காற்று காலம் கிடையாது. ஆகப் பெரிய நிறுவனங்களின் தயவில் இந்த ‘தென்னம்பாளா’ ரிஸார்ட்டை பாதியேனும் நிரப்பிடுவாங்க. எனக்குக் காபி பரிமாறிய சிப்பந்தி

யிடமிருந்து நீங்களும் இங்கேத் தனியே வந்திருப்பதைத் தெரிஞ்சுகிட்டேன்.”

“நீங்க இங்கே வந்திருப்பது...?”

“வேலை சம்பந்தமாய். எனக்குத் தொழில் எழுத்து! பல பிரபல பத்திரிகைகளில் என் கட்டுரை வரும். புகைப்படம் எடுப்பதிலும் ஓரளவு தேர்ச்சி இருப்பதால் படங்களோடு வரும் என் செய்திக் கட்டுரைகளுக்கு நல்ல வரவேற்பு. ஒரு கட்டுரைத் தொடரை முடிக்க வேண்டி யிருந்தது - இந்த இடம் அதற்குத் தோது - இல்லையா? இங்கே வரும் புதுமுகங்களைப் பார்த்துப் பழகுவது தனி உற்சாகம். பல சமயம் என் கட்டுரைக்கான சமாச்சாரமும் கூட...”

“ரசித்து செய்யக் கூடிய வேலை உங்களுக்கு வாய்ச்சிருக்குது தன்வீர்.. நீங்க அதிர்ஷ்டசாலி.”

“நீ விரும்புவதைச் செய்வதில் உன் சுதந்திரம் அடங்கியுள்ளது;

நீ செய்வதை விரும்புவதில்தான் உன் சந்தோஷம் உள்ளது” -

இதைச் சொன்னது யார்னு நினைவில்லை. ஆனா சொன்னது உண்மை என்பதால் நினைவிலிருக்கிறது.”

“எதிலும் கவனத்தோடு இருப்பீங்க போல. நான் யோசனையாய் நடந்து வந்ததைக் கூட ‘சட்’டுனு கண்டுட்டீங்க.”

“மனம் சிறந்த வேலைக்காரன் - ஆனால் மிக மோசமான ஜனமானன்! - கேள்விப்பட்டிருப்பீங்களே?... ஆக அதைக் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கணும்தான். பாருங்க

விடுமுறையை நிம்மதியாய் கழிக்க விடாமல் உங்க மனம் உங்களை இப்படி அலைக்கழிக்குதே..”

“அப்படியில்லை - ஒரு சின்ன யோசனை - அவ்வளவு தான். காலை உணவைக் கூட அறைக்கே வரவழைச் சிடலாமா?”

“வேண்டவே வேண்டாம். நீச்சல் குளத்தின் அருகே ஒரு மைல் நீளத்திற்கு பதார்த்தங்களைப் பரப்பியிருப்பாங்க. எல்லாத்தையும் பார்த்துட்டு வயிற்றுக்கு வேண்டியதை மட்டும் பரிமாறிட்டு உட்கார்ந்தா, குளத்தில் தங்க நிற வாளை, விலாங்கு மீன்களைப் பார்க்கலாம் - என்ன ஒண்ணு இந்த பொன்மீன்கள் கலர் கலராய் நீச்சலுடையில் நீந்தும்! ரொம்ப ரசனையான அனுபவம்.” மிஸ் பண்ணிடக் கூடாது!”

கண் சிமிட்டி சிரித்தான்.

“இங்கே நாற்பது குடில்கள் இருப்பதாய் சொன்னாங்க. வந்து தங்கறது பெரும்பாலும் வெளிநாட்டுக்காரங்க தானா?”

“பணமுள்ளவர்களுக்கான இடமிது. நம்மூர் பிர பலங்கள் பலரை இங்கே நான் சந்திச்சிருக்கேன். இந்தச் சூழலின் அமைதியோடு இருப்பவர்களிடம் மற்றபடி கேட்க முடியாத கேள்விகளைக் கூட கேட்டு பிரமாதமான கட்டுரைகளை எழுதிடலாம் - அடியும் விழாது...”

உற்சாகமாய் சிரித்த தன் புது நண்பனை சந்தோஷ மாகவே பார்த்தான் சத்யா.

“சென்னைவாசிக்கு இந்த அதீத அமைதியில் நாலைஞ்சு நாட்களை நகர்த்தறது கஷ்டம். நல்லவேளை நீங்க கிடைச்சீங்க.”

“பலர் தேனிலவுத் தம்பதிகள் - நம்மைத் திரும்பியும் பார்க்க மாட்டாங்க.” தன்வீர் மறுபடி கண்சிமிட்ட, சத்யனது மனம் அந்த ‘அழகை அழகி’யிடமாய் பாய்ந்தது!

அவளும் தன் தேனிலவிற்காய் வந்தவளோ?

கண்ணீருக்கான காரணம்.. கட்டாயக் கல்யாணமா அல்லது கிழட்டு புருஷனா?

வெறுமே ஊடலில் முகம் வீங்குமளவிற்கு அழ முடியாது -

அவள் கண்களில் ஆழ்ந்த வருத்தம் தெரிந்தது.

தன்வீர் ஒருவேளை அதன் காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்கக்கூடும் - தனக்கு அனுபவம் போதாது!

சதா கணினியைத் தட்டி, பல நிறுவனங்களோடு காசு சமாச்சாரங்களை மட்டுமே பேசிப் பேசி, தனது நுண் உணர்வுகள் மழுங்கி, உதிர்ந்து போயின போல.

“குளிச்சுட்டு வாங்க சத்யா - ஒன்பதுக்கு சாப்பிட போகலாம்.”

குடிலுக்குள்ளிருந்த குளியலறைக்குள் போனவனுக்கு கூச்சமாயிருந்து! காரணம் அங்கே கூரையில்லை - மரத்தொட்டி ஷவருக்குத் துணையாய் அங்கு நிஜமான வாழை மரம் வேறு. பசேலென நின்றது. ஒரு குறுகுறுப் புடன் குளித்து, உடை மாற்றியபோது மறுபடி அந்தப் பெண்ணின் ஞாபகம்.

அவளும் காலை உணவிற்காய் அங்கே வருவாள் தானே?

மற்றபடி அச்சிறு தீவு வெறிச்சிட்டுத் தோன்றினாலும் உணவு மேஜையைச் சுற்றிலும், நீச்சல் குளத்தினுள்ளும் நல்ல கூட்டமிருந்தது. நீல நீரில் சிலர் மிதக்க, இளம் ஜோடிகள் கழுத்தளவு நீரில் கதை பேசியபடி.

ஒரிரு குழந்தைகள் ரப்பர் ட்யூப்பின் தயவில் மிதக்க, சுற்றிலுமிருந்த தென்னைமரங்கள் காற்றை சற்று தாராள மாகவே வீசித் தந்தன.

சில வயதான தம்பதிகள் -

‘காலங் கார்த்தாலே இதென்ன தண்ணீருக்குள் ஆட்டம்’ என்பதான ஒரு கடுப்பு முகத்துடன் உணவை மென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

‘ப’ வடிவ மேசையில் பரப்பப்பட்டிருந்ததில் பழகிய தோசை, பூரி, பொங்கலை விடுத்து, புதிதாய் தெரிந்த வற்றைத் தட்டில் பரிமாறிக் கொண்டு அமர்ந்தான் சத்யன்.

பலவிதப் பழங்களின் சாறைச் சீப்பியபடி, தண்ணீரைத் துழாவியவர்களைப் பார்த்தான். நீச்சலுக்கு வசதியாய் சொற்ப உடையிலிருந்தவர்கள் இங்கே விகற்பமாய் தெரியவில்லை.

அந்தச் சூழலுக்கு அத்தனையும் சுகமாய் பொருந்திப் போனது.

‘அடுத்ததாய் என்ன வேலை’ என்று சதா பதட்டமாய் சுழலும் வாழ்விலிருந்து இது எத்தனை வித்தியாசம்.

“இயந்திரத்தனமான உலகிலிருந்து இது மிக வேறு பட்டு இருக்கிறதாய் நினைக்கிறீங்க - இல்லை சத்யா?”

“ஆமா - ரொம்ப சரி.”

“அந்த சுழற்சியில் ஓய்ந்த நம் மூளைக்கு இப்படி அப்பப்போ ஓய்வு தரணும் - இல்லைன்னா சர்மா போல ஆயிடுவோம்.”

“அது யாரு சர்மா?”

“18ஆம் மாடியிலிருந்த சர்மாக்கு யாரோ கத்தியது கேட்டது -

“சர்மா - உன் மகள் ஒருத்தனோட ஓடி போயிட்டா” என்று.

அவமானம் தாங்காமல் ஜன்னல் வழியே குதிச்ச சர்மாக்கு பத்தாம் மாடியைக் கடக்கும் போதுதான், தனக்கு மகளே இல்லைங்கறது ரூபகம் வந்தது - மூணாம் மாடி வரை விழுந்த பிறகு, தனக்குக் கல்யாணமே ஆகாதது! அந்த சர்மா!”

சத்யனுமே சிரிக்கத்தான் வேண்டியிருந்தது -

“நிதானிக்க முடியாமல் ஒரு இயந்திர ஓட்டம் ஓடறோம்ங்கறீங்க உண்மைதான்.”

“அனுபவிச்ச சாப்பிடுங்க சத்யா - சாப்பாடோடு சேர்த்து இங்கே ஒரு நாளைக்கான வாடகை எட்டாயிரம். வெளியே போக முடியாது - ஆக நாம் எப்படி சமைச்சாலும் இவனுங்க சாப்பிட்டுத்தானே தீரணும்னு மோசமான சாப்பாடில்லை இங்கே - சிறந்தவை மட்டுமே.”

மொறமொறப்பான டோஸ்ட்டில் மார்மலேட், முட்டைக் கலவையை நிரப்பி, ருசித்து மென்றான் சத்யா.

“மதியம் நண்டு, இறால், லாப்டர் வறுவல் உண்டு. ஆக ரொம்பவும் வயிறை அடைச்சுடாதே. என் ஆலோசனையைக் கேட்பதாயில்லை போல..?”

“ல்லையே - நல்லா சாப்பிடறேனே.”

“ஆனா கண் அலைபாயுதே? அநாவசியமாய் விடு முறையைச் சிக்கலாக்கிக்க வேணாம், சத்யா.”

பதில் சொல்லுவதைத் தவிர்ப்பதற்காய் ‘பேக்கன்’ எனப் பட்ட உப்புக்கண்டத்தை ஒத்த மாமிசத் துண்டை வாயிலிட்டான் சத்யா. கடினமாயிருந்த அதை மென்று முடிப்பதற்குள், தேடிய அவன் பார்வைக்கு அவள் சிக்கினாள்.

அவள் மிக வெளம்புத்தான் - அல்லது சுற்றியிருந்த முழுக் கறுப்பு சால்வை அவளை இத்தனை வெளிறலாய் காட்டுகிறதோ?

விழிகளும், மூக்கின் நுனியும் இன்னும் சிவந்தே கிடந்தன.

ஓரமாய் போய் ஒரு சிப்பந்தியை அழைத்து அவனிடம் தணிந்த குரலில் ஏதோ சொன்னவள், தனக்காய் ஒரு பழரசக் கோப்பையோடு, ஒரு துண்டு டோஸ்ட்டுடன், மேலும் ஒரு ஓரம் தேடி அமர்ந்தாள்.

கைக்கழுவுவது போல அந்தப் பக்கமாய் நடந்த சத்யனுக்கு, நெருக்கத்தில் கோப்பையை இறுகப் பற்றியிருந்த அவளது மெல்லிய விரல்களின் நடுக்கம் தெரிந்தது.

“உங்களுக்கு ஏதேனும் உதவி தேவையா?” தன்னை மீறி கேட்டுவிட்டான்.. ஆனால் அது அவன் காதுகளையே முழுசாய் எட்டவில்லை!

இலக்கின்றி வெறித்தபடி உட்கார்ந்திருந்தவளுக்கும் கேட்டிராது.

இடையிடையே அவள் உதடுகளும் நடுங்குகின்றனவோ?

இவனுக்குத் தவித்தது...

இவளை யாரும் இந்தத் தீவிற்குக் கடத்தி வந்து விட்டார்களோ?

இல்லை யாருக்கோ அஞ்சி இங்கு பதுங்கியிருக்கிறாளா?

பணத்தோடு வரும் பிரச்சனைகள் பல..

ஆனால் பெரும் பணக்காரி போலில்லை அவள் - அதனோடு வரும் ஆர்ப்பாட்டமே அவளில் தெரியவில்லையே...

விடுமுறைக்காய் வரவில்லை என்பதும் நிச்சயம்.

பலவாறாய் யோசித்தும் விடை கிடைக்காதவனுக்கு தலை வெடித்து விடும் போலிருந்தது!

3

எழுந்ததும் தான் பார்க்க வேண்டிய வேலைகளைப் பட்டியலிட்டபடியே தூங்கிப் பழகிய சத்யன், விசீரான்தியாய் படுத்து, விரும்பிய நேரம் எழுந்தான்.

முகம் வீங்குமளவில் உறங்கி, காலார நடந்து, கைவீசி நீந்தியபின் பரிமாறப்பட்ட பலரகப் பதார்த்தங்கள் - என்று வாய்த்த விடுமுறையை ஆழ்ந்து அனுபவித்தான்.

புது அனுபவங்கள் தரும் புத்துணர்வு தனி. அது பற்றி நேற்று தன்வீர் சொன்ன ஜோக் நினைவிற்கு வந்தது.

நடுவயது தம்பதிகளில் கணவன் உல்லாசமாய் -

‘முற்றிலும் ஒரு புது இடத்திற்குப் போக வேண்டும் போலிருக்கிறது கண்ணே. அங்கே புத்தம் புது அனுபவங்களை அனுபவிக்க வேண்டும்’ என்றானாம்.

"ஆஹா - அப்படியானால் நீங்கள் போக வேண்டியது நம் சமையலறைக்கு அத்தான். அங்கே கழுவ, துடைக்க, நறுக்க, சமைக்க என்று நீங்கள் செய்தறியாத பல நூதன அனுபவங்கள் காத்திருக்கின்றன" - என்று பதிலடித் தாளாம் மனைவி!

புன்னகைத்த சத்யன், மழையும் காற்றுமாய் கிளப்பிய குளிருக்குத் தோதாய் தான் எடுத்து வந்திருந்த ஸ்வெட்டரை எடுக்க, அதனுள்ளிருந்து ஒரு படம் நழுவினது.

குளிந்து எடுத்தவனின் உள்ளங்கையில் வழுவழுப்பான காகித்தத்தில் நந்தனாவும் புன்னகைத்தாள்.

இந்த புகைப்படம் எப்படி தன் பெட்டிக்குள்...?

தங்கை சங்கவியின் வேலையாகத்தான் இருக்கும் - தன் அண்ணனின் நினைவுகளில் வரப்போகும் அண்ணியைத் திணிக்கும் முயற்சி இது!

ஆனால் காதல் அல்லது 'கிள்கிள' உணர்வுகள் தன்னிச்சையாய் உள்ளே 'குப்'பென்று பொங்கி பூக்க வேண்டுமாமே?

தான் இங்கு வந்ததிலிருந்து நந்தனாவைப் பற்றி நினைக்கவே இல்லை. தன் நினைவுகளை ஆக்ரமித்திருந்தது இங்கு பார்த்த அந்த வெளிறிய பெண்ணல்லவா?

அப்படி தேம்புமளவு அவளுக்கென்ன துக்கம்?

ரொம்ப மெலிவான உடல் - உட்கார்ந்து சாப்பிட்டால்தானே?

சதா ஒரு கறுப்பு சால்வை வேறு...

அவள் யாரோடு வந்திருக்கிறாள்?

அவளைக் கொடுமைப்படுத்துகிறார்களா... ஏன்?

இந்த கேள்விகள் அல்லவா இவனைக் குடைந்து தள்ளுகின்றன?

விட்டாரிடம் போன் மூலம் பேசியவன், தொலைவில் கசிந்த இசையில் லயித்தபடி நடந்தபோது, ஒரு ஜன்னல் வழியே வீசப்பட்ட பொருள் ஒன்று இவன் அருகேயிருந்த புதரில் விழுந்தது.

குளிந்து எடுத்தான் - மூக்குக் கண்ணாடிக்கான சிறு பெட்டி அது. பழுப்பு நிறத்திலிருந்த அதைத் திறக்க, அதனுள் மெல்லிய கண்ணாடியின் மினுமினுப்பு. சாளேஸ்வரத்திற்கான கண்ணாடி அது - ஆக சற்று வயதானவருடைய பொருள் - பேரனோ, பேத்தியோ விளையாட்டாய் வீசி எறிந்து விட்டார்களோ?

அந்த ஜன்னலின் அறை வாசலை அடைந்தவன், சற்று தயக்கத்துடனேயே அழைப்பு மணியை அழுத்தினான்.

மெல்லத் திறந்த கதவோடு சத்யனின் விழிகளும் விரிந்தன. கதவைத் திறந்தது அதேப் பெண்!

இவனைப் பார்த்தவனின் கண்களில் இப்போது கண்ணீரில்லை என்றாலும் கலக்கத்தோடு "நீ யார்?" என்ற கேள்வியிருந்தது.

"இது.. இந்தக் கண்ணாடிக் கூடு வெளியே விழுந்தது - உள்ளே கண்ணாடி வேற இருக்குது."

"ஓ.. நன்றி.. பயந்துட்டேன்."

மிக மெல்லிய அவளது குரல் தடுமாறியது.

"உடையலை."

“இல்லை.. அதுக்கில்லை.. வந்து... ஆமாம்.”

இந்தப் பெண்ணிற்கு ஏனித்தனை பதட்டம்?

தன்வீருடனான பழக்கத்தில், இயல்பாய் கேள்விகளை கேட்க ஆரம்பித்தான் சத்யன்.

“இது உங்க கண்ணாடி இல்லை?”

“ஆமா.. அதாவது இல்லை...”

“நாற்பதற்கு மேல் வெள்ளெழுத்து வந்தவங்க பயன் படுத்துவது - உங்க அம்மாவின்னுடையதா?”

அவளது கண்கள். நொடியில் கலங்கிவிட, இவன் மனதிலும் கலக்கம்! வேண்டாததைப் பேசி விட்டோமோ என்று நினைப்பதற்குள், 18 என்ற எண்ணிட்ட அந்த குடிலுக்குள் நுழைந்து, கதவையும் சாத்திக் கொண்டாள் அவள்.

அன்றிரவு உணவிற்காக மறுபடி குளத்தின் அருகே போனவனின் தேடலில் அவள் அகப்படவில்லை.

ஏனோ சோர்வாயிருந்தது -

இருட்டிய பின் நீச்சல் குளம் பயன்படுத்தப்படக் கூடாது என்பதால் அதுவும் ஓய்வாய் ஒளிப் பட்டு சிரித்த படி கிடந்தது.

இழைந்த சிதார் இசையை ரசிப்பது போல அவ்வப் போது அதில் ஓரிரு ததும்பல்கள் மட்டும்...

உணவு மேஜைகளில் ரோஜாக்களுக்குத் துணையாக மெழுகுவர்த்தியின் சுடர்கள்.

ஒரு பெண்ணோடு இங்கே வந்தால் காதலும் வந்து விடக் கூடும்!

இப்போதைக்கு தன்வீரின் துணையிருப்பது பற்றி ஆறுதல் பட்டுக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

எதிரே அமர்ந்து இவனையே பார்த்திருந்த தன்வீர்,

“விஸ்கி ஆர்டர் செய்யவா, சத்யன்?” வினவினான்.

சுற்றிலும் கருநிழலாய் நின்ற தென்னைகள் உக்கிரமாய் ஆடின.

“காற்று அதிகம். உள்ளே போய் உட்காரலாமா?”

“போகலாம். ஆனால் நாம் இந்த காற்றைக் குறை சொல்லக் கூடாதப்பா. இதனால்தான் நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு இப்படியொரு விடுமுறை ஓசியாய் வாய்த் திருக்கிறது. இயற்கை இதமாயிருக்கும் பருவத்தில் பல மாதங்களுக்கு முன்பே அத்தனை அறைகளும் முன்பதிவு செய்யப்பட்டு விடும். அதுவும் பல ஆயிரங்கள் தந்து!”

சற்று உள்புறமாய் நகர்ந்து அமர்ந்த பின் தன்வீர் மறுபடி அதே கேள்வியைக் கேட்டான்.

“விஸ்கி ஆர் பியர்?”

“எனக்கு ‘கோக்’ போதும்.”

“காதல் தோல்விக்கு அதெல்லாம் போதாதே, பையா” - கிண்டலாய் சிரித்தான் தன்வீர்.

“காதலா? வீட்டில் கல்யாணப் பேச்செடுத்தாங்க - அது கூட இப்போ வேண்டாம்னுட்டேன்.”

“சரி - அப்ப, காதலியைக் காணாத தோல்வி? மன்னிக் கவும் பத்திரிகையாளர்கள் சற்று மிகைப்படுத்துவோம் தான். அந்தப் பெண்ணைக் காணாத ஏமாற்றம்னு சொல்ல வந்தேன். பிரதமர் நேரு முதன் முறையாய்

அமெரிக்கா போன போது அங்குள்ள பத்திரிகையாளரின் விஷமம் பற்றி இங்கே அவரை எச்சரித்து அனுப்பினாங்களாம்.

“கவனம், வாய் கொடுத்து மாட்டிக்க வேணாம்”னு.

அயல்மண்ணில் நம் பிரதமரிடம் கேட்கப்பட்ட முதல் கேள்வி -

‘இந்திய பிரதமருக்கு அமெரிக்காவின் இரவு விடுதி களுக்குச் செல்லும் எண்ணமுண்டா?’ என்பதுதான்.

நேருவும் கவனமாய் -

‘இங்கே இரவு விடுதிகள் இருக்கிறதா என்ன?’ என்று நழுவி விட, மறுநாள் செய்தித்தாளின் தலைப்பு செய்தி இப்படி அலறியது.

‘நியூயார்க்கின் இரவு விடுதிகள் பற்றி இந்திய பிரதமர் ஆவல் என்று! ஆக பத்திரிகையாளர்கள் பொல்லாதவர்கள்!’

“புரியுது”- சிரித்த இளைஞனைக் குறுகுறுவென பார்த்த தன்வீர்,

“அந்தப் பெண் ஏற்கனவே சாப்பிட்டாச்சு” -என்றான்.

“யாரு?”

“கறுப்பு உடைக் கண்ணீர் கன்னி!”

சத்யன் உறைந்து போக, அவன் தலைக்கு மேல் சொடக்கிட்டு பணியாளை அழைத்த தன்வீர் வேண்டிய வற்றைப் பட்டியலிட்டான்.

பிறகு,

“அவ எட்டு மணிக்கெல்லாம் சாப்பிட்டு, தன் 18ஆம் எண் அறைக்குப் போயிட்டா - இப்ப தூங்கியிருக்கணும்” என்றான் மெல்ல.

சத்யனுக்கு பேச்சு வரவில்லை.

அவ பெயர் சஞ்சலா. பெயரைக் கொஞ்சம் கவனமாய் வைக்கணும். இப்பப் பார் - அந்தப் பெண்ணிற்கு ஓயாத சஞ்சலந்தான்.”

“தன்வீர் - நீங்க மந்திரவாதியா?”

“மந்திர தந்திரம் ஏதுமில்லை. வந்ததுமே இங்கேத் தங்கியுள்ளவர்களின் பட்டியலை ஒரு பார்வை பார்த்துடறது. மாஜேஜருக்கு ‘வோட்கா’ பாட்டில் தந்துடறதால் அது சாத்தியம். இம்முறை பிரபலங்கள் யாரும் இங்கே தங்கியிருக்கலை. ஆக நான் என் எழுத்து வேலையில் மும்முரமானேன். ஆனாலும் அந்த கறுப்பு சால்வைப் பெண்ணின் விம்மலை, அவள் ஓடியதும், நீ நெஞ்சு சிதறி நின்றதை பார்த்த பிறகு எனக்குத் தாங்கலை. பத்திரிகைக்காரன் புத்தி” - தன் நெற்றியைத் தட்டி சிரித்தான் தன்வீர்.

இங்கே யாரும் உணவை உருட்டி வாயுள் தள்ள வில்லை. நாசுக்காய் முள்கரண்டியில் குத்தியெடுத்து, வாயிலிட்டதை மிக சாவகாசமாய் மென்று, நாலு சொற்கள் இரண்டு சிரிப்பிற்குப் பின்னரே அடுத்த வாய் என் றிருக்க, இவர்களது உரத்த பேச்சும் சிரிப்பும் அங்கு விகற்பமாய் பட்டது.

தட்டு நிரம்ப வந்த வறுத்த இறாலை சுவைத்த சத்யன் மற்றவர்களை மறந்து தன் காரியத்தில் கண்ணானான்.

“ஒரு கிழவனுக்கு அவளை ரெண்டாம்.. மூன்றாம் தாரமாக்கிட்டாங்களோ தன்வீர்?”

“சஞ்சலா வந்திருப்பது - ஒரு கிழவியோடு.”

“அது அவ அம்மா.. ம்ஹூம்.. மாமியாரோ?”

“இங்கே தங்க ஒரு நாளைக்கே பத்தாயிரமாகும் - 18ஆம் எண் அறையில் மூணு நாட்களாய் தங்கியிருக்காங்க - அவ அத்தனைப் பணக்காரியாய் தோணுதா?”

“இல்லைதான்” - தலையசைத்தான். காசோடு வரும் மிடுக்கு, மெருகெல்லாம் அவள் - அந்த சஞ்சலாவிடம் இல்லைதான்.

“மிஸஸ். பாஷ்யம்ங்கற ஒரு வயசான பெண்மணியோடு, அவங்களுக்குத் துணையாய் வந்திருக்கா சஞ்சலா. ஓரளவு வைத்தியம் தெரிஞ்ச ஒரு உதவியாளர்.”

“மிஸஸ். பாஷ்யம் அவளுக்கு உறவா?”

“அப்படித் தோணலை - ஏன்னா இருவருக்கும் ரொம்ப முரணான தோற்றம். உன் சஞ்சலா சிறகு பிடுங்கப்பட்ட தேவதை போலிருக்க, அந்தம்மாவிற்கு சூனியக் கிழவியின் தோற்றம். மிஸ்டர். பாஷ்யம் ஏறக்குறைய இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு இந்தத் தீவை இந்த ரிஸார்ட்டிற்காய் தோந்தெடுத்து, உதவினாராம். இப்போ அவர் உயிரோடு இல்லைன்னாலும் வருஷத்திற்கு ஒருமுறை இங்கே அவளுக்கான ஒரு விடுமுறை உண்டாம். அவர்களது ஒரே பையன் அமெரிக்காவில் வேலை, குடும்பத்தோடு.”

“இந்தம்மாவின் உடல்நிலை மோசந்தான் போல - அதுதான் அவங்களை வெளியே பார்க்கலை நாம்..”

உடல் வேதனை, மன விரக்தியின் வடிகாலாய் அந்தக் கிழவி, உதவிக்கு வந்த சஞ்சலாவை வறுத்து எடுத்திடும் போல. சஞ்சலா சின்னப் பொண்ணு - அதிக அனுபவ மில்லை - ஆக அந்த சூட்டை அலட்சியப் படுத்தத் தெரி

யாமல் ‘பொல பொல’ன்னு அழுதிடறான்னு நினைக்கிறேன்.”

“இத்தனை அழகான இடத்தைக் கூட ரசிக்க முடியாத அளவிலா நொந்து போறது? அற்புதமான வசதிகளும் சாப்பாடோட, இந்தக் காற்றும் கடலும்...”

தன்வீர் ஆமோதித்தான் - “நீ சொல்றதும் உண்மை சத்யன். யோசிக்க, கிழவியின் கோபம் மட்டும் சஞ்சலாவின் கண்ணீருக்குப் போதுமான காரணமாய் தோணலை. அவ முகத்தின் கலக்கம், உடம்பின் நடுக்கத்திற்கு வேறு காரணம் இருக்கணும். கேட்டு அதை ஒரு சுவாரஸ்ய கட்டுரையாக்கலாம்தான். ஆனால் எளியவர்களின் வாழ்க்கைக் கதையில் நம் மக்களுக்கு சுவாரஸ்யமில்லையே. மிஸஸ். பாஷ்யத்தின் ஆத்திரத்தில் ஹோட்டல் சிப்பந்திகளே அரண்டு போயிருக்காங்க. பணமும் பதவியும் மனுஷனைப் பாழாக்கிடுது.

“யார் என்னைப் பற்றி என்னவந்தான் நினைக்கட்டும் - எனக்கென்ன” என்ற அலட்சியத்தைத் தந்திடுது.”

“அது காசில்லாதவனுக்கும் உண்டு. கள்ளோ கஞ்சாவோ அடிச்சுட்டு நாள் முழுக்க மல்லாந்து கிடக்கற பிளர்ட்பார வாசிகளைப் பார்த்ததில்லையா? அவங்க பேசற கெட்ட வார்த்தைங்களுக்காய் தனி அகராதியே போடலாம்.”

“ம்ம்.. உன்னையே பேட்டி எடுக்கலாம்னு நினைக்கிறேன் சத்யா - நல்லா பேசற நீ” - என்றபடி புன்னகைத்தான் தன்வீர்.

4

மழைப் பெண் எப்போதுமே அழகுதான். தன்னைப் பார்க்கும் மனங்களையும் நனைத்து விடும் பேரழகி அவள்.

பூமியில் மழைத்துளிகள் பல்லாங்குழி ஆடுவதை விட கடல் பரப்பில் நீர்ப் பூ சொரிந்து மறையும் காட்சி, வெகு நூதனமாயிருக்க, அதை ரசித்து நின்றான் சத்யன்.

சஞ்சலாவின் பெயரோடு அவளைப் பற்றிய விவரங்களும் தெரிந்த பிறகு, வெளுத்த முகத்தில் விரிந்த அந்த கண்ணீர் விழிகளை சற்று ஒதுக்கி விட்டு மழை மகளை ரசிக்க முடிந்தது. இரவு படுக்கும் முன் நந்தனாவின் படத்தைத் தேடி எடுத்துப் பார்த்தான்.

அது காதலை வரவழைக்கும் முயற்சி!

ஆனா கனவில் நந்தனா வரவில்லை!

ஆனா இவர்களிடையில் திருமணம் என்ற பேச்சு எழுந்த பிறகு நந்தனா முகத்தில் வெட்கம், பார்வையில் ஒரு குறுகுறுப்பு.. எல்லாம் சம்மதத்தின், விருப்பத்தின் அறிகுறிகளே!

ஆனால் இந்தப் பெண் தன் மனைவியாகக் கூடும் என்றறிந்த பின்னும் இவனில் ஆசை கிளறுவதாயில்லை.

மோகக் கற்பனைகள் சிறகு விரிக்கவில்லை. நந்தனாவைத் தன் வீட்டில் பார்க்க நேர்ந்த போதும், அவளைத் தனியிடத்திற்குத் தள்ளிக் கொண்டு போய் சீண்டி, தீண்ட முயலாத தனக்கு, இந்தத் தீவில் வெறுமே பார்த்ததுமே சஞ்சலாவின் வெளிறிய முகத்து ஈரத்தைத் துடைத்து, அணைக்க கைகள் பரபரத்தது ஏன்?

அந்த அணைப்பு ஆறுதலுக்குத்தான் - ஆசையினால் அல்ல... இருந்தாலும் தன் உணர்வின் வேகம் சத்யனைச் சற்று கலவரப்படுத்தியது.

பெயர் தெரிந்த பிறகு மனம் வேறு 'சஞ்சலா சஞ்சலா' என்று ஜெபமாலையாய் உருளத் தொடங்கியிருந்தது.

அதைக் கலைக்கவே இப்படி மழையை ரசிக்க ஆரம்பித்திருந்தான். ஹோட்டலின் சிப்பந்தி தந்த பெரிய குடையுடன் கடலை நெருங்கியவன், நனையாமல் நீர்பொழியலில் நின்றான்.

'மழை பிடிக்கும்

என்றுதான்

சொல்கிறார்கள்

கையில் குடையிருக்கும்

அத்தனை பேரும்' என்ற கவிதை ஞாபகத்திற்கு வந்து, புன்னகைக்கச் செய்தது.

மழையின் வேகம் குறைந்ததும், அறைக்குத் திரும்ப லாமா அல்லது உணவகம் போய் சுடச்சுட ஒரு வறுத்த மீன் விழுங்கலாமா என்ற கேள்வியோடு திரும்பியவனின் கண்களில் மீண்டும் அவள்!

கட்டிடம் ஒன்றில் துருத்திய விளிம்பின் அடியே நின்றிருந்தாள் சஞ்சலா!

மின்விளக்கின் ஒளியில் அவளது இடது கன்னம் பளபளப்த்தது... மழை நீரினாலா அல்லது வழிந்த கண்ணீரா அது?

மாலை நேரத்து மழை, வெளிச்சத்தை விரட்டி யிருந்தது.

அந்த மங்கலில் நடந்து வந்தவனை அவளும் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் தன்னை யாரோ ஊன்றிப் பார்ப்பதை அவளது உள்ளுணர்வு தெரிவித்தது போலும்.. புதுக் கலவரத்துடன் பயந்த புறாவைப் போல கழுத் தையும் இப்படியும் அப்படியுமாய் திருப்பினாள்.

தன்வீர சொன்னது சரிதான்.

வைத்த பெயரின் காரணமாகவே இந்தப் பெண் சதா சஞ்சலப்படுகிறதோ?

மிருதுவான முறுவலுடன் அவளை நெருங்கியவன் குடையை அவள் புறமாய் சற்று நகர்த்தினான்.

"அறைக்குப் போகணும்னா - இந்தக் குடையை எடுத்துக்கோங்க சஞ்சலா. மழை அதிகரிக்கலாம் - இருட்டிட்டு வருது. இது ஹோட்டல் குடைதான் - சிப்பந்திகிட்ட கொடுத்துவிட்டால் போதும்."

அவள் கண்கள் அவனைப் பதட்டத்துடன் ஏறிட்டன.

"உங்களுக்கு.. என் பேர் எப்படித் தெரியும்?"

"நீங்க மிஸஸ். பாஷ்யத்திற்குத் துணையாய் வந்திருப் பதும் தெரியும்."

"ஐயோ.. என்னைத் தேட ஆரம்பிச்சிருப்பாங்களே..."

"அதற்காகத்தான் குடையைத் தந்தேன். நனையாமல் போய் சேரலாமே?"

காற்று கழன்றடிக்க, மழை வேகமெடுத்தது. பெய்த மழையை கடல் மண் அசராமல் ஏந்திக் கொண்டது.

"நீங்களும் ஹோட்டல்... அறைக்குப் போகணுமில்லையா?"

அவளது மெல்லிய குரல் மிக உன்னிப்பாய் கவனித் தால் மட்டுமே கேட்டது. சத்யாவும் தன் குரலை மிருது வாக்கினான்.

"ஆமா. இங்கே போக வேற இடமில்லையே."

"சே.. சேர்ந்து போயிடலாம்." என்றவள் அவளது குடையின் வளைவிற்குள் தயக்கத்துடன் அண்டினாள்.

"அம்மாவை உங்களுக்குத் தெரியுமா?" தயங்கி கேட்கவும் செய்தாள்.

"கேள்விப்பட்டேன். தூங்கிட்டிருக்காங்களா?"

"ல்ல.. அவங்களுக்கு.. கொஞ்சம் கோபம். என்னைப் பார்க்க.. அதாவது தனியாயிருக்க விரும்பினாங்க போல - அதான் இப்படி வந்தேன்.."

"உள்ளேயே பொழுதுபோக்கிற்கான அறைகள் உண்டே - உட்கார்ந்து டி.வி. பார்த்திருக்கலாம். அல்லது உங்க அறைத் தாழ்வாரத்திலேயே நின்றால் வெளியே வீசப் படும் பொருட்களை எடுக்க வசதி."

அவன் சிறு குறும்புடன் சொல்ல, அவளுக்கு அது புரிந்தாற் போலில்லை - குழப்பமாய் விழித்தாள்.

"உங்க அறையிலிருந்து பறந்து வந்த கண்ணாடிக் குட்டை அன்னைக்கு எடுத்துத் தந்தது - நான்தான்.."

"ஓ.. நன்றி. நான் சரியாய் கவனிக்கலை."

"சதா யோசனையில் இருக்கீங்க - வருத்தமாய் தெரியுங்க... இது ரொம்ப அற்புதமான இடம். இதை அனுபவிக்காமல்..."

"விடுமுறையாய் இதை அனுபவிக்க நானிங்கே வரலை. பாஷ்யம் அம்மாவை கவனிச்சுக்க வந்தவ - அதற்கு சம்பளம் வேற வாங்கறேன்."

"உங்களுக்கு இந்த வேலை பிடிக்கலியா, சஞ்சலா?"

"இதற்கு நான் தகுதி இல்லாதவ."

வருத்தமாய் சொன்னாள்.

"அதாவது மருத்துவ தாதிக்கான படிப்பு படிக்கலைங்கறீங்களா?"

இப்படி விடாப்பிடியான கேள்விகளால் அவளைக் குடைவது முறையில்லை என்பது தெரிந்தாலும் சத்யனால் சும்மாயிருக்க முடியவில்லை.

"ஒரு வருஷ நர்ஸிங் படிப்பு படிச்சேன்.. ஆனா.. உங்களுக்கு எந்திலைமைப் புரியாது" என்றாள் சற்று சலிப்பாய்.

"மிஸஸ். பாஷ்யம் நோயாளிகறதால் சிடுசிடுப்பாங்கன்னு கேள்விப்பட்டேன். நம்ப உடம்பு வேதனையில் பிறர் மனசு வேதனைப்படறாப்போல நடந்துக்கறது... சகஜந்தான். மொத்தத்தில் நோயாளிகளின் குணம் கொஞ்சம் மோசமாயிடுது."

"இல்லையில்லை.. எனக்குத்தான் பொறுமையில்லை."

"அளவிற்கு மீறி சீண்டினால் யாருக்குமே பொறுமை குறையுந்தானே?"

18 ஆம் எண் குடிலை அடைந்தவர்கள் அதன் தாழ் வாரத்தில் ஏறி நிற்க, அந்த மஞ்சள் நிற மின் விளக்கின் வெளிச்சம் பட்டு சஞ்சலா தங்கப் பெண்ணாய் மினு மினுத்தாள். தனது கறுப்பு கோட்டின் பையிலிருந்து எடுத்த கைக்குட்டையால் மேனியின் ஈரத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

குடிலின் கதவை ஓசையின்றித் திறந்து பார்த்தவள், மறுபடி அதை சாத்திவிட்டு இவனிடம் விளக்கினாள்.

"அம்மா இன்னும் எழுந்திரிக்கலை. மழை பெய்தால் தூக்கம் அசத்துமில்லையா? அதான்.."

"அவங்க உடம்புக்கு என்ன?"

"கலவையான நோய்கள். பலவீனப்பட்ட இதயம். ரத்தக் கொதிப்பு - அதனால் சமீபமாய் ஸ்ட்ரோக் வந்து. அதிக நடமாட்டமுமில்லை."

"இத்தனை பலவீனமானவங்க மருத்துவ உதவி ஏதும் இல்லாத ஒரு உல்லாசத் தீவிற்கு வருவது உசிதமில்லையே. ஓர் அவசரம்னால் இங்கேருந்து மருத்துவ மனைக்கு போகவே ஒரு மணி நேரமாகும். இங்கே ஆக்ஸிஜன் தரும் வசதி கூட இருக்கோ இல்லையோ?"

"நீங்க டாக்டரா?"

"இதெல்லாம் அடிப்படை விஷயங்களில்லையா? நான் ஒரு என்ஜினியர்."

"ஓ..." என்றவள், "மழை நின்னிடுச்சு" என்றாள்.

ஆனால் சத்யன் "நான் கிளம்பறேன்" என்று சொல்லவில்லை!

"சத்தம் கேட்டால் அம்மா எழுந்துக்குவாங்க.. அப்படி நின்னு பேசலாமா?"

அவன் சந்தோஷமாய் அவளைத் தொடர்ந்தான்.

பேச்சும் தொடர்ந்தது -

"அம்மாவுடைய வீட்டுக்காரர் இருந்தப்போ இங்கே அடிக்கடி வந்து தங்குவாங்க போல. அந்த ஞாபகத் திற்காய் இங்கே விரும்பி வர்ராங்கன்னு படுத்து. கணவர் இல்லாத ஆற்றாமை..."

"வருத்தம் இருக்கலாம். ஆனால் இழந்ததை நினைச்சு, இப்போ தன் துணையாய் இருக்கற உங்களை வதைக்கறது தப்பு."

ஆனால் அவனது அனுதாபத்தை அவள் ஏற்கவில்லை.

"முன்னே இந்த ரிஸார்ட்டை உருவாக்க, அம்மாவும் ரொம்ப உதவியிருக்காங்க. அபூர்வமான செடி வகை களோடு இங்குள்ள கூஸ் வாத்துக்களையும் கூட வாங்கி விட்டது அம்மாதான். அவங்க பையன் வெளிநாட்டில் நல்ல வேலையிலிருக்காங்க. ஆனா நினைச்ச நேரம் வந்து அம்மாவை வந்து பார்க்க முடியறதில்லை. அந்த ஏக்கமும் அம்மாக்கு..."

"மனசை வேறெதிலாவது செலுத்தப் பழகிக்கணும். டி.வி. பார்க்கலாம் - எத்தனை ரக புஸ்தகங்கள்..."

"அம்மாக்கு 'ஸ்க்ராபிள்'ன்ற எழுத்து விளையாட்டு தான் ரொம்பப் பிடிக்கும். எனக்கது பழக்கமில்லை... ஆக "இதுகூட தெரியாத முட்டாள்தான் திட்டித்தான் என்னை அப்போ விரட்டினாங்க."

இவனுக்கு எரிந்தது. மெல்லிய மலர் போன்ற இந்த சின்னப் பெண்ணை மழையில் விரட்டியடிக்கலாமா - இவளுக்கேதேனும் ஆபத்து நேர்ந்திருந்தால்??

"போன்னு துரத்தினாலும் பரவாயில்லை.. கோபத்தில் அவங்க சொல்ற அந்த வார்த்தை.. அடிக்கடி அவங்க அப்படி சொல்ல.. ரொம்ப வலிக்கும்..." என்றவளின் மெல்லிய விரல்கள் தன் நடு நெஞ்சை அழுத்தின. இவனும் அந்த வலி உணர்ந்தான்!

விளையாட்டு பலகையை விசிறியபடி,

"இதை பொறுக்கி வைக்கத்தான் நாயே நீ லாயக்கு - ஓடு வெளியே"ன்னு அம்மா கத்த. அதற்கும் மேலே அங்கே நின்றால் அம்மாவிற்கே நல்லதில்லைன்னு நான் வெளியேறிடுவேன்."

சத்யன் மோவாயைத் தடவியபடி கேட்டான் -

"எப்போ அம்மா விளையாட உட்காருவாங்க?"

"காலை பத்தரைக்கு. காலை எட்டுக்கெல்லாம் உணவகம் போய் லேசா ஏதேனும் சாப்பிடறவங்க, கை நிறைய மாத்திரைகளையும் விழுங்கணும். அசதியில் கொஞ்ச நேரம் படுப்பவங்க ஒரு காபி குடிச்சுட்டு சுறு சுறுப்பாகறது பத்தரை மணிக்குத்தான்."

மறுநாள் காலை எட்டு மணிக்கு சத்யன் உணவகத் திற்கு போய் நின்றான்!

5

"முறையாய் என்னிடம் அறிமுகப்படுத்தப்படாத அந்நியரிடம் நான் பேசறதில்லை" - நிர்தாட்சண்யமாய் சத்யனை ஒதுக்கினாள் திருமதி. பாஷ்யம்!

ஆனால் இளைஞன் அசரவில்லை.

“முதியவளின் சூனியக் கிழவி போன்ற தோற்றத்தைப் பார்த்ததும் முதலில் சற்று அயர்ந்தவன்தான் -

கழுகுத்தனமாய் வளைந்த மூக்கும், அதற்குச் சளையாத கூர் விழிகளுமாயிருந்த திருமதி. பாஷ்யம் வளர்த்தியான, வெடவெடத்த உடலோடு இருந்தார். முகத்தின் சுருக்கங்களில் கசப்பு தேங்கியிருந்தது. கடுமையான வார்த்தைகளைத் தன்னுள் வைத்திருந்த இறுக்கத்தில் கோடான உதடுகள்.

மிருதுவாய் புன்னகைத்தவன் -

“என்னை உங்களிடம் அறிமுகப்படுத்த இந்த கூஸ் வாத்துக்களைத்தான் கேட்கணும்” என்றான்.

சற்று தொலைவில் வரிசைக்கட்டிப் போய்க்கொண்டிருந்த அவற்றைத் தவிர அருகே வேறு யாருமில்லை தான்.

“இந்த குழலுக்கு அன்னத்தின் சாயலில் இருக்கும் இப்பறவைகள் ரொம்பப் பொருத்தம்மா. அந்தப் பாராட்டை நான் சொன்னபோதுதான் ஹோட்டல் சிப் பந்திகள் உங்களைக் கைக்காட்டினாங்க. அது தவிர புதர்களில் பதுங்கும் முயல்களும், மரக்கிளைகளில் தத்தும் கிளிகளும்.. படு அம்சம்.”

முதியவளின் புருவ முடிச்சு அவிழ்ந்தது.

“அத்தனைக்கும் காரணம் நான்ங்கறது இங்குள்ள எந்த முட்டாளுக்கும் தெரியாதே? புதுசா வந்த வேலைக் காரணங்களுக்கு எல்லாத்திலேயும் அலட்சியம்.”

கிழக் குரல் பொறுமியது.

“உங்களைப் பற்றி பெருமையாய் பேசியதால் தானேமா எனக்கு விவரம் தெரிய வந்தது - உங்களோடு ஒரு இளம் பெண்ணிருப்பதால் பசங்க விலகியிருக்காங்க போல. உங்க உடல்நிலை எப்படி இருக்குது?”

பவ்யமான அந்த கேள்வி திருமதி. பாஷ்யத்தை முழுதுமாய் அமைதிப்படுத்தியது.

“இங்கேயும் டென்ஷன்தான் - ரத்த அழுத்தத்தை கூட ‘செக்’ பண்ணிக்க முடியலை...”

“இவ்வளவு பெரிய ஹோட்டலில் அதற்கான கருவி கூடவாயில்லை?” ஜால்ரா அடித்தான் சத்யன்!

“பழுதாயிடுச்சுன்றாங்க. வார்த்தை விளையாட்டான ‘ஸ்கிராபிள்’ ஆடினா மனசும் புத்தியும் கொஞ்சம் அமைதிப்படும். ஆனா தனியாய் ஆடற ஆட்டத்திலென்ன சுவாரஸ்யம்?”

“பத்தரைக்கு மேல் நான் வந்து ஒரு ‘செட்’ ஆட முடியும்மா - உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லைன்னா.”

முதியவளின் கண்கள் ஆவலாய் மின்னின.

“உனக்கந்த ஆட்டம் தெரியுமா? இப்போதுள்ள இளைஞர்கள் பத்து நிமிஷம் ஓரிடத்தில் உட்காருவதில்லையே?”

“நான் வெளிநாட்டில் எம்.பி.ஏ. படிச்ச சமயம் கணினியோடு அந்த வார்த்தை விளையாட்டை ஆடியதுண்டு.”

“ம்ம்... உம்முகத்தில் படிச்ச களை தெரியுது. நிறைய பணமும் சம்பாதிச்சிட்ட போல? இல்லைன்னா இங்கே விடுமுறை சாத்தியமில்லையே.”

“இதற்குக் காரணம் என் அதிர்ஷ்டம்னு சொல்லலாம்” என்றவன் தான் பரிசு வென்று இங்கு வந்ததை விவரிக்க,

“இந்த உலகில் வாழ அதிர்ஷ்டம் ரொம்ப முக்கியம்” என்ற முதியவளின் பார்வை தன்னருகே நின்ற சஞ்சலாவைக் குத்திவிட்டுத் திரும்பியது.

பத்தரை மணிக்கு ஆரம்பித்த அவர்களது ஆட்டம் ஒரு மணி நேரத்தில் முடிந்த போது, சத்யன் ஜெயித்திருக்க, மூன்றாமிடத்தில் சஞ்சலா.

“இவ அதிர்ஷ்டக்கட்டை” - சற்று நிஷ்டுரமாகவே இளையவளைப் பழித்தார் திருமதி. பாஷ்யம்.

“நிச்சயமாய் இல்லைம்மா - இல்லைன்னா அருமையான உங்களோடு இத்தனை அழகான ஒரு தீவிற்கு, செலவில்லாமல் சஞ்சலா வந்திருக்கக் கூடுமா?”

தனக்காய் பரிந்தவனை ஒரு கணம் நன்றியுடன் ஏறிட்டு விலகின அந்த மலர்விழிகள்.

“நீ மனிதவள மேம்பாட்டை விசேஷ பாடமாய் படிச்சியா, சத்யன்?”

“எப்படிம்மா சரியாய் கண்டுபிடிச்சீங்க?”

“பசப்பலாய் பேசத் தெரிஞ்சிருக்கே!”

“எங்கம்மா எனக்குத் தந்த சொத்துன்னு - பேச்சைச் சொல்லலாம்மா. யாரோடேயும் ‘சட்’னு பழகும் குணம் அவங்களுக்கு. சதா வீடு தேடி வருபவரோடு அம்மா பேசுவதைக் கேட்ட எனக்கும் அந்தக் கலை ஓரளவு வசப்பட்டிருக்கலாம். ஆனா அதற்காய் நான் பொய் சொல்ற தில்லை. நிஜத்தை சற்று அலங்காரமாய் சொல்லக் கூடும்.”

தோள்களை உயர்த்தி சிரித்தான்.

“பேச்சு ஒரு கலைதான். ஆனா மனுஷர் அடுத்தவர் முகம் பார்த்துப் பேசறது இப்போ அரிதாயிடுச்சு. ஆளுக்கு ஒரு ‘ஸெல்’லை காதோடு ஒட்டிட்டு அலையறாங்க. கல் யாணங்களுக்குப் போறவங்க உறவுகளைத் தேடிப் பிடிச்ச பேசாமல், எண்களைத் தட்டி பேசறதுல மும்முரமாயிருக்காங்க. எனக்கது புரியலை.”

மனமார ஆமோதித்த இளைஞன்,

“ரொம்ப சரிம்மா. காலைய அம்மா, அப்பா, தங்கையோட பேசினேன். இந்த கூஸ் வாத்துக்களின் கூச்சலை ‘ஸெல்’ மூலம் கேட்ட என் தங்கைக்கு ஒரே உற்சாகம். அவ தேனிலவு இங்கேதான்னு முடிவு செய்துட்டேன். மற்றபடி செல் தொடர்பை கட்டுப்படுத்தியே வச்சிருக்கேன்.”

“ம்ம்.. பிரியமான அண்ணன், பொறுப்பான மகன் - முக்கியமாய் ‘செல்’ போனுக்குள்ளே சதா உளறாத புத்திசாலிப் பையன் - உன் குடும்பம் கொடுத்து வைத்தது.”

சின்ன பெருமூச்சோடு அறிவித்தார் பெரியவர்.

“உங்க பையன்?”

“வெளிநாட்டிற்குப் படிக்கப் போனவன், அங்கேயே வேலையோடு ஒரு மேனாமினுக்கியையும் தேடிகிட்டான். பேர் முகேஷ் - ஒரே பையன் ஆனா இந்த அம்மாவை நினைக்கவும் அவனுக்கு நேரமில்லை.”

“இங்கேயே வேலை நெருக்கடி அப்படித்தாம்மா - பேரக் குழந்தைங்க?”

'வயோதிகர்களுக்கான சலுகை - அவர்களின் பேரக் குழந்தைகளே' என்பதை அறிந்திருந்தவன் ஆர்வமாய் விசாரித்தான்.

"ஆணும் பெண்ணுமாய் அழகான குழந்தைங்க. ஆனா அங்கே பயிராகி வளர்ந்ததுங்களுக்கு இங்கே ஒட்ட முடியலை. இந்தியான்னாலே நோய்த் தொற்று, விஷப் பூச்சிகள், நாற்றம், புழுதின்னு முகம் சுளிப்பாங்க - " என்ற படி பாஷ்யம் தன் கூர் மூக்கைச் சுருக்கிக் காட்ட, சஞ்சலாவுமே புன்னகைத்தாள்.

பேச்சு சுலபமாய் உருளுவதில் மகிழ்ந்தவன் -

"இந்தியாவில் இப்போ இல்லாததில்லை. எனக்குமே சீக்கிரமாய் ஒரு சொந்த வியாபாரம் ஆரம்பிக்கும் எண்ண முண்டு..."

"அதற்கு முன் நீ செய்ய வேண்டிய முக்கியமான வேலை ஒன்றுண்டு சத்யா" - இடைமறித்து அறிவித்தார் திருமதி. பாஷ்யம்.

"சொல்லுங்க."

"உனக்கு தெரியாதா? துடிப்பான இளைஞன் நீ" - கம்பீரம் குறையாமலேயே சீண்டினார் முதியவர்.

"என்ன கல்யாணமா?" சத்யன் உற்சாகமாய் சிரிக்க, சஞ்சலா தன் சிவந்த முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள்.

வெட்கம் பெண்களின் அழகை பன்மடங்காய் பெருக்கி விடுகிறது என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான் அதைக் கவனித்தவன்.

"உனக்கு வயசு இருபத்தியெட்டேனும் இருக்குமே? எங்க காலத்தில் அந்த வயசுக்கு ரெண்டு மூணு பிள்ளை களுக்குத் தகப்பனாயிருக்கணும். பிள்ளைகளோடு, பெற்றவங்களும் இப்போது ஏன் அந்த நல்ல காரியத்தைத் தள்ளிப் போடறாங்கன்றது எனக்குப் புரியலை."

"சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படும் உறவில்லையாம்மா அது?"

"பேஷ். உனக்குக் கடவுள் நம்பிக்கையும் இருக்குது. படிச்சவன், பண்பானவன், பார்வைக்குக் கம்பீரம்... முக்கியமாய் அன்பானவன் நீ..."

முதியவளின் சான்றிதழில் சத்யன் கூச்சப்பட்டு நெளிந்தான்.

"சரியாத்தானே சொல்றேன்? விடுமுறையின் சில மணி நேரங்களை ஒரு கிழவிக்காய் ஒதுக்கும் இளைஞனின் அனுசரணை - ரொம்ப அபூர்வம். உனக்கான பெண் நிச்சயம் அதிர்ஷ்டக்காரி."

வெகு சிரமப்பட்டு, சஞ்சலாவின் பக்கம் பார்க்காதிருந்தான் சத்யன்.

"இன்னொரு ஆட்டம்?" கேட்டபடி எழுத்துக்களைப் பிரித்து வைத்தவனை லேசில் முதியவர் விடுவதா யில்லை.

"ஆனா பெண்ணை நீ கவனமாய் தேர்ந்தெடுக்கணும் சத்யன். அவ தமிழ்ப் பெண்ணாய்தான் இருக்கணும் - அதாவது இங்கேயே நம் பண்பாட்டில் வளர்ந்த தமிழ் பெண். மற்றது கழிசடைங்க."

மறுபடி அந்த கூர் மூக்கு குழந்தைத்தனமாய் சுருங்கியது.

“எல்லா நாட்டிலும் நல்ல தம்பதிகள் உண்டும்மா - ஆனா பாவம் கிண்டலடிக்க பலர் அமெரிக்க தம்பதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கறாங்க.”

“இங்கே நம்ப சர்தாஜி சிரிப்புகளைப் போல?”

“ஆமா. அப்படி ஒரு சிரிப்பு சொல்றேன் - ஒரு அமெரிக்க தம்பதிகள் விடுமுறையைக் கழிக்க அரேபியாவிற்குப் போனாங்களாம். ஒரு அரபு ஷேக் இவர்களையே சுற்றி வர,

“என்ன சமாச்சாரம்னு?” கணவன் கேட்கிறான்.

ஷேக் சொல்றானாம் - “உன் மனைவியை என் கண்களுக்கு மிகப் பிடித்து விட்டது. நூறு ஒட்டகங்களை விலையாகத் தருகிறேன் - எனக்கு இவளைத் விற்று விடு” என்று!

கணவன் சிறிது யோசனைக்குப் பின் மறுத்துவிட, ஷேக்கும் போய் விடுகிறான்.

மனைவிக்குக் கோபம் - ‘முடியாதுன்னு உடனே மறுக் காமல், இந்த விஷயத்தில் என்ன யோசனை உங்களுக்கு?’ என்றவள் சீற,

‘பின்னே, நூறு ஒட்டகங்களை அமெரிக்காவிற்கு எப்படி எடுத்து போவதென நான் யோசிக்க வேண்டாமா?’ என்று விளக்கம் சொன்னானாம் புருஷன்!”

முழு மகிழ்வுடன் தன் முன்னிருந்த இரு பெண்களும் வாய்விட்டு சிரித்ததை ரசித்தபடி பார்த்து நின்றான் சத்யன்.

6

“என்ன சொன்னே?” ரிஸார்ட்டின் நிர்வாகி கடுப்பாய் கேட்க, புதிதாய் வேலையில் சேர்ந்திருந்த சிப்பந்தி மேலும் குரல் குறைத்து சொன்னான்.

“பூச்சி, கொசு மருந்து அடிக்கும் கம்பெனி ஆட்கள் வந்திருக்காங்க ஸார்.”

நிர்வாகியின் முகம் சிவந்ததற்கான காரணம் அறியாதவன் பவ்யமாய் கேட்டான்.

“அவங்களை.. வரச் சொல்லவா ஸார்?”

“போய் கடல்ல குதிக்கச் சொல்லு. யாரிடம் கேட்டு அந்தப் பயல்கள் இங்கே வந்தாங்களாம்?”

“தெரியலை ஸார்” - குழப்பமாய் குழறினான் பணியாளர்.

“இப்ப அத்தனை அறைகளிலும் ஆளிருக்காங்க” - நிர்வாகியின் உறுமலைக் கேட்டபடி நுழைந்த புதியவர் அசராமல் புன்னகைத்தார்.

“எங்க வேலை அரைநாளில் முடிஞ்சிடும் மாணேஜர். வழக்கமாய் சீசன் அல்லாத சமயமாய் வந்து இங்கே எல்லா இடத்திலும் மருந்தடிச்சிட்டுப் போவோம். அடுத்த மாதம் பயணிகள் குவியும் போது உங்களுக்கு நோய் நொடிங்கற பிரச்சனை வராது.”

அதுவும் உண்மைதான்.

வெளிநாட்டுப் பயணிகள் கொசு கடித்து லேசாய் சிவந்தாலும் கூட, 'அம்மை' கண்டுவிட்டதாய் அலறுபவர்கள்.

"அது சரி. ஆனால் எங்களின் வசதி கேட்ட பின் நீங்க கிளம்பியிருக்கணும். வரும் பதினைந்தாம் தேதிக்கு மேல் பாதி அறைகள் காலியாகிடும். அப்ப உங்க வேலை சாத்யம். நெடி அதிகம்னு இங்குள்ள விருந்தாளிகளின் புலம்பல்களை நாங்க அதிகம் கேட்க நேராது."

"ஆனால் அந்த தேதிகள் நாங்க வர செளகரியப் படாதே?" மற்றவரும் விடுவதாயில்லை.

"இப்படி திடுதிப்பனு வந்தது தப்பு."

"வாடிக்கையாளர் என்பதால் நாங்க சலுகை எடுத்துக் கொண்டோம் ஸார். மற்ற தேதிகளில் எங்களுக்கு வேலை இருப்பதால் கிடைத்த நாளில் உங்களைத் தேடி நாங்க வந்தது உங்களுக்கான சலுகை."

தலை சாய்த்து புன்னகையோடு சொன்னாலும் இவர்களை இப்போது விட்டு விட்டால் பிறகு 'பிகு' செய்வார்கள் என்று பட்டது, மாணேஜருக்கு.

மூக்கை நீவியபடி நிர்வாகி மூன்று நொடிகளில் முடிவெடுத்தார் -

"நல்லது. நீங்க வேலையை நாளையிலிருந்து அறைகளுக்கு ஆரம்பிக்கலாம் - இன்று 'ஜிம்', சமையலறை என்று செய்ங்க." என்றவர் சிப்பந்தியிடம்,

"ஒரு அறிவிப்பு தயார் செய்யச் சொல்லுப்பா. எங்களது படகு வீடுகள் பயணிகளுக்கு நாளை காயல் பகுதிகளைச் சுற்றிக் காட்டும் என்று. அனைவரும் இந்த வாய்ப்பைப்

பயன்படுத்திக்கறது போல ஆசைக்காட்டி எழுதி அறிவிப்புப் பலகையில் மாட்டு."

புது சிப்பந்தி விழித்தான்.

"படகு வீட்டுப் பயணம் ஒரு நாளைக்கு ஒருத்தர்க்கு நாலாயிரம் ரூபாயாச்சே ஸார்? வெளிநாட்டவர் நூறு டாலர்னு சம்மதிப்பாங்க. இப்போ இங்கே தங்கியிருக்கறது பெரும்பாலும் நம்ம ஆட்கள் - அசைய மாட்டாங்களே?"

"அறுபது தள்ளுபடி கட்டணம்னு ஆசைக்காட்டச் சொல்லு. அந்த வார்த்தை நம்மாட்களைச் சுறுசுறுப்பாக்கும்! முக்கால்வாசி பேர் கிளம்ப, பூச்சி மருந்து வேலையை நாளை முடிச்சுடலாம். அறிவிப்பு எல்லா இடத்திலும் 'பளிச்சு'னு தெரியணும்."

அறிவிப்பைப் பார்த்த சத்யன், தன்வீரிடம் கேட்டான்.

"படகு வீட்டில் ஒரு முழு நாள் எப்படியிருக்கும்?"

"ரொம்ப நூதனமான அனுபவமது. நீரில் மிதந்தபடி நூங்கி, குளித்து, சாப்பிட்டு, வாசித்து... வெளிநாடுகளில் இந்த 'க்ரூஸ்' அனுபவத்திற்கு பல்லாயிரக்கணக்கில் செலவு. ஆயிரத்து அறுநூறு ரூபாய்க்கறது ஒண்ணுமே மில்லை. படகில் அம்மிக் கல் கூட இருக்கும் - வலை மிட்டு பிடிச்ச மீனை, அங்கேயே மசால் அரைத்து குழம்பு வச்சத் தருவாங்க - ருசி அபாரமாயிருக்கும். இவ்வளவு தள்ளுபடி தள்ளாங்கன்னா இங்கே ஏதோ பராமரிப்பு வேலை அல்லது பிரச்சனை இருக்கும். வந்த வாய்ப்பை விட்டுடாதே."

"நீங்க வரலியா?"

"தீவிரவாதம் பற்றிய கட்டுரை ஒன்று அவசரமாய் தேவைப்படுது. கொஞ்சம் தீவிரமாய் யோசிச்சு எழுதணும்."

ரொம்ப சொகுசாய் மிதந்தால் எழுத்தில் வேண்டிய அழுத்தம் வராது."

நண்பன் வராத ஏமாற்றம் சத்யனுக்கு நீடிக்கவில்லை.

"நீ வர்ரேன்னா என் 'ஸ்கிராபிள்' ஆட்டப் பலகையோடு நானும் வர்ரேன்" என்று திருமதி. பாஷ்யம் சொன்னதே காரணம்.

சஞ்சலாவும் உடனிருப்பாளே!

ஆனாலும் தயங்கி நினைவூட்டினான் -

"உங்க உடல்நிலையைப் பார்த்து.."

"கெட்டிக்கார இன்ஜினியர் நீ பழுதான பி.பி. கருவியைச் சரியாக்கினதில் என் ரத்த அழுத்தத்தை 'செக்' பண்ணி னேன். வழக்கம் போல அது மோசந்தான் - ஆனா இங் கேயே அடைபட்டு கிடப்பதை விட காயல் பகுதிகளைப் பார்த்தபடி ஒரு சுற்று வந்தால் அதொன்னும் மேலும் மோசமாகிடுது."

அடித்து சொன்ன பாஷ்யம் பத்து பத்து பேராய் கிளம்பிய குழுவில் இவனோடு தொற்றிக் கொண்டார்.

சூரிய உதயத்திற்கு முன்பே படகு வீட்டில் ஏறிவிட் டால்தான் மிதந்தபடி இளஞ்சூரியன் வர்ணமயமாய் கடலிலிருந்து எழுவதைக் காணலாம் என்றிருந்ததால், இருட்டோடு தயாராகி படகேறியிருந்தார்கள்.

நாலைந்து அறைகளைக் கொண்ட அந்த நூதன வீடு, கரையை விட்டு அசைந்து விலகியது.

காபிப் பொடி ஸல்வாரிலிருந்த சஞ்சலாவின் முகத்தில் கூட ஒரு சின்ன ஆர்வம்.

"காலை வேளைக்கு இளம் நிற உடைகள் பொருத் தம்னு.. சொல்வாங்க." என்றான் சத்யன்.

சதா இருண்ட உடைகளும் மருண்ட பார்வையுமா கவே இப்பெண் ஏன் இருக்க வேண்டும்?

ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தவள் அவசரமாய் மெளன மானாள்.

அதிகாலையில் எழுந்து கிளம்பிய அயர்வில் முதியவர் படுத்து உறங்கி விட, இளநீர், நேந்திரம் பழ பஜ்ஜி, புட்டு என்று பரிமாறப்பட்ட காலை உணவை அவள் ஓரளவு நிறைவாக சாப்பிட செய்தான் சத்யன்.

"அம்மா அசந்துட்டாங்க. நேற்று மாலை என்னோடு சீட்டு ஆடின பிறகு கொஞ்சம் உற்சாகமாயிருந்தாங்களா?" ஆவலாய் விசாரித்தான்.

"ம்ம்.. ஆனா உற்சாகமாய் அவங்க மகனுக்கு போன் போட்டவங்க முகம் இருண்டிருச்சு. ராத்திரி கூட அவங்க நிம்மதியாய் தூங்கலை."

"எல்லாருக்கும் அவரவர் பிரச்சனை. நீயும் கூட மனசைக் குழப்பிக்காமல் தெளிவாய் இருக்கணும் சஞ் சலா." இரண்டு நாள் பழக்கத்தின் உரிமையுடன் சொன் னான்.

"உங்களுக்கு கசந்த கடந்த காலம் இல்லை..."

"அதை மாற்ற முடியாதுதான் - ஆனால் கடந்து போக விட்டு விடலாமே? ஏன் பிடிச்ச வைக்கணும்?"

அவளது மெல்லிய உதடுகள் முதன்முறையாய் புன் னகைத்தன.

"நீங்க.. உங்களோடு பேசறது ஆறுதலாயிருக்குது."

சொன்னவளின் கைகளை பற்றிக் கொண்டான். அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்தவள் விலக முயற்சித்து, அவன் தொடலில் விகல்பமில்லாத பாதுகாப்பு உணர்வு மட்டுமே என்பது புரிந்து, மெள்ள அடங்கினாள். பயந்த புறா போல வெடவெடத்த அவளது விரல்கள் ஆசுவாசப்பட்டு வெதுவெதுப்பான அவன் கைக்குள் பம்மின.

“பெண்கள் மென்மையானவர்கள் என்றாலும் அவர்களது ஆன்மா இரும்பினும் வலியது சஞ்சலா. கவிஞர் கண்ணதாசன் அதை அருமையாய் இப்படி விளக்குவார்.

‘கால மாற்றத்தில் அழுத்தம் ஏற்படும்போது வீசும் புயல், தென்றலிலிருந்து பிறந்ததுதான்’ - ஆக உன் பலம் உனக்குத் தெரியலை.”

“புயலால் அலைக்கழிக்கப்பட்டவ நான். புயலாய் மாறிடுவோனோன்ர அச்சம் வேற...”

அவனுக்கு புரியவில்லை.

விளக்கம் கேட்பதற்கு முன்பு,

“அம்மா எழுந்திரிச்சிருப்பாங்க” - என்ற முணகலுடன் நகர்ந்தாள்.

‘நழுவ இப்படி ஒரு சாக்கு’ என்று கேலியாய் அவன் நினைத்து மீள்வதற்குள், சஞ்சலா பதட்டமாய் ஓடி வந்தாள்.

“அம்மா... அம்மாக்கு மூச்சு விட முடியலை.. வாங்க...”

முதியவர் கட்டிலில் கிடந்த கோணமே சரியில்லை. எழ முயன்று, முடியாமல் கட்டிலில் விழுந்திருப்பார் போலும். அவரது கருவிழிகள் தன் நெற்றியைப் பார்க்க முனைந்தது போல மேலேறியிருந்தன.

வாய் திறந்து காற்றுக்காய் தவித்தது.

“கடவுளே - பிராண வாயு தரும் வசதி இங்கே இருக்காதே” - சத்யனும் அரற்றினான்.

“நாடித்துடிப்பு குறையுது - படகைக் கரைக்கு விடச் சொல்லுங்க சத்யன்.”

படகின் பொறுப்பாளர் இசைந்தார்.

“பக்கத்தில், கொடிச்சூரிலே ஹாஸ்பிடலும் உண்டு. போகலாம்.” என்றபடி ஆம்புலன்ஸ் வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய, ஒரு மணி நேரத்திற்குள்ளாய் அவர்கள் மருத்துவமனையை எட்ட முடிந்தது.

திருமதி. பாஷ்யத்திற்கு பிராண வாயுவிற்கான குழாய் பொருத்தப்பட, சத்யன் அவரது மகனின் தொலைபேசி எண்ணை சஞ்சலாவிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு ஐ.எஸ்.டி. வசதியுள்ள ‘பேசி’யைத் தேடிக்கிளம்பினான்.

“சீக்கிரம் வந்திடுங்க சத்யன்” - கெஞ்சிய சஞ்சலாவைப் பரிவுடன் நினைத்தான்.

உல்லாசம் தேடி வந்த மற்ற பயணிகளில் யாரும் அவளுக்குத் துணையாய் மருத்துவ மனைக்கு வந்திருக்க முடியாது. தன்னை இந்நேரம் இங்கு அனுப்பிய கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லியபடி திருமதி. பாஷ்யத்தின் மகனை பேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டான்.

செய்தியை அமைதியாய் மறுபக்கம் கேட்டுக் கொண்டவன்,

“சிகிச்சை நடக்கட்டும். அதற்கான செலவை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்” என்றான் அமெரிக்க ஆங்கிலத்தில்.

“அவங்க நிலைமை ரொம்ப மோசமாயிருக்குது மிஸ்டர். முகேஷ்.”

"ரைட். நான் உடனேக் கிளம்பும் வகையில் எனக்கு யாரும் இங்கே விமானப் பயணச் சீட்டுகளோடு காத்திருக்கவில்லையே." சுள்ளென்று பதில் வந்தது.

"சிரமம்தான். உங்க அம்மாவைக் கவனிப்பதற்காய் உடனிருக்கும் இளம் பெண்தான் எனக்கு உங்க போன் நெம்பரைத் தந்தது. அவளுக்கும் இனி என்ன செய்வ தென்று புரியாத தவிப்பு."

"ஓ.. இளம்பெண்? அவளுக்கு உதவத்தான் இத்தனை விழுந்தடித்து என்னை அழைச்சீங்களா? புதுக்குரலாய் படுதேன்னு நினைச்சேன். அந்தச் சின்னப் பெண்ணிடம் ஹாஸ்பிடல் பில்களை எல்லாம் பத்திரமாய் வைக்கச் சொல்லுங்க. பார்த்து கணக்கு தீர்த்துடறேன்."

தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

ஆக அன்னைக்கு ஆதரவாய் மகன் விரைந்து வந்து, இங்கே பொறுப்பேற்கப் போவதில்லை.

உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த மூதாட்டியை பரிதாபத்துடன் நினைத்த நடக்க ஆரம்பித்த சத்யனின் தோளில் ஒரு கை ஒங்கித் தட்டியது!

7

எதிர்பாராத அந்த அடியில் அதிர்ச்சியுடனேயே திரும்பினான், சத்யன்.

அடர்ந்த மீசையின் கீழ் அகண்ட சிரிப்புடன் லுங்கி, சட்டையில் நின்றிருந்தவனைக் குழப்பமாய் பார்த்தான்.

"அடே.. என்னைத் தெரியலே அல்லே? சத்யன் ஆளு 'ஷோக்'காயி - நல்ல செளக்கியம் - ம்?"

தனக்கவனை அடையாளம் புரியாவிட்டாலும், தட்டி அழைத்தவன் சரியாகவே தன்னை அடையாளம் கண்டிருக்கிறான் என்று தோன்ற, சத்யன் புன்னகைக்க முயன்றான்.

"ஸாரி.. நீங்க யார்கு.. சரியா.."

"மனசிலாகலையோ? மணியப்பா - உங்கூட ப்ளஸ் டீவிலே சேர்ந்து படிச்ச ரமாமணி."

ஞாபகம் வந்தது.

"இவன் தேறமாட்டான்" என்று வேறொரு பள்ளி தள்ளிவிட்ட ரமாமணிக்கு இவனது கணக்கு வாத்தியார் அடைக்கலம் தந்தது, அவரது கருணை வீணானது.. எல்லாம்.

"எனக்கு படிப்பு வரல. வியாபாரச் குது கொஞ்ச மிருந்தது. ஆக இவிட வந்து பிழைப்பு தேடி.. சத்யனுக்கு வேலை எவிடே?"

முடிந்த வரை சுருக்கமாய் தன்னைப் பற்றி விளக்கிய சத்யன் தனது தற்போதைய நிலைமையையும் சொல்லி விட்டு அவசரமாய் விலகினான்.

சஞ்சலா காத்திருப்பாளே என்ற பரிதவிப்பு.

மருத்துவமனை நுழைந்ததுமே எதிர்ப்பட்ட மருத்துவர் இவனைப் பார்த்த விதம் கமாயில்லை.

“மன்னிக்கணும்.. நீங்க அழைத்து வந்த நோயாளி - அந்த வயதானப் பெண்மணி இறந்துட்டாங்க.”

நெருங்கியவர் இல்லை என்றாலும் பழகிய அந்த அம்மாளின் மரணச் சேதி கேட்டவனின் நடுநெஞ்சில் குத்தியது.

அவன் முக அதிர்ச்சியைக் கண்டவர் விளக்கினார்.

“நீங்க கூட்டி வந்த போதே அவங்க நிலைமை ரொம்ப மோசமாயிருந்தது. வேண்டாத சிந்தனைகளால் குழம்பி யிருப்பாங்க போல - ரத்த அழுத்தம் எகிறியிருந்தது - அதன் பாதிப்பு மோசமாச்சே. உடலுக்கு ப்ரேக் போட் டிடும். அதை ‘ஸ்ட்ரோக்’ என்போம்.”

“அவங்களோடிருந்த பெண்..?”

“அவங்க பேத்தி ரொம்பக் கலங்கிட்டா.”

“சஞ்சலா, இறந்தவங்களுக்கு உறவில்லை. அவங் களை கவனிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்ட ஒரு தாதி.”

“ஓ” - மருத்துவர் ஆச்சரியப்பட்டார் “அவளது பாதிப்பைப் பார்த்த நான் அப்படி புரிஞ்சுகிட்டேன். இறந் தவரின் உடலை சுத்தப்படுத்தி அரை மணி நேரத்தில் உங்களிடம் ஒப்படைப்பாங்க. எங்கே எடுத்துப் போக ணும்? ரொம்ப நேரம் தாங்காது - முதிய உடம்பில் லையா?”

அவரது கேள்வியில் மேலும் திகைத்தான்.

ஆக பொறுப்புகள் தொடருகின்றன!

நழுவாமல் அவற்றை சமாளிக்க முனைந்தவன் முதலில் ரிஸார்ட்டின் நிர்வாகியை அழைத்து விவரம் சொன்னான்.

திருமதி. பாஷ்யத்தின் விலாசம், தொடர்பு எண் எல்லாம் இருந்ததால் அவர் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து, சடலத்தை எடுத்துப் போக வாகனம் ஒன்றையும் அனுப்புவதாய் சொன்னதும் சற்று தெம்பு மீண்டது.

சஞ்சலாவைத் தேட, அவள் பின்புறத் தோட்டத்தி லிருப்பதாய் சொன்னார்கள்.

பரந்த நீர்ப்பரப்பைப் பார்த்தபடி அங்கே அவள் நின்றிருந்தாள்.

இறுகிய தோள்களுடன் நின்றவளை நெருங்கியவன் அவளது விறைத்த தோள்களைப் பற்றி திருப்பினான். திரும்பியவளின் கண்களும் விறைத்து விழித்தன. அவற்றில் கண்ணீரில்லாத வறட்சி.

அது அதிர்ச்சியினால் என்பது புரிந்தவன் மெல்ல,

“சஞ்சலா” என்றான்.

“அம்மா.. அம்மாக்கு...”

“அம்மா இறந்துட்டாங்க, சஞ்சலா.”

“ஐயோ” - சத்தமின்றி குவிந்த அவள் உதடுகளைக் உள்ளங்கைகள் பொத்தின. விழிகள் பதறி விரிந்தன.

“ஐயோ.. நான் நாந்தான் அவங்களை.. நானில்லை...” குழறினாள்.

“அமைதியாயிரு சஞ்சலா. இதே மாதிரியான உணர்வுக் கொந்தளிப்புதான் அம்மாக்கு எமனாச்சு. அவங்க உடம்பைப் பாதிச்சது. மனசுக்குள் ஏதோ கவலை அலை மோதியிருக்குது - என்ன நடந்துச்சு?”

அவனது வார்த்தைகள் தன்னை நெறித்தது போன்ற பாவனையுடன் சற்று பின்வாங்கியவள் குன்றினாள்.

"என்னை ஜெயிலில் போட்டிருவாங்க, சத்யன் - நான் குற்றவாளி." முணுமுணுத்தவன் அச்சம் தாளாமல் அவனை நெருங்கி அண்டினான்.

மன உளைச்சலின் போது தன் பெயரை அவளறியாமல் சொல்வதை அவன் கவனித்தான். ஒரே பற்றுக்கோடான தன் மீது சாய்ந்து நடுங்குபவளுக்காய் நெகிழ்ந்தது அவன் மனம்.

தன் மார்பிலிருப்பது ஒரு இளம்பெண் என்ற கிளர்ச்சி தோன்றாமல் இவளை எந்த ஆபத்தும் அச்சமும் அண்டாமல் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டுமே உந்தித் தள்ள, அவன் வலது கை அவளது கலைந்த கேசத்தை மெதுவாய் நீவியது. விம்மும் தோள்களில் ஆதரவாய் அவளது இடது கை.

"அம்மாவுடைய மகனுக்குத் தகவல்..?"

"ரிஸார்ட் நிர்வாகி மூலம் தெரிஞ்சிருக்கும் இந்நேரம்."

"முகேஷ் சார் வந்துடுவாரில்லையா?"

"நிச்சயமாய் தெரியலை. உடனே பயணத்திற்கான டிக்கெட்ஸ் கிடைப்பது கஷ்டம் போல.. உன்னைப் பற்றியும் அவரிடம் தெரிவித்தேன்."

"நான் ஏதும் பண்ணலை சத்யன்.. என்னாலதான் அவங்க இறந்ததாய் நீங்க நினைக்கறீங்களா?"

"நீ கடவுள் இல்லையே சஞ்சலா - உயிரைக் கொடுக்க அல்லது எடுக்க? அவங்க தனிமையை நீ குறைச்சே. கவனமாய் பார்த்துகிட்டே. அம்மாவின் மனக் கவலை நமக்கு தெரியாது - ஆனால் அதையே புரட்டி புரட்டி யோசிச்சதில் அவங்க உடல்நிலை மோசமாயிடுச்சு. நீ உம் மனசை அலட்டிக்கக் கூடாது - அஞ்சாமை,

பொறுமையோடு நிற்கணும். தாசூர் ரொம்ப அழகான வரிகளில் அதைச் சொல்வார்."

கண்களை மூடி சற்று யோசித்தவன் அந்த மகாகவியின் வரிகளைச் சொன்னான்.

'ஆபத்திலிருந்து காக்கும்படி பிரார்த்திக்கவில்லை நான் -

ஆபத்தைச் சந்திக்க எனக்கு அஞ்சாமையைத் தா!

நோய்களிலிருந்து காக்கும்படிக்கும் யாசிக்க வில்லை

நோயைப் பொறுத்து வெற்றிக் கொள்ளும் மனோதிடத்தைத் தா.

வாழ்க்கைப்போரில் துணை கேட்டவில்லை நான்

துணிந்து வெற்றி பெறும் சுயபலத்தைக் கொடு!

கலக்கத்திலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டேன்

நம்பிக்கையுடனிருந்து வெற்றி பெறும் பொறுமையைக் கொடு.'

தொடர்ந்த மௌனத்தின் பிறகு இருவரின் விழிகளும் ஒரே நேரத்தில் திறந்தன.

அவள் கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிந்தது.

அடித்து வெளியேற்றிய துக்கத்தின் கழிவு நீராய் அது பட, அதை அவன் துடைத்தான்.

"உள்ளே போகலாமே. ஒரு பன்னும் காபியும் சாப்பிடு. வேலை நிறைய இருக்குது."

மருத்துவமனைக்குள் மறுபடி போனவன் போன் மூலம் சில தகவல்களைப் பேச, சஞ்சலா அமைதியாகவே அமாந்திருந்தாள். இளந்தோள்கள் தளர்ந்திருந்தன.

ஆனால் வந்த வாகனத்துள் ஏற்றப்படுவதற்காய் வந்த மூதாட்டியின் சடலத்தைக் கண்டதும் மறுபடி அந்த இளம் உடல் இறுகியது.

உலர்ந்து கோடான திருமதி. பாஷ்யத்தின் உதடுகள் இறுதியாய் பேசிய பேச்சுகள் மறுபடி காதில் ரீங்கரித்தன.

'எம்மகன் மகேஷ் வந்துருவான் தெரியுமா?' தொனி சவால் விட்டது.

'அவன் வர மாட்டான்னு நினைக்கிறேல்ல? இந்தக் கிழவி சாகும் மட்டும் என் தயவில்தான்னு ஒரு திண்ணக்கம் உனக்கு? அது தப்பு - வான்னா எம்பிள்ளை ஓடி வந்திருவான் - உம் போல அநாதை நாயில்லையே நான்?'

இந்தப் பேச்சுகளுக்கு வழக்கம் போல பதில் பேசாமல் இருந்திருக்க வேண்டும் தான். ஆனால் பொறுக்காமல் சொல்லி விட்டாள்.

'நான் அநாதையில்லை... எனக்கு சித்தி இருக்காங்கம்மா.'

தான் சதா 'அநாதை நாய்' என்று ஏவும், ஏகம் இந்தப் பெண்ணிற்குக் கூட உறவு உண்டாமே என்ற ஆங்காரமோ என்னவோ, முதியவள் மேல் மூச்சு வாங்கக் கத்த ஆரம்பித்தார். பிராண வாயுவிற்காய் பொருத்தப் பட்ட மூச்சுக் குழாயை பிடுங்கிப் போட்டு விட்டுக் கிளம்பிய அலறலைத் தாள முடியாத உடம்பு மேலும் தள்ளாடியது.

தனக்குப் பிராணவாயுவை விட அருகிருப்பவளைத் திட்டித் தீர்ப்பதுதான் முக்கியம் என்ற வேகத்துடன் வந்து விழுந்தன வசவுகள், சாபங்கள்.

நோய் உடலோடு மனசையும் ஒடித்து மாற்றுகிறதுதான்! - முதியவளின் பேச்சு இளையவளைச் சவுக்காய் சீண்டியது - வார்த்தைகளின் நிஷ்டிரம் கேட்டவளைத் துளைத்து போய் உலுக்கியது.

குரல் பெரியதாயில்லை. மூச்சிரைப்பினூடே வந்த கரகரத்த குரலில் விழுந்த வார்த்தைகளைக் கேட்க கேட்க, கேட்டவளின் உடல் ஆவேசமெடுத்தது போல ஆடியது.

"ஏன்.. இவர் சொல்வது போல செய்து, விட்டால்தான் என்ன?" என்ற ஆங்காரம் உள்ளே கொதித்தது!

அந்த கொதிப்புடன் தான் என்ன செய்தோம் என்ற முழு நினைவின்றி நின்ற சஞ்சலா, வெப்பத்தின் வேகம் நாளாமல் வெளியே வர, அங்கிருந்து குளிர் காற்று அவளை விழிக்கச் செய்தது - மூர்ச்சையானவரைத் தெளிவிக்கும் குளிர்நீர் போல.

முயன்று சத்யன் சொன்ன தாசுகரின் வரிகளை நினைவிற்கு கொண்டு வந்தாள்.

அவை அவளுக்குச் சற்று தெளிவு தந்தன.

பாஷ்யம் அம்மா இறக்கும் முன் நடந்த அந்த குழப்ப நாடகத்தை மறுபடியுமாய் இனி நினைக்கக் கூடாது. புத்தியிலிட்டு மெல்லக் கூடாது.

'அஞ்சாமையைத் தா' என்று தானும் பரமாத்மாவிடம் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

அந்தத் துணிவுடன் இனி செயல்பட வேண்டும்.

துணிவுடன் உண்மையைச் சொன்னால்..?

சட்டம் தன்னை தண்டிக்கும் -

தூக்கிலிட்டு அல்லது சிறையிலடைத்து.

ஆனால் குற்ற உணர்வுடன் பம்மி பயந்து வாழ்வதை விட அது தேவலை.

ஆக தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது தான்.

வேனில் அலுங்காமல் ஏற்றப்பட்ட பாஷ்யம் அம் மானின் சடலத்தையே பார்த்திருந்தான்.

இங்கே உயிருக்குப் போராடிய இந்த முதியவர் இப்போது வெற்றுடம்பாய் திரும்புவது தன்னால்தான்!

நோயும் மனநோவும் அவரை உசுப்பி விட்டிருக்கலாம் - தன்னை அவர் எவ்வளவுதான் சீண்டியிருந்தாலும் தான் பொறுமைக் காத்திருக்க வேண்டும்.

கரும்பச்சை சால்வைக்குள் ஒடுங்கிய சஞ்சலா வேனின் முன்புறம் ஏறி அமர்ந்தாள். வாகனம் வேகமெடுத்ததும் தன் அருகே இருந்த சத்யனிடம் -

"நான்... உங்களிடம் உண்மையைச் சொல்லிடறேன்" - என்றபடி பேச ஆரம்பித்தாள்.

8

பாவமன்னிப்பு கோரும் தோரணையில் சஞ்சலா கூறியவற்றைக் குறுக்கிடாமல் கேட்ட சத்யன், கார் ஓட்டியவரிடம் சொன்னான்.

"காரைத் திருப்பங்க."

"எவிட போனும்?"

"மறுபடி அதே ஹோஸ்பிடலுக்கு - ப்ளீஸ்."

"எதற்கு? - காரில் சடலயிருக்குது" என்று சஞ்சலா பேசியதற்கும் சத்யன் பதில் சொல்லவில்லை. உன்னிப் பான யோசனையிலிருந்தது அவன் முகம். கண்களில் புதுக் கலக்கம் - ஆனால் கூடவே அதைத் தீர்த்துவிடும் தீவிரமும்.

மருத்துவமனை வந்து சேர்ந்ததும் கேள்விகள் கேட்ட சஞ்சலாவிற்கு பதில் சொல்லாமல் அவசரமாய் அவளைத் தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவிற்கு நடத்தினான்.

குரல் நடுங்க கேட்டாள்.

"தயவு செய்து பேசங்க, சத்யன் - இங்கே எதற்கு வந்திருக்கோம்?"

"உன் சந்தேகத்தைத் தீர்க்க. கவனி சஞ்சலா - எனக்கு உன் மேல் சந்தேகமில்லை. ஆனால் நீ நினைக்கிறே கண்மூடித்தனமான ஆத்திரத்தில் நீ பாஷ்யம் அம்மாவைக் கொன்று விட்டதாய்!"

தலை குனிந்து நின்றாள்.

கார் திரும்பும் வழியில் அவளது பேச்சில் புலம்பலில் சேகரித்த செய்திகளைத் தன் மனதில் ஓட்டினான்.

'எத்தனையோ தரம் என்னைத் திட்டின வார்த்தை தானே அது சத்யன்? 'அநாதை நாயே' 'ராசிகெட்ட நாயே'ன்னு அம்மா கத்த, நான் அறையை விட்டு வெளியேறி நிற்பேன். அழுது தீர்த்துட்டுத் திரும்புவேன். இன்று ஏன் பதில் பேசினேன்? எனக்கும் சித்தி இருக்காங்கன்னு

நான் சொல்ல, அம்மாவின் கோபம் ஏறிடுச்சு - அந்த சித்தியும் உன்னைக் கை கழுவினதால்தானே நீ இங்க வந்து சேர்ந்தே? அந்த சித்திக்கு உன்னைத் தன்னோடு தங்க வைத்தால் தன்னுயிர்க்கும் ஆபத்து வரும்ன்ற பயம். உன் ராசி என்னை படுக்கையில் முடக்கிடுச்சு பார் - மறுபடி நீ அநாதையாய் திரிய வேண்டியதுதான் - போக்கிடமில்லாத முழு அநாதையாய்... ஏன் உம்முகம் சிவக்குது? அழுகையிலா ஆத்திரத்திலா? பொங்குகிற கோபத்தில், திணறுற எம்மூச்சை கழுத்தை நெரித்தேனும் முழுக்க அடக்கிடணும்னு தோணுதோ? நான் மூச்சுக் காற்றுக்குத் தவித்து அலைமோதறதைப் பார்க்க ஆசைப் படறே இல்லியா?"

திருமதி. பாஷ்யமா இப்படி பேசியது என்று இவனுக்குள் சந்தேகக் குழப்பம். ஆனால் சஞ்சலா உண்மையையேச் சொல்கிறாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆனால் முன்தின இரவு பாஷ்யம் தன் மகனோடு 'பேசி'யில் சம்பாஷித்திருக்கிறார் - அது அத்தனை சுமுகமாயில்லை என்பதால் முதியவருக்கு இரவு நிம்மதியான உறக்கம் வாய்க்கவில்லை. மன அழற்சி ரத்த அழுத்தத்தை எகிற வைத்ததில் மூளைக்குப் பாயும் ரத்தம் சீராய் போகாமல், சிந்தனை தாறுமாறாகி இருக்கலாம். இல்லை யெனில் இப்படி குரூரமாய் பேசும் பெண்மணி அல்ல திருமதி. பாஷ்யம்.

அதே போல பாய்ந்து கொல்லும் ரகமல்ல சஞ்சலா! எப்படியேனும் இவளது கற்பனையை, கலக்கத்தை நிறுத்த வேண்டும்.

தீவிர சிகிச்சைக்கான சிறு அறையின் முன் நின்ற சத்யன் சஞ்சலாவிடம் சிறு தெளிந்த குரலில் பேசினான்.

"மூன்று புறமும் கண்ணாடித் தடுப்புள்ள அறை இது சஞ்சலா. தாதி முழு நேரமும் கவனிக்கத் தோதுவாய், ஒரு பக்க தடுப்பில் திரைச்சீலையும் கிடையாது. அந்நிலையில் நீ அம்மாவைக் கொல்ல முடியுமா - அதுவும் யாரும் பார்க்காதபடி?"

சஞ்சலாவின் சுருங்கிய புருவங்கள் அவள் யோசிக்க முயலுவதைக் காட்டின. ஆனால் தலையைக் குலுக்கியபடி அதை மறுத்தாள்.

"பிறர் பார்க்காவிட்டாலும் என் மனசு எனக்குத் தெரியுமே சத்யன். அதில் குரூரமான எண்ணங்கள் இருந்ததே?"

'இவங்க கழுத்தைக் கூட நெரிக்க வேண்டாம். மூக்கைப் பொத்தினாலும் மறு நிமிஷம் இப்படி காற்றுக் காய் தவிக்காத நிலைக்குப் போயிடுவாங்க'ன்னு நினைச்சேனே நான்?"

"எண்ணங்கள் செயலாகாதவரை..."

"ஒரு சராசரி.. நல்ல பெண்ணிற்கு அப்படியான நினைப்பு தோணுமா? கிடையாது... இந்தப் பாவிக்கு மட்டுந்தான்.. ஏன்னா..."

உதடு கடித்து விம்மினாள்.

"அம்மாட்ட உன் கடந்த காலம் பற்றி சொன்னதுண்டா சஞ்சலா? கேட்கும் போதே அதற்கான பதில் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. சொற்பமாய் பழகிய தன்னிடமே தாளாமல் விவரங்களைத் தந்தவள் உடனிருந்த முதியவளிடம் தன் வாழ்வைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பாள்.

அவன் நினைத்தது போலவே சஞ்சலா -

“முதலில் அம்மா அன்பா எங்கிட்ட பேசினப்போது நான் அவங்களிடம் எங்கஷ்டங்களை சொன்னேன்தான்..”

‘திறந்த மனதோடிருக்க வேண்டும் என்பதற்காய் திறந்த வாயோடிருக்க வேண்டியதில்லை’ - என்றோ வாசித்தது சத்யனின் நினைவிலோடியது. அத்தனை பேருக்கும் நம் வாழ்வைத் திறந்த புத்தகமாய் விரித்து வைப்பது நம்மைக் கேலிப் பொருளாக்கும் - காயப் படுத்தும் தான். ஆனால் அவன் அதை அவளிடம் அந்நேரம் சொல்லவில்லை.

அனுபவித்து அறிந்து கொண்டவளுக்கு அறிவுரை வேறு எதற்கு?

“நான் சொன்னத் தகவல்களே என்னைத் தாக்கும் ஆயுதமாயிடுச்சு. என்னைப் பேசி காயப்படுத்தினாங்க... அந்த வேதனை வெறியாகி நான் கண்டபடி கற்பனை செய்தேன், சத்யன்.”

“அதையேத்தான் நானும் சொல்றேன். அவங்க நோயின் தீவிரத்தில் விட்ட வார்த்தைகள் உன் கற்பனையைத் தாறுமாறாய் விரட்டியிருக்கலாம் - ஆனால் நீ அவங்களைக் கொல்ல.. ம்ஹூம்.. அது சாத்தியமில்லை.” என்றவன் அவளை, ஒரு கோப்பை காபியுடன் அமரச் செய்துவிட்டு தீவிர சிகிச்சை அறையில் சற்று முன்பு பணிபுரிந்த தாதியைத் தேடி சென்றான்.

வந்தவனை சிறு வியப்புடன் பார்த்த அந்த மலையாளப் பெண் -

“எந்தா ஸாரே - எனி ப்ரோப்ளம்?” வினவினாள்.

சடலத்துடன் போனவர்கள் திரும்பி வந்ததற்கான காரணத்தை அவன் முழுக்க விவரிக்கும் முன்பே அவள் குறுக்கிட்டாள்.

“பாவம் அந்தப் பொண்ணு. பெரியம்மைத் திட்ட திட்ட பேடிச்சு நின்னு - என்ன உறவானு அவங்களுக்கிடையே?”

“உறவில்லைம்மா - அந்தப் பெண் சஞ்சலா உங்களைப் போல ஒரு நாஸ்.”

“ஹையோ.. கஷ்டமான ஜீவிதம் ஸாரே. நாம உயிரத் தந்து கவனிச்சுக்கிட்டாலும் நன்றி எதிர்பார்க்க முடியாது.”

“மொத்தமாய் அப்படி குற்றம் சுமத்தாதீங்க சிஸ்டர் - பாஷ்யம் அம்மாவைக் கருத்தாய் கவனுச்சுக்கிடங்க. நன்றி தெரிவிச்சுட்டுதானே நான் கிளம்பினேன்? தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் வேலைங்கறது லேசில்லையே.”

“பின்னே? ஒரு கப் காபி குடிக்க உட்கார முடியாது. வேற நாளை கொண்டு இங்க நிறுத்திட்டுதான் டாய்லெட் கூட போகலாம். அவதி ஸாரே.”

“பொறுமை தேவைதான். சஞ்சலாக்குத் தனக்குப் பொறுமையில்லையோன்னு ஒரு கலக்கம்.”

“இங்க வந்த நோயாளிக்கு புத்தி மாறாட்டமோ?”

“அப்படி சொல்ல முடியாது. அதிக ரத்த அழுத்தம்.”

“ம்ம்.. ரத்த ஓட்டம் பாதிக்கப்பட்டு, தாறுமாறாயிட்டு பேசும் பலர் - ஆனா இந்த அம்மைக்குக் குணக்கேடும் உண்டோ? அந்த குட்டியை பேசி இம்சிச்சது.”

“எங்க என்ன நடந்தது - பேசினது என்னென்னு ஓரளவு நீங்க கவனிச்சிருப்பீங்க?”

"அமைதிப்படுத்த மருந்து தந்த பிறகும் அந்த அம்மை அடங்கலை - அநாத நாயேன்னு பல தரம் திட்டியது. ஆக்ஸிஜன் மாஸ்கைக் கழட்டிட்டு 'உனக்கு என்னைக் கொல்லணும் அல்லே?'ன்னு திருகி திருகிக் கேட்க, ஆகுட்டி பாவம் தாங்கொட்டாமல் வெளியே ஓடிப்போய்."

"எதிர்த்து பேசி.. அல்லது வேறேதும் செய்தாளா சஞ்சலா?" கேட்டவனின் மனம் எகிறித் தவித்தது.

"அதொன்னுமில்லா. எங்கண்ணு அங்கேதானே உண்டு? முகம் சிவக்க அழுத ஆகுட்டி ஒவ்வொரு எட்டாய் பின்னிட்டு பிறகு ஓடிப் போய். நான் போய் மாஸ்கை மறுபடி பொருத்தி அந்த அம்மையை ஆஸ் வாசப்படுத்தி."

"நன்றி சிஸ்டர், சஞ்சலாவிற்கு உயிருக்குப் போராடின அம்மாவைத் தான் திட்டினதாய்.. தாக்கியதாயும் கூட ஒரு பிரமை."

"ஆ.. சரியாச் சொன்னீங்களே ஒரு வார்த்தை - அது பிரம்மையேத்தான். சில சமயம் நமக்கும் தோணுமல்லோ அப்படி? இங்கே உறவுக்காரங்க உயிருக்கு அல்லாடற சமயம் சில ஆம்பளைங்க எங்கிட்ட வந்து பல்லைக் காட்டி நிற்கும். ஒரே அறையில் பல்லு அத்தரையையும் தட்டி கையில் தந்து விடணும்னு தோணும். சில நோயாளிகள் தர்ர தொல்லை தாளாது - 'ஈ ஆளை ரெண்டு போடு போட்டா என்னன்னு' கூட வேகமெடுக்கும். கற்பனையிலேயே அதப் போட்டுக்க வேண்டியதுதான் - அல்லே? அதை இந்தக் குட்டி நிஜமனு எண்ணி அஞ்சி யிருக்குது - மனபிராந்தி - வேறேதும் இல்லை."

"இது பெரிய உதவி சிஸ்டர். இதை அவளிடமும் நீங்க ஒரு தரம் சொல்லிட்டா சஞ்சலா தெளிவாயிடுவா."

"இப்ப தீவிர சிகிச்சையில் நோயாளி இல்லைங்கற நூல உங்களிடம் பேச சமயமிருந்தது. இனி டாக்டர் 'ரவுன்ட்ஸ்' வற்ற சமயம் - நிற்க முடியாது ஸாரே."

"டாக்டரிடம் நானே பேசறேன் சிஸ்டர். இதுவும் ஒரு வித சிகிச்சைதான். உங்க உதவியால் இந்தப் பெண்ணின் பயம் தீரும் - கண்ணீர் காயும். தவிர எனக்கான ஐந்து நாள் விடுமுறையில் இன்னும் இரண்டு நாள் பாக்கி... அதை நீங்க பயன்படுத்திக்கலாம் - 'தென்னம்பாளா' ரிஸார்ட்டில் உங்க வீட்டுக்காரருடன்."

"ஹையோ... அங்கே ஒருநாளைக்கு எட்டு, பத்தாயிரமல்லே வாடகை?" விரிந்த கண்களில் ஆர்வம் பளிச்சிட்டது.

"உங்க உதவி, நேரம்... அவ்வளவு பெறுமே சிஸ்டர்" நயந்தவன், இப்படி ஒரு மாற்று - ஏற்பாட்டிற்கு ரிஸார்ட்டின் நிர்வாகி சம்மதிக்கவில்லை என்றால் தான் அதற்கான காரைத் தந்து விடுவதெனவும் முடிவெடுத்தான்.

மருத்துவரிடம் அனுமதி பெற்று வந்த தாதி, சஞ்சலாவுடன் அமர்ந்து பத்து நிமிடங்கள் பேச, இளையவளின் முகம் வெகுவாய் தெளிந்தது. அதுவரை பெரும் கமையின் கீழ் சோர்ந்திருந்த அவள் கண்களில் புது நிம்மதி.

அனைவருக்கும் அவசர நன்றிகளைச் சொல்லி மறுபடி காரில் ஏறினார்கள். பின்புறம் சடலமிருந்ததால் முன்புறமே இருவரும் சற்று நெருக்கமாய் அமர வேண்டிய நிலை.

அப்படி அமர்ந்தவள் கார் வேகமெடுத்ததும் அவன் புறமாய் திரும்பி புன்னகைத்தாள். பெயருக்காய் இல்லாமல் கண்கள் வரை எட்டிய அப்புன்னகையின் அழகு அவனை பலக்கத் தாக்க, செயலிழந்த சத்யன் அவளைப் பார்த்தபடியே இருந்தான்!

9

அவளது புன்னகையே தன்னை இப்படி உறையச் செய்யுமானால் சஞ்சலா வாய் விட்டுச் சிரித்தால்...?

கற்பனையில் கிறங்கினான் சத்யன்!

'பொம்பளை சிரிச்சாப் போச்சு' - என்று ஆரம்பிக்கும் சொல்வடைக்கு இவனது கல்லூரி நண்பன்,

'பெண் பிள்ளைங்க சிரிச்சா இந்த ஆம்பளை மனசெல்லாம் நொறுங்கிப் போகுமடா - அவ்வளவுதான்' - என்று எளிமையாய் அர்த்தப்படுத்துவான்! மறுநாளே இவர்கள் கல்லூரிக்குப் பேச வந்த ஒரு பெண்ணியவாதி விவகாரமான ஒரு அர்த்தத்தைக் காரசாரமாய் பரிமாறினார் -

'பெண் சிரிக்கக் கூடாதாம்! யாரிந்த சட்டத்தைப் போடுவது? அவள் சிரிப்பதைத் தாள் முடியாத ஆண்கள்! அவனுக்கு ஏனதைத் தாங்க முடியவில்லை? தன்னம் பிக்கை நிறைந்த ஒரு பெண்ணே வாய் விட்டுச் சிரிப்பாள்

- அப்படியாகப்பட்ட ஒருத்தியை ஆனால் அடக்கி ஆண்டு விட முடியாது! பெண்கள் இயல்பாய் சிரித்து விடக் கூடாது என்பதற்காகவே உருவாக்கப்பட்ட அடாவடி வரிகள் இவை!

அர்த்தம் எதுவோ... ஆனால் பாதிப்பு நிஜம்!

இதுவரை சிவந்த விழிகளும் நடுங்கும் உதடுகளும் பார்த்த சஞ்சலாவின் முகம்... மலராதா என்றிவன் ஏங்கி யிருக்க வேண்டும். வழிந்த அவளது கண்ணீரைத் துடைக்க தன் விரல்கள் ஏன் அத்தனைப் பரபரத்தன?

ஐயோ இவளுக்கு என்ன துன்பம் என்று மறுகி, எந்த ஆபத்தும் நேரக்கூடாதே என்று பதறி... காரணம் சொல்ல முடியாத பரிதவிப்பல்லவா அவனை உதைத்துத் தள்ளியது?

புதிராய் தோன்றியவளைச் சுற்றியிருந்த குழப்பங்கள் ஓரளவு விலகிவிட, இனி நாம் நம் வழியில் போகலாம் என்று தனக்கு ஏன் தோன்றவில்லை?

'ஆஹா இதோ புன்னகை - இனி எப்போதிவள் வாய்விட்டு சிரிப்பாள்?' என்ற எதிர்பார்ப்பல்லவா உள்ளே கொப்பளிக்கிறது? இவன் உணர்வுப் புதிரின் முடிச்சும் அந்த நொடி அவிழ்ந்தது!

'இப்படி உன்னைப் பதறவும் பரவசப்படவும் வைக்கும் இவள்தான் உன் மறுபாதி - மடையா!' என்று இதயம் பறை கொட்டியதை உள்வாங்கி குதூகலித்தது அவன் புத்தி!

பூரித்த உடலெங்கும் புத்துணர்வு... பக்கத்தில் இருந்த வளை மெல்ல தோள் பற்றி தன்புறமாய் திருப்பி, அவளது வகிட்டில் முத்தமிடத் தவித்தான்.

அந்தத் தவிப்பு தாளாமல் தடுமாறினான்!

தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்தவனை விழி நிரம்பப்
யோசனையாய் பார்த்தவள் -

“உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்ல, சத்யன்? எவ்
வளவு சொன்னாலும் போதாது. நான் ரிஸார்ட்டில் இருக்க
கும் எங்க உடமைகளை எடுக்க, நான் மறுபடி அங்கேப்
போகும்போது... நீங்க அங்கே இருக்க மாட்டீங்க.”
உணர்வு மிக, திணறினாள்.

“அத்தனையையும் பாஷ்யம் அம்மாவின் வீட்டிற்கு
அனுப்புவதாய் மாணேஜர் சொன்னார் சஞ்சலா. அம்மா
வும் அவங்க கணவரும் ரிஸார்ட்டில் உருவாவதில்
பங்கெடுத்தவங்க - ஆக அவரும் சில ஊழியர்களும்
ஏற்கெனவே அம்மாவின் வீடு போய் சேர்ந்திருக்கக்
கூடும். அடக்கத்திற்கான ஏற்பாடுகளும் ஆரம்பமாகி
யிருக்கும்.”

“சடலத்தோடு நாமதான் தாமதப் படுத்திட்டோம்...
அதாவது அது என் தப்பு...”

“சந்தேகம் நீங்கி இப்பதான் நீ சரியாகியிருக்கே சஞ்சலா
- இந்த ஒரு மணி நேரத் தாமதம் யாரையும் பாதிக்கப்
போறதில்லை. அம்மாவின் மகன் முகேஷ் - இறுதி சடங்
கிற்குத் தான் வர முடியாதுன்னுட்டார் - செலவிற்கான
கணக்கை அனுப்பி வைத்தால் பணம் அனுப்புவாராம்.”

“ஹாஸ்பிடல் செலவுக்கெல்லாம்?”

“என்னிடம் பணமிருந்தது - தவிர மாணேஜரிடம் என்
அறையையும் காலி செய்து என் பெட்டிகளை எடுத்து
வரச் சொல்லிட்டேன்.”

அவன் தன்னுடன் வரப் போகிறான் என்று அறிந்ததும்
அவள் கண்களில் ஒரு ஒளி.

“காரியமெல்லாம் முடிஞ்சதும் உன்னை நீ போக
வேண்டிய இடத்தில் கொண்டு விடும் வரை எனக்கு
வேற வேலையில்லை.”

மிக நெருக்கமாய் அமர்ந்திருந்தாலும் கழுத்தைத்
திருப்பி அவளது முகத்தைப் பார்த்தபடியே பேசினான்.
தன் பேச்சு அவளில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைத் தவற
விடுவதாயில்லை அவன்!

தன் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் மழைத் துளிகளாய்
அவளில் விழுந்து மலர்ச்சியைக் கிளறச் செய்ததைக்
கண்டவனின் மனம் நிறைந்தது.

‘இவன் ஏன் நம்மோடு ஒட்டிக் கொண்டு வருகிறான்?’
என்ற சந்தேகமோ சிடுசிடுப்போ அவளில் இல்லை.

இவன் தந்த கரிசனையை, கனிவை அவள் நன்றி
யுடன் வாங்கிக் கொண்டாள்.

“உங்களுக்கு சிரமம்...” - என்றாள் சம்பிரதாயமாய்.

ஆக அவன் அதை ஒதுக்கி விட்டு,

“எங்கே போகணும் சஞ்சலா நீ?” கேட்டான்.

“எனக்குப் போக்கிடமில்லை” என்று விடுவாளோ
என்ற பரிதாபமும் அப்படி அவள் சொல்லி விட்டால்
தன்னுடனேயேக் கூட்டிச் செல்ல வேண்டியதுதான் என்ற
புது திட்டமும் அவனுள்.

“உவரி பக்கத்தில் ஒரு கிறிஸ்தவ பாஸ்டர்தான்
எனக்கு அடைக்கலம் தந்திருந்தார். அங்குள்ள சபை
மக்களைக் கொண்டு கைவிடப்பட்ட பெண்கள், விதவை
களுக்கான இல்லம் ஒன்றை ஆரம்பித்து நடத்தறார்.
பனை ஓலை கொண்டு கூடைகள், தையல் பூ வேலை

எல்லாம் கற்ற அந்தப் பெண்கள் தங்களுக்கு வேண்டியதைச் சம்பாதிச்சிடுவாங்க - பாஸ்டர் ஐயாவின் மனைவி சில வருஷங்களுக்கு முன்னே இறந்துட்டதால் அவருக்கு வீட்டு நிர்வாகம் தொல்லையாயிருந்தது - நான் அதோடு, இல்லத்தின் வரவு செலவுகளையும் கவனிச்சுக்குவேன் - காலம் அங்கே நிம்மதியாகவே கழிந்தது, சத்யன்."

பெருமூச்சுடன் தன் கைவிரல்களை ஆராய்ந்தவள் தொடர்ந்தாள் -

"சில மாதங்களுக்கு முன்பு பாஷ்யம்மாவிற்கு ரொம்ப முடியாமல் போக, உடனடியாய் அவங்களின் துணைக்கு ஒரு ஆள்... பெண் தேவையாயிருந்தது. நான் நாஸிங்கும் படித்திருந்ததால் என்னை அனுப்ப முடியுமானனு பாஸ்டரின் நண்பர் கேட்க... ஐயாக்குத் தயக்கம்தான் - ஆனா நான் சம்மதிச்சேன். வயசான ஒரு அம்மாக்கு ஆறுதலாயிருந்து ஆரோக்கியம் கொண்டு வரலாம்னா என் நம்பிக்கை... ம்ப்ச். இங்கே என் நிம்மதியும் போச்சு... குழப்பமும் கலக்கமுமாய்..."

"அதெல்லாம் மறந்திடு, சஞ்சலா. நீ இங்கே வந்த தால்தானே... நாம சந்திக்க முடிந்தது?"

ஆமோதிப்பாய் அவளது விழிகள் அவனைத் தொட்டன.

'தொடல் என்பது உறவின் ஓர் ஆரம்பம்' - இப்படி ஃப்ராய்ட் சொன்னது பொய்யல்ல என்றாலும் அது உடம்பு சம்பந்தப்பட்டது மட்டுமல்ல என்று இவனுக்குத் தோன்றியது.

பார்வைகள் கோர்த்ததில் உறவு மொட்டு விட்டதை அவளும் உணர்ந்ததாகவே இவனுக்குப் பட்டது.

"உனக்கு உறவாய் ஒரு சித்தி இருப்பதாய் சொன்னாய்..."

"ஆமா. அவங்க பேர் இந்திரா. பாளையங்கோட்டையில் டீச்சராய் இருக்காங்க."

"அட்டே - ஒரு ஊருக்கே ஆசிரியையா?"

இப்போது அவள் சிரிப்பில் பற்கள் தெரிந்தன. ஆனால் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சிரிப்பு தப்பு என்பது போல வாய் மூடிக் கொண்டாள் -

ஆனால் அதற்குள் சத்யனின் மனசு மேலும் கொள்ளை போயிருந்தது!

"எங்கம்மா ரொம்ப சிறு வயசிலேயே இறந்ததால எனக்கு அவங்கதான் அந்த ஸ்தானத்திற்கு - 'இந்தித்தி'னு கூப்பிடுவேன் - அதாவது..."

"இந்திரா சித்தி - புரியுது. மழலையாய் ஆரம்பித்தது இன்னும் செல்லமாய் தொடருது?"

தலையாட்டியவள், "அப்ப நீ ஏன் உன் சித்தி வீட்டிற்குப் போகக் கூடாது?" என்றவன் கேள்விக்கு மறுப்பாய் தலையசைத்தாள்.

"இல்லைல்ல. பாஸ்டர்யாட்ட போய் தகவல் தெரிவிக்கணும் நான் - அதுதான் முறை. அவரும் என்னை ரொம்பப் பொறுப்பாகவே கவனிச்சவர்."

"உறவினரோடு இருப்பது உனக்கு ஒரு நல்ல மாற்றம்தான் யோசிச்சேன். சஞ்சலா - பாஸ்டரிடம் நீ சித்தி வீட்டிற்குப் போவதாய் போன் மூலம் தகவல் தெரிவிச்சுட்டு, பிறகு போகலாமே?"

அவள் முகம் யோசனையில் சற்று வாடியது.

“உன்னிஷ்டம் சஞ்சலா” - மிருதுவாய் சொன்னான்.

“உங்க விடுமுறையை பாதியில் விட்டுட்டு இப்படி அலையறது - எனக்காய் நீங்க சிரமப்படறது எனக்குக் கஷ்டமாய்...”

“இதை சிரமம்னு நான் நினைக்கலை.”

அவ்வார்த்தைகளில் இருந்த உண்மை அவளை மௌனமாக்கியது.

காரின் ஓட்டுனர் வேகத்தைக் குறைத்து ஓரமாய் நிறுத்தினார் -

“இறங்கி ஏதேனும் சாப்பிட்டுக்கோங்க. இனி நாம எஸ்டேட்டின் பாதையில் திரும்பிப் போகணும். அங்கே டீக்கடையும் கிடையாது. முழுக்க மரங்களும் மந்திகளுந்தான்.” என்றபடி அச்சிறு ஓலையிட்ட கடைக்குள் போனார்.

ஓலைகளைத் தாங்க இட்ட மூங்கில் கழிகளில் நேந்திரப் பழக்குலை கனமாய் தொங்கியது. தமிழகத்தைப் போல சுடச்சுட சப்பாத்தியோ பரோட்டாவோ இரும்புக் கல்லில் போடப்படாமல், சுட்டு அடுக்கப்பட்டிருந்தன. பசிக்குக் கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு பாலில்லாத கடுஞ்சாய் பருகிய பின் பயணம் தொடர்ந்தது.

திருமதி. பாஷ்யத்தின் வீட்டில் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்ததால் - இறுதி காரியங்கள் சீராய் நடந்தன. விவரம் கேள்விப்பட்ட சொற்ப சிலரே வந்திருக்க, எந்த ஆர்ப்பாட்டமில்லை.

அவரது ஒரே உறவான மகன் வந்து வழியனுப்பியிருந்தால் அது ஒரு குறைவற்ற முடிவுதான் எனத் தோன்றியது.

வீட்டின் ஓரிரு முக்கிய அறைகளைப் பூட்டி சாவியை ரிஸார்ட் நிர்வாகி வசம் கொடுத்த சஞ்சலாவும் கிளம்ப, பொறுமையாய் அதுவரை காத்திருந்த சத்யனும் விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

போனில் ஏற்கனவே தன்வீரிடம் ஓரளவு விவரம் சொல்லி விடைபெற்றிருந்தவன் தங்களுக்காய் ஒரு வாகனத்தையும் வரவழைத்திருந்ததால் நினைத்த நேரம் கிளம்ப முடிந்தது.

ஆனால் எதிர்பாராத வகையில் வானம் கிழிபட்டது போல ஒரு மழை அவசரமாய் இறங்கியது.

“இத்தர காலம் இங்கேயிருந்த இந்த அம்மணி பூமிக்குள்ளே போயல்லோ? அந்த ஆத்திரம் வானத்துக்கு.”

அங்கிருந்த வயதான சமையற்காரர் சொல்ல, அமைதியாய் சற்று நேரம் ஊற்றிய மழையைப் பார்த்த சத்யன்.

“மழை இப்போதைக்கு நிற்காது போலயே? நாம கிளம்பிடலாம் சஞ்சலா” - என்றான்.

“காற்றும் பலம். ரோட்டின் ரெண்டு புறமும் மரங்கள் தான். அதுல தளர்ந்த ஏதேனும் ஒன்று சரிஞ்சாலும் பாதை அடைபடும் - உதவிக்கு யாருமிருக்க மாட்டாங்களே - ஆக தங்கிப் போறதுதான் உசிதம். தம்பி.”

வேலையாள் சொன்னாலும் சத்யனுக்கு மனசு ஒப்பவில்லை.

நானை மறுநாள் அவன் வேலையில் இருக்க வேண்டும் - இடையே ஒரு முழு நாளேனும் இருந்தால், சஞ்சலாவைப் பாஸ்டரிடம் சேர்ப்பித்து விட்டு, அவளது சித்தியையும் தான் போய் பார்த்து பேசி விடலாமே என்ற நப்பாசை அவனுக்கு. இங்கிருந்து எல்லாம் ஓரிரு மணி நேரப் பிரயாணம். சென்னைக்குப் போய் விட்டால் வேலை அவனை நசுக்கிப் பிழிந்து விடும் - அசைய முடியாது.

ஆக முடிவெடுத்தவன் காரில் ஏறி -

“வா சஞ்சலா” என்றான்.

“உங்களுக்குப் பழக்கமில்லாத பகுதி இது - ஒட்ட முடியுமா?” என்றாள் அவள் தயங்கி.

“கார் டிரைவரின் மனைவிக்குப் பிரசவ வலி கண்டிருக்கின்றது அவர் ஆனைகுடிக்குப் போயிருக்கார். அங்கேருந்து நாம போக வேண்டிய உவரி ரெண்டே மைல்தான். ஆக காரை அவர் அங்கே வந்து எடுத்துக் கறதாய் ஏற்பாடு.”

“இங்கே சீக்கிரம் இருட்டிடும்.”

“நாம சீக்கிரம் போயிடலாம்” என்றபடி வாகனத்தைக் கிளப்பியவன் மழை வீச்சுக்குள் புகுந்தான்.

சோர்வாய் சற்று நேரம் மழை விசிறலை சமாளித்த காரின் ‘வைப்பர்’கள் தடுமாறின. உன்னிப்பாய் பார்த்தபடி பரிச்சயமற்ற சாலையில் முன்னேறியவன் அரை மணி நேரத்திற்குப் பின் திகைத்தான்.

மழையின் வீச்சு சற்று குறைந்திருந்தாலும், ‘இனி நீ போக முடியாதப்பா’ என்பது போல சாலையின் குறுக்காய் மல்லாந்திருந்தது ஒரு மரம்!

சஞ்சலாவுடனான அத்தனிமை அவனை பரவசப் படுத்தவில்லை - மாறாய் இனந்தெரியாத பயத்தைத் தந்தது!

10

தான் தடுக்க முடியாத பயணத்தை ஒரு மரம் நிறுத்தி விட்டதைக் கண்டு கெக்கலிப்பது போல மழை வேக மெடுத்தது! தன் பக்க கதவைச் சிறிது திறந்த சஞ்சலா

நலையை வெளியே விட்ட மறு நிமிடமே ஆமை போல காருக்குள் பம்மினாள். அதற்குள் அவளது கூந்தலை நனைத்த மழைநீர் முகத்தில் நெளிவாய் வடிந்தது -

வேறொரு சந்தர்ப்பம் எனில் சத்யனுக்குள் பழநி பாரதியின் வரிகள் சாரலடித்திருக்கக் கூடும் -

‘உன் மீது வழிந்து

இளநீரான

அந்த மழைநீரை

மனசு தளும்பத் தளும்ப

நான் நிரப்பி

வைத்திருக்கிறேன்’ - என்று!

ஆனால் இப்போது அவனது புத்தி அவனை திட்டி உலுக்க ஆரம்பித்திருந்தது.

‘அத்தனை சொல்லியும் கேட்காமல் கிளம்பினாய் - நீ தனியாளாய் இருந்தால் பிரச்சனையில்லை - கூட ஒரு இளம் பெண் இருக்க, பொறுப்பாய் யோசித்து நடக்க வேண்டாமா?’ என்று.

நேற்றிரவு பாஷ்யம் அம்மாளின் வீட்டில் படுத்திருந்த போதும் அவனுக்கு ஆழ்ந்த உறக்கமில்லை.

பொறுப்பான சிந்தனைகள் அவனை விரட்டின.

‘தனக்கு சஞ்சலாவின் மீது வந்துள்ள பிரியத்தை முதலில் அவளிடம் சொல்வதா அல்லது அவள் வீட்டாரிடமா?

அதற்கு முன்பு செய்ய வேண்டியது - தன் தகப்பனிடம் -

‘இனி என் கல்யாணம் நந்தினியோடு நிச்சயமாய் இல்லை!’ என்பதை. அல்லது தங்கை சங்கவி ஏற்றிவிட,

நந்தினி தன் கனவில் இவனுக்கு மாலையிட்டு குடும்பம் நடத்த ஆரம்பித்து விடக் கூடும்!

அந்தப் பாவம் தனக்கு வேண்டாம்.

குடும்பமோ, அந்தஸ்தோ அற்ற பெண் எங்களுக்கு மருமகளா - என்று தன்னைப் பெற்றவர்கள் ரொம்பப் பொறுமுவார்களோ? பொறுமையுடன் காத்திருக்க வேண்டியதுதான் -

பெரியவர்களின் சம்மதம், ஆசி இன்றித் தொடங்கும் வாழ்வு சிறக்காது...

தன் யோசனைகளைச் செயல்படுத்தும் வேகத்துடன் கிளம்பியவனை இயற்கை மடக்கி விட்டது.

நிதானமாகவே கிளம்பியிருக்கலாம் - 'உன் காதலிலும் அவசரப்படாதே' - என்று இயற்கை தன்னை எச்சரிக்கிறதோ?

"தலையைத் துடை சஞ்சலா. உடம்புக்கு ஏதேனும் வந்தால் அது வேறு..." எனச் சலித்தவன் அடுத்தது என்ன என்று தன் புத்தியை விரட்டினான். அது முன்னும் பின்னுமாய் யோசித்து உருண்டது.

பாஷ்யம் அம்மாளின் வீட்டில் 'பேசி' உண்டு. அங்கு தன் செல் போன் மூலம் தொடர்பு கொண்டாலும் - அங்கிருப்பது ஓரிரு முதிய வேலைக்காரர்களே. - தவிர வாகன வசதியும் கிடையாது.

ரிஸார்ட்டின் நிர்வாகி ஏற்கெனவே ஒன்றரை நாளை இந்த வேலைக்காய் ஒதுக்கி விட்டு, இன்று காலைதான் கிளம்பினார். சீனாவிலிருந்து ஒரு குழு தங்க வருவதாய் - தனக்கு நிற்க இனி நேரமிராது என்று அலுத்தபடி. அவரையோ தன்வீரையோ தொடர்பு கொண்டு மறுபடி

உதவி கோர வேண்டியதுதான். தன் அறையைக் காலி செய்ய உதவிய தன்வீர இப்போது வட இந்தியாவிற்குக் கூட போய் இறங்கியிருக்கக் கூடும் - ஆக அழைப்பதில் பயனில்லை.

திடும்மென வந்த ஞாபகத்தில் அவன் கண்கள் பிரகாச மாயின.

ரமாமணி!

தன்னுடன் படித்த, இன்னும் தன்னை மறக்காத, பார்த்ததும் வந்து உரிமையாய் பேசிய பள்ளித் தோழன்.

ரிஸார்ட்டை விட அருகிலிருப்பவன் அவன்தான்.

சில வருடங்களாய் இங்கே தொழில் செய்து வருபவன், - தான் திருமதி. பாஷ்யம் பற்றிக் கூறிய தகவல்களைக் கேட்டுக் கொண்டவன், அவரைத் தெரிந்தது போலத் தலையாட்டினானே - ஆக இந்தப் பகுதி அவனுக்குப் புதிதல்ல - தவிர அவசரமாய் கிளம்பியத் தன்னிடம் மணி அவனது விசால அட்டையையும் தந்ததும் நினைப் பிருந்தது.

'அப்பப்ப கூப்பிடுப்பா - சென்னை வந்தா ஞான் வந்து பார்க்காம்.' என்றபடி. மலையாளப் பேச்சிற்கு அவனது நாக்கும் பழகியிருந்தது. இப்போது உதவிக்கு அவனைக் கூப்பிட வேண்டியதுதான்.

பர்ஸில் அவன் தந்த அட்டை பத்திரமாயிருந்தது. இந்த வனப் பகுதியில் சிக்னல் இருக்குமா என்ற பதட்டத் துடன் எண்களை அழுத்தியவனுக்கு இதமாய் உடனே ரமாமணியின் முரட்டுக் குரல் பதிலளித்தது -

"யாரு?"

"நான்தான் மணி - சத்யன்" என்றவன் தனது இக் கட்டைச் சுருக்கமாய் சொல்ல, பதிலாய் வந்தது மணியின் சிரிப்புதான்!

“அப்படிப்போடு - உன் நெம்பர வாங்கிக்காம விட்டுட் டேனே - இனி பயலை எப்படி பிடிக்கன்னு யோசிச்சா... நீயே வந்து சிக்கிட்ட. ஒண்ணும் பிரச்சனையில்லா - ஒன் அவர்ல நான் அங்க வரும்.”

நிம்மதியில் சத்யன் நாலு நன்றிகளைச் சொன்னான்.

சிறு முறுவலுடன் சஞ்சலாவைப் பார்க்க முடிந்தது.

“யாரது?”

“பள்ளியில் என்னோடு படிச்சவன் - ரமாமணின்னு. ஏதேச்சையாய் இங்கே அவனைப் பார்த்தேன்.”

“இந்த மழையில் இருட்டில் அவர் நமக்கு எப்படி உதவக் கூடும்?”

“காரில் வந்தால் நாம் அதிலேறிப் போயிடலாமே?”

ஆனால் ஒரு மணி நேரத்தில் உறுமியபடி வந்தது ஒரு மோட்டார் பைக்தான்! இருண்ட அந்தக் காட்டுப் பகுதி யில் கேட்ட சின்ன சலசலப்பும் திகிலூட்டிய மனதை வாகனத்தின் வெளிச்சமும் தடதடப்பும் ஆசுவாசப் படுத்தின.

ஆனால் லுங்கியும் மார்பின் அழுக்கு பனியனைக் காட்டிய அரைகுறைச் சட்டையுமாய் வந்து நின்ற ரமாமணியை சஞ்சலா வெகு மருட்சியுடன் பார்த்தாள்.

மேலே வழிந்த மழையுடன் விழுந்த மரத்தை ஒரு கட்டுமான என்ஜினியரின் தோரணையில் சுற்றி வந்த ரமாமணி,

“இத நாம ரெண்டு பேராய் இழுத்துப் போடக் கூடாதுப்பா - காலைல நம்ம தோஸ்துக ரெண்டு பேர் வரும்.”

“அப்ப அதுவரை கா?”

“எடுக்க முடியாது. நம்ம பைக்குல ஏறுங்க - பக்கத்துல ஒரு வன இலாகா விடுதியுண்டு. அதுல இந்த ராத்திரி நாமத் தங்கிக் கொள்ளலாம்.”

“நான் மட்டும்தான் பரவாயில்லை. இவங்க வேற...”

“ஆ பெண் இல்லைங்கில் நாம பைக்கிலேயே எவ்விடு போயிடலாமல்லே? சரி முதல்ல யாரைக் கூட்டிட்டுப் போகாம் - உன்னையோ ஆ... குட்டி... அதாவது பொண் ணையோ?”

“நாம... சேர்... சேர்ந்தே போயிடலாம் சத்யன்.”

“என்னைத் தனியாய் விட்டு விடாதே” என்றும் கெஞ்சின சஞ்சலாவின் கண்கள்.

ஒரு வழியாய் மூவரும் அந்த இரு சக்கர வாகனத்தில் ஏறிக் கிளம்பினார்கள்.

மழை அவர்களை வேடிக்கைப் பார்க்கவே தொடர்ந்தது போல சன்னமாய் பொழிந்தது.

கால்மணி நேர அசௌகர்யமான பயணத்தில் மூவருமே முழுக்க நனைந்திருந்தார்கள்.

சுற்றிலும் மரங்கள் காவலுக்கிருக்க, நடுவே நின்ற அப்பழைய கட்டிடத்தை விடுதி என்றெல்லாம் கௌரவ மாய் குறிப்பிட முடியாது. பராமரிப்பே இன்றி சோகமாய் நின்ற அதன் கதவுகளை இணைத்திருந்த கயிறை லாவகமாய் அவிழ்த்த ரமாமணி, சிறு டார்ச்சின் ஒளியில் முதலில் அதிலிருந்த அறைகளை ஒரு நோட்டம் விட் டான்.

“பூச்சு அதாவது பாம்பு இருக்காணு சோதிச்சு” என்று விளக்கமும் தந்தவன் “இங்கே ராத்திரிக்கு அட்ஜஸ்ட் செய்ய வேண்டியது தன்னே” - என்று முடித்தான்.

மாடத்தின் மெழுகுவர்த்தியை ஏற்றி விட்டவன்,

“இந்த மணி தாதாவை நல்லதும் செய்ய வச்சப்பா நீ - விடியறதுக்குள்ளே பாதையை மறிச்ச மரத்தை ஒதுக்கி வைக்கணும்னு நா நம்ப படைக்கு உத்தரவிட்டு. ஆக விடியவும் நீங்க கிளம்பலாம்.”

“நன்றிப்பா - அது தவிர பாஷ்யம்மா இறந்த சேதி கேட்டு அவங்க வீட்டிற்குப் போக நினைப்பவங்களுக்கும் அது உதவிதான்.”

“அங்கே துஷ்டி கேட்க யாரு உண்டு? உந்நிலைமைத் தாம்ப்பா பரிதாபம். ஸ்டாரு ஹோட்டல்ல தங்குனவன் இப்போ இந்த பாழடைஞ்ச வீட்டில் கிடக்க வேண்டிய தாச்சு.”

மெழுகுவர்த்தியின் சன்ன கடரில் அந்த அறை மேலும் விகாரமாய் தோன்றியது.

பைக்கின் பெட்டியிலிருந்து கட்டமிட்ட துவாலையில் சுருட்டப்பட்ட எதையோ எடுத்து வந்த மணி, துவாலையைப் பிரித்து சஞ்சலாவிடம் வீசினான்.

“துடைச்சுக்கோ” - என்றபடி.

ஆனால் அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட சாராய பாட்டிலைக் கண்டவன் அதிர்ந்து,

துவாலையை நழுவ விட்டான்.

“குளிருக்கு இதுதான்டே செரியான மருந்து. லோட்டா வெல்லாம் இல்ல - அப்படியே ஊத்திக்க வேண்டியது தான்.”

பாதி பாட்டிலை அண்ணாந்து குடித்துவிட்டு நீட்டிய வனிடம் சத்யன் மறுத்தான் -

“நான் குடிக்கிறதில்ல மணி.”

“அட்டே காலேஜுல கூட இதப் பழகிக்கலியா?” மிக வருத்துவனாய் முகத்தை நொடித்தவன், “அப்ப நீ ஸ்கூல்லே இருந்தது போலவே உண்டு... மாறலே... மம்?” சீண்டினான்.

துவாலையிலும் கள்ளின் நெடி அடிப்பதாய் நினைத் தவள், அதைக் கொண்டு துடைக்காமல் விறைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான் -

“மாற்றந்தானப்பா வளர்ச்சி. மனுஷன் மாறணும். நீயும் நானும் அறியா வயசுல நிக்கரோட திரிஞ்சோம் - அதுக்கும் முன்னே?”

தலை சாய்த்தவன் சஞ்சலாவைப் பார்த்து கண்ணடித் தான் -

எதுவும் இல்லைன்னாலும் பாதகமில்லை - அல்லோ? இப்ப அப்படி நிக்க முடியுமா? நீ டிப் - டாப்பாய் நிற்க நான் மோகன்லால் அளவுக்கேனும் உடுத்தணுமே?”

இந்த உளறலைத் தாள முடியாமல் சஞ்சலா இடைபுகுந்தான்.

“வளர்ச்சிங்கறது உடை, இது மாதிரி பழக்கமெல்லாம் இல்லை. குணம் பண்படறது. மனசு மேம்படறதுதான்.”

பாதி காலியான பாட்டிலை மூடிய ரமாமணியின் புருவங்கள் ஏறி இறங்கின -

“ரொம்பச் சரி. பெண் குட்டி ஏது சொன்னாலும் நா மறுத்துப் பேசறதில்லை - சரணாகதிதான்” அவன் குரல் குழறவில்லை என்றாலும் சற்று ஸ்ருதி கூடியிருந்தது.

எழுந்து அடுத்த அறையைப் பார்வையிட்ட சத்யன், சஞ்சலாவிடம்

“இங்கே வேணா வந்து உடைகளை உலர்த்திக்கோ” - என்றபடி அவளிடம் டார்ச்சைத் தந்தான்.

அவள் அங்கிருந்து அகன்கறதுமே குரலைத் தணித்து சீண்டினான் ரமாமணி -

“என்னா மாமு? குட்டியை இப்படி வழுந்து கிடந்து கவனிக்கறது? அதுவும் உன்னை ஒட்டியே நிக்ருது - நான் மட்டும் இல்லைங்கில் இங்கே முத ராத்திரி நடந்திருக்கும் - அல்லே?”

“நீ குடிச்சதால் இப்படிப் பேசறியா - இல்லை புத்தி எப்பவுமே இவ்வளவு மட்டந்தானா?”

“என்னப்பா - நீ கூப்பிடவும் உதவி செய்யாம்னு ஓடி வந்த என்னை இத்தனை மட்டமாப் பேசலாமா நீ?”

ரமாமணி சொன்னதில் உண்மையும் இருந்ததால், துளி குற்ற உணர்வுடன் மௌனமாகி நின்றான் சத்யன்.

ஆனால் உள்ளே ஒரு எச்சரிக்கை மணி நாவசைக்க ஆரம்பித்திருந்தது... வெளியே மழை மறுபடி பலத்திருந்தது!

11

மெழுகுவர்த்தியின் சுடர் சிரிப்பது போல படபடத்தது -

“உக்காரு சத்யா - பத்து வருஷக் கதை உண்டல்லோ நாம பேசு?” மறுபடி பாட்டிலைத் திறந்தவன் குடிக்க ஆரம்பிக்க பேச்சு, சற்று சிரமப்பட்டு நகர்ந்தது.

“இதென்ன மணி - முழு பாட்டிலையும் குடிச்சுட்ட?”

“நீதன்னே வேணாம்னு சொல்லி? கள்ளு உடம்புக்குப் பலம் - இப்ப அரசாங்கமே அது புரிஞ்சு கள்ளு இறக்க அனுமதி தந்தல்லோ? தொட்டுக்க ஏதுமில்லாததுதானே குறை. கொறிக்கறதோடு கட்டி இறுக்கவும் ஒரு குட்டி இருந்தா ரொம்ப இதமாயிட்டு இருக்கும்.”

“கல்யாணம் செய்துக்கலையா மணி?”

“ஆஹ - நீ பிரம்மச்சாரி அல்லோ? அதுதன்னே விவரமில்லாது பேசறது. ஒரு பொண்ணுக்குத் தாலி கட்டுனோம்... போச்சு - அவ தர்பார் தாங்காது!

‘தினம் ரெண்டு பாட்டிலு ஏங் குடிக்கறே?’

‘நேரத்தோடு வீடு வந்தாத்தான் சோறு -’

‘தொந்தி பெருத்துட்டேப் போவுது பாரு’ன்னு ரொம்ப இம்சை பண்ணுவா. அந்தப் பிரச்சனை மற்றதில் கிடை யாது - கேட்டோ? அவ கையில் இருநூறைத் தந்துட்டாப் போதும் - நம்ம பேச்சுக்கு வளைஞ்சு கொடுப்பா. விடிஞ்சப்போ நீ யாரோ நா யாரோன்னு பிரிஞ்சுடும். ஆனா ஒன்னு சத்யன்” - குரலை தழைத்துத் தொடர்ந்தான் ரமாமணி - “நமக்கந்த ரேட்டில் வருன்னு குட்டிகள் அடி பட்ட கேஸுங்க. உன்னோட வந்திருக்கது க்ளாஸான பொண்ணு. அது கண்ணைப் பார்த்தாலே தெரியுதல்லோ - கை படாத குட்டின்னு - அதுக ருசி தனி...”

“அளவு மீறி குடிச்சதும் உன் பேச்சின் வரம்பும் மீறுது மணி. போதும் - அப்படி சாய்ஞ்சு தூங்க முயற்சி பண்ணு.” கடித்த பற்களுடே மற்றவனை அடக்க முயன்றான் சத்யன்.

"அடடே... கோவப்படாதப்பா - நீ இந்த சஞ்சலாக் குட்டியைப் பார்த்தே மூணு நாலு நாள் தன்னே ஆகும்? அதுக்குள்ளே உங்களுக்குள்ளே எப்படி செட் ஆச்சு?"

"நடந்ததை எல்லாம் ஓரளவு உங்கிட்டே சொன்னேனே மணி? இப்படி எதிர்பாராத விதமாய் பாஷ்யம் அம்மா இறந்துட..."

"லைன் க்ளியராச்சு அல்லே? ம்ப்ச்... நீயும் கொஞ்சம் கள்ளை உள்ளே இறக்கியிருக்கணும்ப்பா. அப்ப இப்படி சாமியார் பேச்சு பேசாது சரசம் பண்ணுவே" என்று சலித்த ரமாமணி சிறு தடுமாற்றத்துடன் எழுந்து நிற்க, பதட்டத்துடன் சத்யனும் எழுந்தான்.

"இந்தக் குட்டிக்கு கேரளத்து வளப்பயில்லா - ஆனா சித்தான சிங்காரி - அவ இடுப்பு இந்த ஒரு கைப்பிடிக்குள்ள அடங்கிடும் - அல்லே?"

குழறியவனின் தோள்களில் கை வைத்து அழுத்த எழுந்த தன் வெறியை அடக்கினான் சத்யன். கட்டறுந்த ஓநாய் போல ரமாமணி காம வசப்பட்டு நிற்கும் இந்நேரம், அவன் மீது கை வைத்தால் ஆவேசமாகிப் போவான்.

"எனக்குத் தூக்கம் வருது மணி - நீயும் படு" - என்ற படி ஒரு பக்க கவரில் அமர்ந்து, சாய்ந்தான்.

சற்று நேரம் மத யானை போல இப்படியும் அப்படியுமாய் பார்த்த ரமாமணி எதிர் கவரில் சாய்ந்த பிறகுதான் சத்யனின் மூச்சு சீரானது!

தூங்கக் கூடாது என்றே கண்களை மூடியவனை, அசதியும் மழையின் குளிர்ச்சியுமாய் சேர்ந்து தாலாட்டி விட்டன போலும்.

ஆக அது எப்படி எப்போது நேர்ந்ததென்பது புரியவில்லை.

தூக்கத்தின் திரையை சஞ்சலாவின் அலறல் கிழிக்க, பதறி எழுந்தவனுக்கு அச்சுமூல் புரிபட சில நொடிகளானது.

ஓடியவன் மறு அறையில் படுத்திருந்த சஞ்சலாவின் மீது சரிந்து கிடந்த மணியைப் பிய்த்தெடுக்க முன்றான். மோகத்தின் வேகமோ அல்லது மணி இயல்பிலேயே பலசாலி என்பதாலோ அது எளிதாயில்லை.

முதுகில் ஒங்கிக் குத்தியவன் மணியின் திரண்ட கால்களைப் பற்றி இழுக்க, இழுபட்டவன் புலியின் ஆவேசத்துடன் திரும்பி தாக்கினான். அந்தக் குத்து சத்யனை எகிறித் தள்ளியது - கவரில் அவன் மோதி விழ, அதற்குள் சஞ்சலா சமாளித்து எழுந்திருந்தான்.

இவற்றை எதிர்பார்த்தது போல தன்னருகே வைத்திருந்த ஒரு கட்டையை எடுத்துக் கொண்டவனின் உடம்பிலும் கட்டையின் விறைப்பு.

"அலட்டறீங்களே - குட்டியோட இடுப்பு அளவு என்னன்னு பார்க்க விடாத..." சிரித்தபடி மறுபடி சஞ்சலாவை நோக்கி முன்னேறிய மணியின் நடை, பிரேக் அழுத்திய வாரி போல சற்று குலுங்கி, பின் வாங்கியது.

கட்டையை அவன் ஒங்கியிருந்த விதமும், விழிகளின் சீற்றமும் அவனை எச்சரித்தன போலும் -

ஆனால் வேகமாய் முன்னேறிய சஞ்சலாவின் பிடி இறுகியது -

இப்படியான தாக்குதலை எதிர்பார்க்காத ரமாமணி, குழம்பி நிற்க, சத்யன் கத்தினான் -

“வேணாம் சஞ்சலா - அவனை... கொன்னுடாதே.”

துளி தயங்கியவளின் கை இறங்க, அடி மணியின் தோள் பட்டையில் விழுந்தது - அதே நேரம் சத்யனும் பின்னாலிருந்து உதைக்க, குப்புற விழுந்தவனில் அசைவில்லை.

ஒரு முழு நிமிடத்திற்குப் பின்பு விழுந்தவனைச் சற்று புரட்டி, மூக்கில் விரல் வைத்துப் பார்த்த சத்யன் -

“மூச்சிருக்குது” என்றான் நிம்மதியுடன்.

“அது அவன் முதுகு எம்பி தாழ்வதிலேயே தெரியுதே. ஆனா நீங்க எச்சரித்ததால் அடியை இவன் தலையில் இறக்காமல் தோளுக்கு மாத்தினேன்” என்றாள் வெறுப்புடன் - மறுகணம் கனிவுடன் - “உங்களுக்கு ரொம்ப அடியில்லையே?” கேட்டாள்.

“மொத்தத்தில் இது அதிர்ச்சி - வேறொன்றுமில்லை” என்றான் சிறு தலை குலுக்கலுடன்.

“உங்களை இவன் அடிச்சதை... என்னால் தாங்க முடியலை, சத்யன்.”

“அடிதடியெல்லாம் எனக்குப் பழக்கமேயில்லை. நீ பரவாயில்லை - தைரியசாலிதான்.”

“நான்... நான்... இந்த மணியைக் கொன்னுடுவேன்னு நினைச்சீங்களா?”

பரிதாபமாய் கேட்டவளிடம் மறுபடி தலை குலுக்கிய படி.

“மணி குடிச்சிருந்தான். அடிதடியில் நமக்குத் தேர்ச்சி கிடையாது - ஆத்திரத்தில் விழற அடி இசகுபிசகா பட்டு உயிருக்கேக் கேடுன்னா...”

“நீங்க விழுந்தது எனக்குத் தாங்கலை. அந்த வேகத்தில் அடிக்க ஆரம்பிச்சவ, நீங்க தடுக்கலைன்னா மேலும் தொடர்ந்து கட்டையால் போட்டிருப்பேன் - இவன் சாகிற வரை...”

“அது அநாவசிய கற்பனை சஞ்சலா...”

“ஆனா - கொன்னுடாதேன்னு நீங்க சொன்னீங்களே?”

“சாவு வீட்டிலிருந்து நாம் வந்ததால் ‘சட்’னு அந்த வார்த்தை வந்திருக்கும் -” என்றவன் அவள் கைபற்றி வாசலுக்குக் கூட்டி வந்தான்.

ஆடிக் களைத்த நாட்டியக்காரி போல மழை சன்னமாய் மூச்சிழைத்தது.

கிழக்கே விடியலின் சாயல் -

பைக்கிலிருந்த முரட்டுக் கயிறு சுருட்டலைப் பார்த்தவன் சற்று நேரத்தில் ‘பைக்’கைக் கிளப்பினான்.

“இதிலேயே டவுனுக்குப் போயிடலாம். கார் சாவியை இங்கே அதன் டிரைவருக்கு வேண்டியவரை விசாரித்துத் தந்துடலாம்.”

மளமளவென்று முடிவெடுத்தவன் முடிந்தவரை வாகனத்தையும் விரட்டினான். ஒரு மாற்றம் தேடி வந்தவனுக்குத்தான் எத்தனை விதமான அனுபவங்கள்.

சிறுநூரை அடைந்து காரை மீட்கவும், மணியை கூட்டி வரவும் ஏற்பாடுகளைச் செய்தவன் ஆயாசமாய் சஞ்சலாவைப் பார்த்தான் -

அவளது பார்வை இவனை உலுக்கி நிமிர்த்தியது -

பண்டைய எகிப்தில் நியாய வழக்கு விசாரணைகள் மங்கிய கூடர் ஒளியில்தான் நடக்குமாம் - அல்லது

குற்றவாளியின் சோர்ந்த விழிகளை, பரிதாபத் தோற்றத்தை காணும் நீதிபதி இரக்கப்பட்டு விடுவார் என்பதற்காய் -

அதில் உண்மை இல்லாமலில்லை.

இதோ இந்த மருண்ட பார்வைத் தன்னை ஆயுள் வரைக்கும் 'கூட வா' என்கிறதே..!

படுக்கும் முன்பு பருகும் பால் கோப்பைகளுடன் வந்த மனைவியிடம் சிடுசிடுத்தார் அருளானந்தன்.

"இதுதான் குறைச்சல் - உம்மகன் இப்படி ஒரு குண்டைத் தூக்கி நம்மேல போட, சம்பிரமமாப் பால் பரிமாறுற நீ."

"பொறுமையாய் சொன்னால் எங்களுக்குப் புரியும்?"

"கடல் வற்றினால் கருவாடு தின்னலாமனு உடல் வற்றிச் செத்ததாம் கொக்கு. பொறுமை சில விஷயங்களில் ஆகாதுங்கறேன்."

"கூல்ப்பா. முதல்ல எங்களுக்கு விவரத்தைச் சொல்லுங்க."

தகப்பனிடம் இளையவள் சங்கவி கேட்க,

"உங்கண்ணன் நம்ப முகத்துல கரி பூசிட்டான் - விவரம் போதுமா?"

அவர் வெடித்தார்.

"அநாவசியமாய் பதறாதீங்கப்பா - அண்ணன் கல்யாணம் இப்போதைக்கு வேண்டாம்னானா?"

தகப்பன் லேசில் நேரடியாய் விஷயத்திற்கு வர மாட்டார் என்பது தெரிந்த மகள் சரியான பதிலுக்கான தூண்டிலைப் போட்டாள்.

"கல்யாணப் பொண்ணை மாத்தணுங்கறான்!"

கேட்ட இரு பெண்களின் முக அதிர்வை சற்று திருப்தியுடன் பார்த்தார் அருளானந்தன்.

"அப்படித்தான் தோணுது. போன இடத்தில் பயலுக்கு காதல் முளைச்சிருக்கு போல. ஏதோ கேரளாக்காரி பிடியில் சிக்கிட்டான்."

"அங்கே மாயம், வசியமெல்லாம் உண்டே?" - கவலைப்பட்டாள் தாய்.

"மப்பும் மந்தாரமுமாய் இருக்கவளைக் கண்டு மயங்கிட்டான் போல..."

தன் மகள் அங்கிருப்பது மறந்து சீறினார் "முழு விவரமும் சொல்லலைப் பயல். 'அப்பா இப்போதைக்கு எங்கல்யாணப் பேச்சு வேணாம். தங்கச்சிக்குப் பாருங்க முதல்ல. நந்தினி வீட்டில சொல்லி அவளுக்கு வேற மாப்பிள்ளைப் பார்க்கச் சொல்லுங்க. முழு மனசில்லாமல், உங்கப் பேச்சைத் தட்ட வேண்டாம்னு சம்மதிச்சேன். ஆனா யோசிச்சதில் கல்யாணத்தை அப்படி அரை குறையாய் பண்ணிக்கக் கூடாதுன்னு தோணுதுப்பா. இன்னும் சில மாதங்கள் போகட்டும்'ன்னான்."

"என்னாச்சோ எம் பிள்ளைக்கு - அவன் இங்க வந்ததும் உறவுக்காரங்க வேற என்ன, ஏதுன்னு பிய்ச்சு எடுப்பாங்களே?"

"அதுக்கும் பயல் ஒரு திட்டம் வச்சிருக்கான். வேலையில் ஏதோ 'பிராஜக்ட்' செய்யக் கேட்டிருக்காங்களாம் அவன் கம்பெனியில். வந்து மூட்டையக் கட்டிட்டு மும்பை போறானாம். அவனோட மேலதிகாரிக்கு. இந்தப் பயல் மேல தனி பிரியம். ஆக இவன் கேட்க, 'சரி'ன்னு அனுப்பி வைப்பாராயிருக்கும்."

“நம்ப மேல ஏதும் கோவமோ?”

“இருக்கும்! அருமையான ஒரு பெண்ணைக் காலாகாலத்துல பார்த்து கல்யாணம் பேசினோம்ல? நேரே வந்து சொல்லாம பய பம்மி, பதுங்கறான்...”

நெற்றி சுருங்க அத்தனையையும் கேட்டிருந்த இளையவள் சங்கவி வாய் திறந்தாள் -

“சத்யாண்ணா முதல்லியே கல்யாணத்தில் ரொம்ப ஆர்வங் காட்டலைப்பா. நந்தினிக்காதான் நான் 'அண்ணி'ங்கவும் சந்தோஷமாச் சிரிச்சாங்க.”

“அந்தப் பெண் பாவம் வேற நமக்கு... பொல்லாத பாவங்க அது.”

“அண்ணா நந்தினிக்காவிடம் சிரிச்ச கூட பேசினதில்லம்மா - தனியா நின்று பார்த்ததுமில்லை - சீண்டினதில்லை. கல்யாணப் பேச்சில் நமக்கிருந்த உற்சாகம், அண்ணனுக்கில்லை.”

சட்டென்று சின்னவளும் அண்ணன் கட்சியில் சேர்ந்து விட, அவர்களைப் பெற்றவர்கள் இருவரும் இனி என்ன செய்வது என்ற குழப்பத்துடன் நின்றார்கள்.

12

“ஆமா - அதை எல்லாம் இப்பச் சொல்லு. இதுவரை அண்ணன் நிச்சயத்திற்கு எனக்கு ஊதா நிற காக்கா, கல்யாணத்துக்கு டிஸைனர் பட்டுன்னு குதிச்சியே நீ?”

தாயும் சற்று எரிச்சலுடனேயே மகளைக் குற்றம் சாட்டினாள்.

“அது என் ஆசைம்மா. அதில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தேன். அண்ணன் கல்யாணம்னால் விதவிதமா அலங்காரம் செய்து, சாப்பிட்டு ராணியாட்டம் சுத்தலாம்பனு நினைச்சேன். ஆனா அண்ணனுக்கு அது... அது... வாழ்நாள் பிரச்சனையில்லையா?”

“அப்படிப் பிரச்சனை தாற் பெண்ணில்லை நந்தினி.”

“ஆனா அண்ணனுக்கு ஆர்வமும் எழலை.”

“இதையேன் முதல்லியே அவன் சொல்லித் தொலைக்கலை?” கடித்த பற்களுடே வினவினார் அருளானந்தன்.

“அம்மா 'சாப்பிடு'ன்னா நாங்க 'பசிக்கலை'ம்போம்ப்பா. ஆனா அம்மா விடமாட்டாங்க. 'எனக்கு வேலை முடியுமில்ல? உக்காரு'ன்னுவாங்க. அதே போலத்தான் அண்ணன் இதற்கும் சம்மதிச்சதாய் எனக்குப் பட்டது.”

“அவ்வளவு சமர்த்துப் பிள்ளை இப்ப ஏன் முரண்டு பிடிக்கிறான்?”

“ஆங்... அதுதாம்ப்பா எனக்கும் நெருடுது.”

சொன்ன இளையவளை அம்மா முறைத்தாள்.

“பெரிய மனுஷி போல இவ பேசறதைப் பாருங்க...”

“ஷ்ஷ்... பேசாதீங்கம்மா. என்னைக் கொஞ்சம் யோசிக்க விடுங்க...” என்ற சங்கவி உன்னிப்பாய் தன் விரல்களை ஆராய்ந்திருந்தாள்.

“அண்ணா போன இடத்துல யாரையோ... அதாவது ஒரு பொண்ணைச் சந்திச்சிருக்கணும்.”

"அதைத்தானே உங்கப்பாவும் சொன்னார்?"

"அப்பா கோவத்துல சும்மா அடிச்சு விட்டது அது. ஆனா உண்மையும் அதுதான் நினைக்கிறேன். அல்லது போன இடத்தில் காதல் ஜோடிகளைப் பார்த்து சத்யாண்ணனுக்குக் காதல் ஞானம் வந்திருச்சோ என்னவோ?"

சமையலறையின் கதவில் சாய்ந்து நின்ற தாயின் பக்கமாய் வந்து கிசுகிசுத்தாள் மகள்.

"அம்மாட்ட பேசற ஞாபகம் இருக்கட்டும்."

"நீங்க பார்த்து வைக்கிற மாப்பிள்ளையைதாம்மா நான் கட்டிப்பேன் - அதுக்காக நான் காதல்ங்கற வார்த்தையைக் கூட உச்சரிக்கக் கூடாதுன்னா எப்படி?"

"உங்கூட பேசறப்போ இது பெரிய பிரச்சனையாத் தோணலை சங்கி - ஆனா சத்யன் யாரைப் பார்த்து மயங்கினானோ? - நந்தினி வீட்டுல இந்த மறுப்பை எப்படி எடுத்துப்பாங்கனோ? சண்டை, பகைன்னு ஆயிருமோன்னு சஞ்சலமாயிருக்குது."

"அண்ணன் அதெல்லாம் தெளிவாய் சமாளிப்பாம்மா - கவலைப்படாதீங்க. மாலையும் கழுத்துமாய் வந்து நிற்க மாட்டான்." என்று ஆறுதல் சொன்ன தங்கைக்கு இரண்டாம் நாள் அண்ணனிடமிருந்து போனில் அழைப்பு வந்தது!

"எப்படியிருக்கேண்ணா?"

"ம்ம் - வீட்டுல நிலைமை - எப்படியிருக்குது?"

"ரொம்ப மோசமில்லை. அப்பா அம்மாக்குக் கவலை யெல்லாம் மற்றவங்க என்ன நினைப்பாங்க, சொல்வாங்க

கன்றதில்தான்! பரமபத ஆட்டத்துல பாம்பு கட்டத் திற்குப் போனதும் 'சொய்ங்க'னு வழக்கி கீழே வர்றது போல அசந்துட்டாங்க. உன் 'ஸெல்'லுக்குப் போட்டால் நீ கிடைக்கலை - என்னாச்சு?"

"யோசிக்க வேண்டியிருந்தது சங்கி - அதான் 'பேசி'யை அணைத்து வைத்திருந்தேன்" என்றவன் தன் விடுமுறையின் அனுபவங்களைத் தங்கையிடம் பகிர்ந்தான்.

"ஓ? அப்ப அஞ்சு நாள் விடுமுறையில், நீ ரிஸார்ட்டில் தங்கினது மூணு நாள்தான்?"

"ஆமா சொச்ச இரண்டு நாளை மேலும் ஒரு தொகை தந்து அந்த நர்ஸிற்குத் தாரை வார்த்தேன்."

"யாரோ ஒரு பெரியம்மாவின் இறுதி காரியத்திற்கு உதவி, அந்த சஞ்சலாவிற்குத் துணை போனதில் அடிதடியாகி... அந்தப் பொண்ணை உனக்கு அவ்வளவு பிடிச்சிருச்சாண்ணா?"

இதற்கு மூத்தவனுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரிய வில்லை. இப்படி ஒரு உணர்வுச் சூழலில் விழுந்து தத் தளிப்பது அவனுக்கே புதிதானே?

அது புரிந்தது போல இளையவள் பேச்சின் திசை திருப்பினாள் -

"மீதி இரண்டு நாள் சென்னையிலேயே ஒரு சிநேகிதனோடு தங்கி உன் கம்பெனியின் தலைமை நிர்வாகியிடம் பேசி, உன்னை வேற்றாருக்கு மாற்றவும் கேட்டுட்டே?"

"மும்பை அலுவலகத்தில் ஒரு புது திட்டத்தை அமல்படுத்துவது பற்றியும் அதற்கு யாரை அனுப்பலாம்னுமோ போன வாரந்தான் விவாதித்தோம். ஆக அந்த வேலையை நானே எடுத்துக்கறேன்னதும் அவர் மறுக்கலை."

"அவரிடமும் இந்தக் கதையெல்லாம் சொன்னியா, அண்ணா?" "பர்ஸனல் விஷயம் ஸார். பிறகு விவரமாய் சொல்றேன்னேன். அவர் புரிஞ்சுட்டார். ஆனா பெத்தவங்களிடம் ஓரளவு விஷயம் சொல்லி 'புரிஞ்சுக்கோங்க'ன்னு கேட்க முடியலியே."

"ம்ம். நீ அந்த... சஞ்சலாவிற்கு உதவத் தயாராய் இருந்தும் அவங்க உன்னைத் தனக்குத் துணையாய் தன்னுடன் அந்த பாஸ்டரிடம் கூட்டிப் போகலை - பஸ் நிலையத்திலேயே விடைத் தந்துட்டாங்கன்னா - அவங்க உன்னை அதிகம் அதாவது உனக்கு ரொம்ப உரிமைத் தர விரும்பலென்னுதானே ஆகுது? நீதான் மனசை ரொம்ப அலட்டிக்கறதாய் படுது. பேசாம வீட்டுக்கு வாண்ணா - இதற்கும் நீ மூணு, நாலு மாசம் மும்பை போகணுங்கற துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

குழப்ப நூல்கள் சத்யனின் புத்தியை சிக்குப் படுத்தி யிருந்தன. தெளிவான பதிலொன்று இல்லாததால் -

"பிறகு பேசுறேன், சங்கவி" - என்றபடி தொடர்பை வெட்டினான்.

கடலில் கரைத்த பெருங்காயம் போல காணாமற் போய் விட்டாள் அவள். இனி கை கையாய் கடல் நீரை அள்ளி முகருவது முட்டாள்தனம்!

தன்னையேத் திட்டியபடி மும்பை தந்த மாற்றத்தில் புது வேலையின் சவாலில் தன்னையும் கரைக்க முயன் றான் சத்யன்.

ஆனால் எஞ்சிய நேரத்தின் தனிமை அவனை வதைத்தது.

பருத்த புறாக்களின் ஊடாகக் கடற்கரைச் சாலையில் நடந்தவனின் உள்ளம் மேலும் சோர்ந்தது.

அங்கு யாரும் தனியே நடக்கவில்லை. துணைக்கு சங்கிலி மாட்டிய ஒரு நாயேனும் இருந்தது!

பெற்றவர்கள் பேசி கரைப்பார்கள் அல்லது நந் தினியைக் காட்டி இளக்குவார்கள் என்று அஞ்சி ஒதுங்கி வந்தவனை புது நகரத்தின் தனிமை வறுத்தெடுத்தது.

இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு தரம் வீட்டாருடன் பேசி னான்தான். ஆனால் பெற்றவர்கள் முன்பு போல உரு கியோ உற்சாகமாகவோ பேசுவதில்லை. 'நல்லாருக் கல்ல?' என்பதோடு அப்பா நிறுத்திக் கொள்ள, அம்மா மட்டும் அவ்வப்போது நந்தினிக்கு வரும் வரன்களை விவரிப்பாள் - இவனை உசுப்பி விடுகிறாராம்!

'இந்தப் பையன் தொழிலில் மாசம் ஒரு லட்சம் வரை சம்பாதிக்கிறானாம் - ஆனா ஆள் உன்னளவு அம்சமா யில்லை சத்யா.'

'ஆளு பார்க்க வாட்டஞ்சாட்டந்தானாம் - ஆனா அவன் குடும்பம் சீர் அதிகம் எதிர்பார்க்கறாங்க. போ - பாவம் அந்தப் பொண்ணுக்கு வேண்டாத மனக்கஷ்டம்...' என்பாள்.

இவனுக்கும் வருத்தம்தான்.

ஆனால் விதி இவனைப் பிடித்து ஒரு சுழட்டு சுழற்றி விட்டதே..! கண்ணீர் ததும்பிய சஞ்சலாவின் சிவந்த கண்களை, விசும்பலில் குலுங்கிய மென்தோள்களை அது தன் கண்களின் முன் கொண்டு நிறுத்தாவிட்டால், தான் பெட்டியிலிருந்து நழுவி நந்தினியின் புகைப் படத்தை எடுத்துப் பார்த்து, அணைத்து, முத்தமிட்டிருக்கவும் கூடும்!

ஆக முழுமூச்சாய் வேலையில் மூழ்கியவன் மூன்றே மாதங்களில் வேலையை முடித்து விட்டான். மும்பைக்கு வந்த சென்னை நிர்வாகியின் முன் போய் நின்று -

“இனி நான் சென்னைத் திரும்பலாமா ஸார்?” என்று கேட்டபோது அந்த அனுபவசாலி சிரித்தார்.

“என்ன வீட்டில் இப்போ கோபம் குறைஞ்சிருக்கும்னு நினைக்கறே - அப்படித்தானே? மும்பையில் வந்து வேலையை மட்டும் பார்த்த ஆள் நீ மட்டுந்தாம்ப்பா - சனி, ஞாயிறன்றும் கூட உன் கவனம் சிதறலைப் போல?”

பதிலின்றிப் புன்னகைத்தான் சத்யன்.

“கிரிக்கெட் பார்க்கறதுண்டில்ல?”

“ஓரளவு சார்...”

“பாட்ஸ்மேனை நோக்கி வீசப்படும் ஒவ்வொரு பந்தும் அவனை ஆட்டத்திலிருந்து வெளியேற்றவே வீசப்படுது. ஆனா அதுவேத்தானே ஸிக்ஸரை அடித்து ரன்களைக் குவிக்க அவனுக்குப் பயன்படுது?”

சோதனைகள் வரும் சத்யன் - அவற்றைச் சாதனையாக்கிக் கொள்ளும் சாமர்த்தியம் நமக்கு வேணும்.”

“புரியுது ஸார்.”

வேலை விஷயமாய் மற்றது பேசியவனுக்கு வெளி நாடு போகும் வாய்ப்பும் நீட்டப்பட, மென்மையாய் மறுத்து விட்டான்.

“பாசமான பிள்ளை போல...?”

உண்மைதான் - தன் நகரம், வீடு, பெற்றவர்கள், முக்கியமாய் தங்கை சங்கவி - எல்லாவற்றையும் எல்லாரையும் எப்போது பார்ப்போம் என்றாகி விட்டது - இப்போதே!

தவிர அம்மாவின் சமீபத்திய புலம்பல்களில் அவனுக்குச் சிரிப்புதான் வந்தது -

‘இப்படி மாசக் கணக்குல தலைமறைவாகி விட்டீன்னா... திரும்பி வரும்போது உனக்கு நான் எங்கேனு போய்ப்பா பொண்ணு கேட்பேன்? முதல்ல பேசுன வரன் ஏன் தகையலைனு கேட்பாங்க. எந்தத் தப்பும் செய்யாத நீ ஏன் வடக்கே போய் ஒளிஞ்சுக்கணும்? சீக்கிரமா வா... இல்லைன்னா கேட்கறவங்களுக்கு விளக்கஞ் சொல்லி மாளாது...”

அவனுக்குமே ஜகஜகத்த மும்பை, தனக்கென்று அங்கே ஒரு வீடு இல்லாததில் வெறிச்சிட்டது. எழுநூற்றைம்பது சதுர அடி அடுக்கு வீடு ஒன்றிருந்தால் அதிலுள்ள உறவுகள் அவனை எந்த ஊரோடும் ஒட்டவைக்கும்...

ஊர் திரும்பும் ஆவலோடு பெட்டி அடுக்கியவனை அவனது ஸெல் பேசி கூப்பிட்டது.

“ஹலோ சத்யன் - தன்வீர் பேசறேன்” என்று ஆர்ப்பாட்டமாய் கேட்ட குரலில் சில கணங்கள் திகைத்து, பின்பே புன்னகைத்தான் சத்யன்.

13

சில நினைவுகளில் முகம் இயல்பாய் மலருமே - அப்படியான புன்னகையில் விரிந்தன சத்யனின் உதடுகள்!

இரண்டு நாட்கள் மட்டுமே பார்த்துப் பழகியவனை, மூன்று மாதங்களை பல குழப்பங்களுடே கழித்தவனுக்கு, சட்டென்று நினைவு வரவில்லைதான். ஆனால் தன்வீரின் உற்சாகக் குரல் அதிகம் யோசிக்க விடவில்லை. கேரளாவின் அற்புதமான அந்த விடுமுறையின் போது ஏற்பட்ட தன்வீரின் தோழமையின் சுகம் மறுபடி உணர்ந்தவன் போல உற்சாகமானான்.

“ஹல்லோ தன்வீர் - எப்படியிருக்கீங்க?”

“ரூயிங் குட் - நீ இப்போ எங்கே இருக்கறே சத்யன்? சென்னைதானே?”

“இல்லை - வேலை விஷயமாய் மும்பையில் இருக்கிறேன்.”

“ஓ...?” இழுத்தவனின் குரலில் ஏமாற்றம் “அப்படின்னா நீ உடனேக் கிளம்பி அருவிக்கராவிற்கு வர முடியாதில்லையா?”

“என்ன குழப்புகிறீர் பத்திரிகையாளரே - அந்த இடம் எங்கே இருக்குது - அங்கே நான் ஏன் வரணும்?” சின்ன சிரிப்புடன் இயல்பாகவே கேட்டான் சத்யன்.

“விசித்திரமப்பா - ஆனா நிஜ வாழ்விலும் நம்ப முடியாத சில விநோதங்கள் நடக்குமே...”

“சுவாரஸ்யமான முன்னுரைதான்” - சீண்டிய சத்யனின் சிரிப்பு மறுகணம் உறைத்தது.

“தென்னம்பாளா ரிஸார்ட்டில் நாம சந்தித்த அந்தக் கண்ணீர் சுந்தரியை ரூபகமிருக்கா, சத்யன்? அழுதபடி ஓடிய அவளைப் பார்த்து விட்டு தீவிர யோசனையோடு நீ நடந்து வந்தபோதுதான் நான் முதல் முறையாய் உன்னிடம் பேச்சு கொடுத்தேன்.”

சத்யன் மௌனமாய் கேட்டிருந்தான் - அந்த சந்திப்பை எப்படி மறப்பான் இவன்?

“அதே பெண்ணை இங்குள்ள ஹாஸ்பிடலில் பார்த்தேன்பா - ஏதோ விபத்தில் சிக்கி, இங்கே வந்து படுத்திருக்கா... பாவம்.. ஆனா சுயநினைவில்லை...”

“சஞ்சலா...” மிக மெள்ள உச்சரித்தான் அவள் பெயரை.

“ஆங்... அதே பெண்தான். நான் முன்பே சொன்னது போல பெயரைக் கொஞ்சம் நல்லதா, உற்சாகமாய் வைக்கணும். இப்பவும் அந்தப் பெண்ணிற்கு சஞ்சலம் ஓய்ந்ததாய் தோணலை.”

“அருவிக்கரா... எங்கேயிருக்குது தன்வீர் - கேரள எல்லையிலா?”

“இல்லைல்ல ஊடுருவி கேரளாவிற்குள்ளேயே வந்துடனும். சின்ன ஆனா ரொம்ப அழகான ஊருதான் இதுவும். முக்கியமான விஷயம் இனிதானப்பா நான் சொல்லணும். அந்த... ஆங் சஞ்சலாவைப் பற்றி டாக்டர் களிடம் விசாரிச்சேன். பாதிப்பு அதிகம்னாங்க. ஆனா அவளைப் பற்றி ஏதும் தெரியாத அவங்களுக்கு நான் அவளைத் தெரியும்னது கொஞ்சம் நிம்மதி...”

மறுபடி அநாதரவாய், யாரும்ற்ற நிலையில் என் சஞ்சலா...

மறுகினான் சத்யன்!

“அவளது கைப்பையை என்னிடம் காட்டினாங்க. அதிலே உன் விலாசம், தொடர்பு எண் எல்லாமிருந்தது. அதை விட முக்கியமான ஒன்றும் கூட... அதனால்தான் துணிஞ்சு உன்னை உரிமையாய் கூப்பிட்டுட்டேன்.”

“என்னதது?”

“பத்திரிகைக்காரன் வைக்கும் சஸ்பென்ஸ் தாங்கலைல்ல? நீ இங்கே வர முடியாவிட்டால் உனக்கதை அனுப்பி வச்சிரவா சத்யன்?”

“அது என்னங்கறதை முதலில் சொல்லு, தன்வீர்.”

சத்யன் ஏறக்குறைய கெஞ்சினான்!

“உன் விலாசமிட்ட ஒரு கடிதம் அவ கைப்பையுள் இருந்ததப்பா! அதிலே உன் ‘ஸெல்’ என்னும் இருந்த தால்தான் இப்படி ‘சட்’டுனு உன்னைக் கூப்பிட முடிந்தது. நீ என்னிடம் கொடுத்தது ஊரிலுண்டு. அக்கடிதக் கவரைச் சுற்றியுள்ள ஒரு துண்டுக் கடிதத்தில், தான் இறக்கும் பட்சத்தில் அந்தக் கடிதத்தை உன்னிடம் சேர்ப்பிக்கக் கோரியிருக்கிறாள் அந்தப் பெண்...”

“ஏன்... என்னாச்சு - சஞ்சலாவிற்கு மிஞ்சிப் போனால்... அவளின் வயது இருபத்தி இரண்டுதான்.”

“சஞ்சலமான வாழ்வை ரொம்ப நீட்டிக்க வேண்டாமேங்கறது அவளின் விருப்பம் போல!”

“தற்கொலை முயற்சியா?” - ஆத்திரமும் ஏமாற்றமும் கலந்த குரலில் கேட்டான் சத்யன்.

வாழ்க்கையின் ஓரத்திற்கே ஓடிய சலிப்பில் அந்த முட்டாள் பெண் அப்படி ஒரு முடிவெடுத்து விட்டாளோ?

ஆனால் உலகில் நெருங்கிய உறவற்ற அவளை முழுக்கக் குற்றம் சாட்டி விடவும் முடியாது...

காதலும் இரக்கமும் இரட்டைக் குழந்தைகள் என்றா னாமே ஒரு கவிஞன். அனுபவம் பேசியிருக்கிறது!

“இல்லை சத்யன். அது ஒரு விபத்துதான். மெட்டா டெர் வேனின் முன்புறம், ஓட்டுனரின் அருகிலுள்ள ஸீட்டில் உட்கார்ந்த அவளுக்கு வேன் மரத்தில் மோதியதில் தலையில் பலத்த அடி.

சைக்கிள் ஓட்டப் பழகிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறுவனைத் தவிர்க்க மேலும் இடதுபுறம் வேளை ஓடித்ததில் நேர்ந்த விபத்து. உடன் வந்த சில பயணிகள் இந்தத் தகவலோடு சஞ்சலா உவரியில் ஏறினதாயும் சொல்லியிருக்காங்க. அது தவிர வேறு விவரம் தெரியாததால், மருத்துவமனையில் உள்ளவங்களுக்கும் குழப்பம்.”

“உவரியிலுள்ள ஒரு கிறிஸ்தவ பாஸ்டருக்கு உதவியாய் இருந்ததாய் சொன்னாள்.”

“ஆனால் அவரது விலாசமில்லை... அப்படி ஒரு கடிதத்தை அந்தப் பெண்ணின் பையில் பார்த்தவங்களுக்கு, உன்னை அழைக்கவும் தயக்கம் - பொலிஸாரிடம் அந்தப் பொறுப்பை விட்டு விட அவங்க முடிவெடுத்த சமயம் நான் அங்கே போனது தெய்வ செயல்தான்!”

“தகவலுக்காய் நன்றி தன்வீர் - அந்த ஹாஸ்பிடலின் போன் நெம்பர்?”

“கேட்டு உனக்கு ‘மெஸேஜ்’ அனுப்பறேன். ஆக நீயும் அந்தப் பெண்ணை மறக்கலை - இல்லியா?”

“இல்லை தன்வீர். எனக்கு அவளை மறக்க முடியும் னும் தோணலை. சஞ்சலா தனியாய் இருக்கணும்னு விரும்பினா. என் துணையையும் மறுத்தா. என் வீட்டிலும் சில பிரச்சனைகள்... அதிலிருந்து ஒதுங்கியிருக்கத்தான் நான் மும்பை வந்தேன்.”

“என்ன வீட்டுல பெண் பார்த்துட்டாங்களா?”

தன்வீரின் குரல் சீண்டலாய் சிரித்தது.

மறுமுனையில் பேச்சில்லை!

“என்னப்பா சத்யா - திகைச்சுட்டியா? நம்ப வீட்டு ரகசியமெல்லாம் இந்தப் பத்திரிகைக்காரனுக்கு எப்படித் தெரிஞ்சதுன்னா - எல்லா வீட்டிலேயும் நடக்கறது தானேப்பா?”

“ஆனா இப்படி மாசக் கணக்கில் நான் ஒதுங்கியிருந் திருக்கக் கூடாது. சஞ்சலாவை நான் தொடர்பும் கொள் ளலை. தப்பு பண்ணிட்டேன்.”

“அதற்கு வேறு பெயர் உண்டு - அனுபவம்!

‘அனுபவம் என்பது நமக்கு என்ன நேர்ந்தது என்ப தல்ல; நமக்கு நேர்ந்ததை எப்படிக் கையாண்டோம் என்பதே’ -

கேள்விப்பட்டதில்லை? வாழ்வில் முற்பகுதியில் சில தப்புகளைச் செய்பவர்கள் பிற்பகுதியைப் பிரமாதமாய் நடத்துவாங்க - ஆகக் கவலை வேண்டாம்.”

தன்வீரின் பேச்சு உற்சாகமூட்டியது.

“நீங்க எப்படி தன்வீர் அந்த கிராமத்தில் - இன்னும் சில நாட்கள் அங்கேதானா?”

“ஐரூராய் ஒரு ஆய்வு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. என்னை இங்கே அனுப்பினது கேரள அரசாங்கத்தின் சுற்றுலாத் துறை. இந்தக் கிராமத்தின் பெயருக்கேற்ப இங்கே அழகான அருவியும் கரையெங்கும் பசுமையும் உண்டு. அதைவிட விசேஷம் என்னன்னா டஜன் கணக் கில் ஜோசியக்காரர்கள் இங்கே உண்டு! கை பார்த்து, முகம் பார்த்து பலர் பலன் சொல்ல, சிலர் தோளில் ஒரு கிளி

யோட அலையறாங்க. இவங்களிடம் பேசி, இது பற்றிய ஒரு கட்டுரை வேண்டும் என்கிறது சுற்றுலாத் துறை. இதை அமாக்களமான ஆங்கிலத்தில் கட்டுரையாக்கினால் அது பல வெளிநாட்டவரை இங்கே வரவழைக்கும் என்ற ஒரு திட்டம்! சுவாஸ்யமான பல தகவல்களை எனக்குச் சொன்ன குறி பார்க்கும் நூற்றி இரண்டு வயசுப் பாட்டி ஒருத்திக்கு திடீர்னு உடம்பு ரொம்ப மோசமாயிடுச்சு. அவங்க வைத்தியத்திற்காக இந்த மருத்துவமனை வந்தப்பதான் அந்த... சஞ்சலாவையும் பார்க்க நேர்ந்தது!

தங்கள் மூவரையும் இணைக்கும் ஏதோ ஒரு மாயச் சங்கிலி இருக்கும் போலவே..?

“என்ன சத்யன் - கடிதத்தை உனக்கு அனுப்பவா?”

“நோ தன்வீர் - சஞ்சலாவிற்கு எதுவும் ஆகக் கூடாது.”

கத்தினான் சத்யன்.

“ஓ... தான் இறக்கும் பட்சத்தில்தான் உனக்கது அனுப் பப்பட வேணும் என்றவன். சொன்னதை நீ அப்படியே எடுத்துக்கிட்டியா? பயப்படாதேப்பா - கடிதத்தை வாசித் தால் உன்னால் அவளை பிழைக்க வைக்க முடியும்னு எனக்குத் தோணுது.”

“கடிதம் அங்கேயே இருக்கட்டும் தன்வீர் - நான் அங்கே... அந்த அருவிக்கராவிற்கு வரேன். நீங்க...?”

“என் வேலை ஏறக்குறைய முடிஞ்சாச்சு. கட்டுரையைத் தந்துட்டு, அடுத்த வேலைக்கு ஓடணும். ஆனா நீ இங்கே வரத் துடிப்பதைப் பார்த்தால் உன் கதை சுவாஸ்யமாய் தொடரும் போலிருக்குது - தொடரட்டும்! எப்படி போகு துன்றதை எனக்கும் தெரிவியப்பா - சஞ்சலாவை பத்திர மாய் பார்த்துக்கச் சொல்லியிருக்கேன். வைக்கட்டுமா?”

“நன்றி தன்வீர்.”

விமானம் அவனை விரைவாகவே மதுரைக்குச் சுமந்து வந்து இறக்கியது - அங்கிருந்து டாக்ஸி ஒன்றை அமர்த்திக் கொண்டவனின் சிந்தனையில் இப்படியும் அப்படியுமான அல்லாட்டம்!

சஞ்சலாவின் துன்பங்களுக்கு முடியவில்லையா என்ற பரிதாபம் ஒரு புறம்.

தலையில் பலத்த அடி என்றால்... உயிர் பிழைப்பாளா என்ற பதட்டம் -

‘நீங்க என்னோடு வரவேண்டாம் சத்யன்’ என்று தன்னை ஒதுக்கி விட்டுப் போன அவள் தன்னை மறக்க வில்லை...’ ஒதுக்கவுமில்லை என்ற பரவசமும் அவற்றாடே கசிந்தது!

கடிதத்தில் இவனுக்கு என்ன எழுதியிருப்பாள்?

தன் மரணம் பற்றி அவள் ஏன் நினைத்தாள்?

அந்நிலையிலும் தன் நினைப்புதானா அந்தப் பேதை பெண்ணிற்கு?

சத்யனுக்கு அழுகையோடு கூட சிரிக்கவும் வேண்டும் போலிருந்தது!

14

‘உன்னை உனக்கு

முதலில் அறிமுகம் செய்தது

நான்தான்!’

சமீபத்தில் வாசித்ததும் மனதில் இருந்து கொண்ட அந்த ‘ஹைக்கூ’ அவனுக்குள் சுழன்றது.

தான் இத்தனைத் தீவிரமாய் ஒரு பெண்ணால்... அதிலும் சில நாட்களே பார்த்துப் பழக நேர்ந்த ஒருத்தியால் பாதிக்கப்படக் கூடும் என்பதில் சத்யன் மருண்டிருந்தான்.

ஆனால் அவளையும் தான் அதே அளவு பாதித்திருந்ததாய் அந்தக் கடிதம் சொல்கிறதே... அதில் ஒரு மயக்கமிருந்தது!

ஆக இருவரும் தங்களைப் புதிதாய் புரிந்து கொண்டது மற்றவரால்தானே..?

அதை அந்தக் குட்டிக் கவிதை படம் பிடித்துக் காட்டியதோ?

அவளது கண்ணீரைக் கண்டு கசந்த தன் மனதிற்குள் எப்படி அவள் அத்தனைத் தித்திப்பாய் நுழைந்தாள்?

புரியவில்லை... அந்த உணர்வு இன்னுமே ஒரு புதிர் தான் -

ஆனாலும் எவ்வளவோ கெஞ்சினான்தான் -

‘மனம் ரொம்ப சோர்ந்திருக்கே சஞ்சலா. இந்த நிலையில் நீ தனியே... நடந்தது எது பற்றியும் தெரியாதவர்களிடையே இருக்க வேண்டாம். என்னோடு வா. எங்கும்பெனி விருந்தினர் விடுதியில் ஒரு வாரம் தங்கு. நாம முதலில் பேசித் தெளிவான பின், குடும்பத்துப் பெரியவர்களிடமும் பேசி ஒரு நல்ல முடிவிற்கு வரலாம்’ - என்று.

ஆனால் அவன் பேச்சை அவள் கேட்டதாகவேத் தெரியவில்லை. ‘என்னை பாஷ்யம் அம்மாவிடம் அனுப்பிய

ஜேம்ஸ் பாஸ்ட்டரிடம் நான் போகணும்' என்று கிளிப் பிள்ளை போலச் சொன்னவள் பறந்தும் விட்டாள்.

பெற்றவர்களிடம் கலந்து பேசாமல், திருமணம் என்ற ஒரு பெரிய முடிவை எடுக்க முடியாத நிலை அவனுக்கு.

அப்படி ஒரு நம்பிக்கையை அவளுக்கு நேரிடையாய் தர முடியாவிட்டாலும் மறைமுகமாய்

'என் மனதில் நீ நுழைந்துவிட்டாய் சஞ்சலா' - என்பதை உணர்த்தவே செய்தான்.

ஆனால் அவள் புரிந்து கொள்ள முயலவேயில்லை - அவனிடமிருந்து விலகுவதில் மும்முரமாயிருந்தாள்!

இப்போது முட்டி மருத்துவமனையில் சுயநினை வின்றி கிடப்பவனைக் காண இவன் மறுபடி அந்த கேரள மண்ணிற்கு ஓடுகிறான் - தாய் தகப்பனிடம் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாமல்!

'நமக்கு நேர்வதை எப்படிச் கையாளுகின்றோம் என்பதே அனுபவம்' என்று ஓரிரு நாட்களுக்கு முன்பு தன்வீர் சொன்னதின்படி தான் கையாளும் முறை தவறா சரியா என்பதை சத்யனால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை.

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு மறுபடி சஞ்சலாவைப் பார்க்கப் போகிறேன் என்ற நினைப்பில் சிலிர்த்தது.

பிரக்ஞையற்று கிடப்பவனை எப்படிச் காப்பாற்றப் போகிறேன்... அதாவது கடைசிவரை... என்ற சிந்தனையும் கூடவே.

பெற்றவர்கள் தன் முடிவிற்கு மறுத்து விட்டால், அடுத்து என்ன செய்வது என்ற சஞ்சலமும் ஊடாக...

அருவிக்கரா கிராமத்தின் அந்த சிறு மருத்துவமனைக்குள் நுழையும்போது இவன் கால்கள் துணியாய் மடங்கின.

தன்வீர் இவனைப் பற்றிச் சொல்லி வைத்திருந்ததால் அங்கிருந்தவர்கள் சத்யனை ஆவலாகவே வரவேற்றனர்.

இவனது விசாரிப்பிற்கு,

'சிவியர் கன்கஷன்'

'இதுவரை ரிகவர் ஆயிட்டில்லா.'

'ஆம்புலன்ஸில் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி ஸ்கேன் எடுத்து - மூளையில் பாதிப்பில்லா. இங்கே கவனிப்புக் கூடுதல் என்று கூட்டி வந்து சுயநினைவு மீண்டால்தன்னே எதுவும் சொல்லக் கூடும்.' என்ற விவரங்கள் தரப்பட்டன.

வாழ்க்கைக் காற்று பறக்கடித்த சருகு போல படுக்கையில் கிடந்தாள் சஞ்சலா.

இவனது கண்கள் சுரந்தன.

அந்த நீரில் அவளை நனைத்து எழுப்பி விட முடியாதா என்று தவித்தான்... அவளை அள்ளி அணைத்து, உலுக்கி கண் திறக்க வைத்து விட வேண்டுமென்ற ஆவேசம்!

சோகத்திலும் கூட இவனை சிறைபிடித்த அவளது விழிகள் - அழுகையில் துடித்த, அழர்வமாய் புன்னகைத்த, ஒரே ஒரு முறை இவன் பார்க்க சிரித்த அவளது வடிவான உதடுகள்... அவை உச்சரித்த வார்த்தைகள் எல்லாம் வண்டாய் மாறி அவனைச் சுற்றி ரீங்கரித்த பிரமை.

ஆக இது காதலேதான்!

அவன் நெஞ்சம் விம்மியது -

'காதலில்லாத வாழ்வு பூக்காத காய்க்காத மரத்திற்கு சமம்' என்றானே கலில் கிப்ரான் - அதன்படி இவனுக்குள்ளும் இப்போது சஞ்சலம் இருந்தாலும்... வெறுமை இல்லை!

உள்ளே பூக்களும் கனிகளும் நிரம்பிய புது பூரணம்!
உறைந்து நின்றவனை சற்று வயதான நாஸ் ஒருவர்
அழைத்து,

“மிஸ்டர். சத்யன் - உங்களுக்கான கவர்... கடிதம் இது.
உங்க சஞ்சலா பிழைச்சிடுவாங்க. ஆனால் இதை வாசித்
தால் ஒருவேளை அவங்களுக்கு நாம் உதவக் கூடும்னு
பட்டதால் இதை உங்களைப் பிரிச்ச வாசிக்க அனுமதிக்கிறோம்.”

சற்று கனமான அந்த உறையைத் தந்தார்.

வாங்கியவன் நடுங்கும் கைகளில் அதை பொதிந்து
வைத்தான். இதயத்தின் படபடப்பு கூடியது.

“கொஞ்சம் வெளியே இருக்கணும் ஸாரே” - என்றபடி
ஒரு இளம் நாஸ் சஞ்சலாவின் அறைக்குள் வர, வெளியே
நடந்தவன், மரத்தடியில் வாகாய் கிடந்த ‘கல்’ இருக்கை
யில் அமர்ந்தான்.

நடுங்கிய விரல்கள் உறையைப் பிரித்து, கடிதத்தை
விரித்தன - சின்ன சீரான கையெழுத்து -

“அன்பு நிறைந்தவருக்கு,

நீங்கள் இதைப் பிரித்துப் படிக்கும்போது நான் உயி
ரோடு இருப்பேனா? தெரியவில்லை.

உங்களின் அருகே இருந்தபோது தெளிந்த என் புத்தி
மறுபடி பேதலிக்கிறது!

என்னையும் மீறி ஏதேனும் நிகழ்ந்து விடுமோ என்ற
அச்சத்தினால்தான் உட்கார்ந்து இதை எழுதினேன்
சத்யா.

உங்கள் அன்பை நான் உணராமல் உதாசீனப்படுத்தி
விட்டதாய் நினைத்து விடாதீர்கள். எனக்கந்த அருகதை
இல்லை - அவ்வளவுதான்.

வாழ்வு என்னைக் கடுமையாய் பந்தாடிய சமயம்
உங்கள் கருணை எத்தனை இதமாய் இருந்தது தெரியுமா
சத்யா?

என் ஒரே ஆறுதல் நீங்கள்தான்.

அதற்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றி.

கடலோரத்தில் சந்தித்த இந்த சஞ்சலா என்ற
பெண்ணை நீங்கள் மறந்திருக்கக் கூடும்.

ஆனால் உங்கள் அன்பை என்னால் மறக்கவே முடி
யாது. அந்த இயல்புடைய நீங்கள் தயாளமாய் பலருக்கு
உதவியிருப்பீர்கள்.

ஆனால் என்னில் அந்த அன்போ அமைதியோ
கிடையாது.

என்னைச் சுற்றியிருந்தவர்களை ஏன் என்னையே
பயப்படுத்தும் வெறி மட்டும்தான் இருந்தது.

பாஷ்யம் அம்மா இறந்த சமயம், மிகுந்த அக்கறை
யோடு நான் வெறி கொண்டவளல்ல, எல்லோரையும்
போல சாதாரணமானவள் என்று என்னை நம்ப வைத்
தீர்கள். ஆனால் தொடர்ந்த இரண்டாம் நாள், அந்த மழை
இரவில் உங்கள் பள்ளித் தோழன் மணியை அந்தக் குடிகார
முரடனை அடிக்க நான் தடியை ஒங்கிய வேகத்தில்
நீங்களுமே மிரண்டு -

‘அவனைக் கொன்னுடாதே’ என்று அலறினீர்கள்.

நான் மென்மையை இயல்பாய் கொண்ட மற்றப்
பெண்களைப் போலில்லை சத்யா. மூர்க்கம் என்னுள்

பிறப்பிலேயே பதிந்து விட்டது - அதை உங்களுக்குப் புரிய வைக்க, நான் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முந்திய நாட்களுக்குப் போக வேணும்.

அப்போது எனக்கு ஏழு வயது. என் இந்திரா சித்தியின் கைப் பிடித்தபடி பஸ் ஏறி அடிக்கடி நான் சென்ற இடம் ஒரு மருத்துவமனை. அங்கே போவது யாருக்கும் சுக அனுபவம் இல்லையே - ஆக நானும் அதை வெறுத்தேன்.

ஆனால் அங்கேதான் என் அம்மா இருந்தார்கள் - தலையில் கனத்த கட்டுடன் பெரும்பாலும் பிரக்ஞையற்று கிடந்த என் அம்மாவைக் கண்டதும் சித்தி அழ, நானும் அழுவேன்.

'இனியும் இந்த கேஸை இங்கேயே வைத்திருக்க முடியாது' என்று சிடுசிடுக்கும் டாக்டர்களிடம் கெஞ்சி சித்தி அம்மாவிற்கு பார்த்த வைத்தியம் ஒரு நாள் முடிவிற்கு வந்தது.

அம்மாவின் சடலத்துடன் நாங்கள் வீடு வந்தது, அதைப் பார்த்து பார்த்து தாத்தா குமுறி அழுதது, துக்கத்தை அடக்கியபடி சித்தி இறுதி காரியங்களுக்காய் ஓடியலைந்தது... மிக பயங்கர அனுபவம் அது!

புலம்பிக் கொண்டிருந்த தாத்தா ஒரு வருஷத்திற்குள் நலிந்து இறக்க, எனக்கு மிஞ்சியது சித்தி மட்டுந்தான்.

ஆனால் அவர்களின் அன்பு எனக்குப் போதுமாயிருந்தது - சித்தப்பா வரும் வரை!

28 வயது வரை சித்தி கல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கவுமில்லை. செல்வா சார்தான் அவங்க மனதை மாற்றியது.

ரொம்ப அழகான இந்திரா சித்தியைச் சுற்றி சுற்றி வந்து -

'சஞ்சலாவை நல்லபடி வளர்க்க ஒரு ஆண் துணை அவசியம். அதில்லாமல் அழகான ரெண்டு பெண்கள் இந்த உலகின் வாழ்வை சமாளிப்பது ஆபத்து'ன்னு பேசி சித்தியை கல்யாணத்திற்கு சம்மதிக்க வைத்தார்.'

ஒரு கதை போல அக்கடிதத்தில் அமிழ்ந்திருந்தவனை விசித்திரமான அந்த ஒலி தட்டி இழுத்தது.

நிமிர்ந்தவனின் கண்கள் தேடி நாலு முழத் துண்டு, வெற்று மார்பில் சந்தனக் கீற்றுடன் நடந்தவரின் கையில் பதிந்தன.

அதில் உடுக்கைப் போலிருந்த ஒரு கருவி சுற்றிச் சுழண்டு எழுப்பியதுதான் அந்த இசை ஒலி.

யாரோ நிறுத்தியதைப் போல நின்ற அந்த நபர் உரக்கப் பேசினார் -

"மனசில் சஞ்சலம் உண்டல்லே? கரும்புக்கு கணு அவஸ்யம். அப்பதன்னே இனிப்பு திகட்டாதிருக்கும்? கணுவின் கசப்பைக் கடந்து போகணும் - அப்பதன்னே இனிப்பு கூடி ருசிக்கும்."

யாரிடமோ சொல்வது போல சொல்லிவிட்டு நடந்த வரை, வெறித்துப் பார்த்தான் சத்யன்.

யாரிடம் அதைச் சொன்னார் அந்த மனிதர்? அது பொதுவான வாழ்வு தத்துவமா அல்லது தனக்கான செய்தியா?

மறுபடி எழுந்த அந்த உடுக்கை சத்தம் இவன் உணர்வுகளைப் பிரதிபலித்தது!

15

அருவிக்கரா என்ற கிராமத்தின் அழகு அலாதியானதாகவே இருந்தது. தூரத்தே கொட்டிய அருவியின் சத்தம் சன்னமாய் கேட்க, அதன் பின்னணியில் தொடர்ந்து சஞ்சலாவின் கடிதத்தைப் படிக்கலானான் சத்யன் -

‘செல்வம் ஸார் என் சித்தப்பாவாகி குடும்பத்தின் பொறுப்பை ஏற்ற பின்பு எங்க குடும்பத்தின் நிம்மதி காணாமற் போனது! அவர் என்னை நடத்தின விதம் கடுமையானது - சமயங்களில் கொடுமையானதும் கூட!

‘எல்லாம் சஞ்சலாவின் நன்மைக்காகத்தான். அவளுக்கு இப்போ அப்பா ஸ்தானத்தில் இருப்பது நான் தானே?’ - என்று அவர் சொல்ல, சித்தியால் மறுக்க முடியாது போகும்!

நான் ‘எனக்குப் பசிக்கலை சித்தி - பால் போதும்’ அல்லது,

‘இட்லி வேணாமே - டோஸ்ட் போட்டுக்கவா?’ என்று கேட்டாலும் என்னை வெயிலில் முட்டியிட வைத்து ஒழுங்கு படுத்தினார்!

துணிகளை அழுக்குப் போக துவைக்காததற்காய், மேஜை மேல் நிற்க வைத்து, அரை மணி நேரம் அறிவுரை சொல்லுவார்.

மறுபடி ஒரு மூட்டை துணிகளை துவைத்து, பிழிந்து காய வைக்க வேண்டும்.

கடைக்குப் போய் திரும்ப சற்றே தாமதமானாலும், வீட்டின் கதவு திறக்காது.

வாழ்வு மெள்ள நரகமாகிக் கொண்டிருந்தது!

பக்கத்து வீட்டு நாய் ஜிக்கி குட்டி போட்டிருந்தது - எங்கள் வீட்டிற்குப் பொதுவான தாழ்வாரத்தில் அது ஐந்து குட்டிகளோடு படுத்திருக்கும். பெரியவர்களை கண்டும் காணாமலிருக்கும் ஜிக்கி, சின்னவர்களைக் கண்டால் உறுமும். மேல் வாயைத் தூக்கி பற்கள் தெரிய அது உறுமு வதில் எனக்கு வியர்த்து விடும். வீட்டுக்குள் நுழைய வேண்டுமே - அதுவும் ஜிம்மியைத் தாண்டி? ஆகையில் ஒரு குச்சியோடு பம்மியபடி நடந்து வீட்டிற்குள் ஓடி விடுவேன். ஒரு தரம் இப்படி என் பாதுகாப்பிற்காய் ஒங்கிய கம்போடு நான் நடப்பதைப் பார்த்த சித்தப்பா அதை ஒரு நாடகமாக்கி விட்டார்!

‘குட்டியிட்ட வாயில்லா ஜீவனை அடிக்க உனக்கு எப்படி மனசு துணியுது? பிராணிகளிடம் ஆரம்பிக்கும் இந்த வன்முறை பின்னாட்களில் மனிதர்கள் மேலும் பரவும்’ என்று கண்டித்தவர் என்னைப் பட்டினியாய் இருட்டறையில் ஒரு முழு இரவு அடைத்து வைத்தார்! அந்த அறையின் பல்பைக் கழட்டியவரிடம் சித்தி மன்றாட,

‘எல்லாம் சஞ்சலாவின் குணம் இருண்டு விடக் கூடாது என்பதற்காய்தான் இந்திரா’ என்ற விளக்கம் வேறு! நான் வளர வளர தண்டனைகளும் வளர்ந்தன!

கண்ணீர் அவனைத் தொடர்ந்து வாசிக்க விடவில்லை.

பெருமூச்சு விட்டவனின் நாசியை பெயர் அறியாத பூ ஒன்றின் வாசம் நிரப்பி ஆசுவாசப்படுத்தியது.

மறுபடி கவனத்தை கடிதத்திற்குத் திருப்பினான்.

"சிறு வயதின் அறியாமைக்கு நன்றி. என்னால் அத்தனையையும் சமாளிக்க முடிந்தது. என்னை மிகச் சங்கடப்படுத்தியது சித்தியின் கண்ணீர்தான். சித்தப்பா வீட்டிலில்லாத நேரம் என்னைக் கட்டி, தலை கோதியபடி விம்மிய சித்தியைத் தேற்றிவிட மனம் துடிக்கும். அதற்கான வயது, விவரம் போதாத நான் பதின்மூன்றில் வயதிற்கு வந்தேன்.

சித்தப்பாவிடம் தைரியமாய் சொல்லி விட்டார்கள் சித்தி -

'இனி சஞ்சு பெரிய பொண்ணு, அடிப்பது, குட்டுவது, அறையில் அடைப்பதெல்லாம் இனி கூடாது' என்று.

மனைவி சற்று ஏறி நின்றதைப் புரிந்து கொண்டவர் தானும் நாலு படி மேலேறி நின்று பேசினார் -

'அப்போ அவளிடம் உண்மையைச் சொல்லி விடலாம்!' - என்று. சித்தி விக்சித்து நிற்க, முழுசாய் தான் வில்லனாய் நிற்க விரும்பாதவர்,

'அதாவது இந்திரா, சாதாரண தண்டனை கூட தராமல் சஞ்சுவை எப்படி திருத்துவது? விவரம் புரிஞ்சுக்கற வயசு வந்துட்டதாய் சொல்றே. ஆக முழு விபரத்தையும் அவளிடம் சொன்னால் அவ எச்சரிக்கையாய் நடந்துக்குவா இல்லியா?' இப்படி சமாளித்தார்.

ஒரு வாரம் விதவிதமாய் உடுத்தி, தினுசு தினுசாய் சாப்பிட்டதில் எனக்கு வாழ்க்கை சுவாரஸ்யமாய் பட்டது.

தாவணியும், ஸல்வாருமாய் நான் வளைய வந்த போது சித்தி,

'இனி மேலாக்கை ஒழுங்காய் போட்டுக்கணும்' என, அதை சதா சரி பண்ணியபடி பெரிய மனுஷியாய் நான் உணர்ந்த நேரம் சித்தப்பா என்னை 'உங்ககிட்டே பேசணும்' என்று கூப்பிட்டார்.

தொடர்ந்து வாசிக்க முடியாமல் நிமிர்ந்த சத்யனுக்கு மூச்சு அடைத்தது போலிருக்க, வாய் வழியே காற்றை இழுத்து விட்டான்.

கடிதத்தில் விட்ட வரியைத் தேடி வலிய அதில் தன் விழிகளை மறுபடி பதித்தான்.

'என்னை எதிரே நிற்க வைத்தவர் சிரிப்பில்லாத முகத்துடன் பேச ஆரம்பித்தார் -

'உங்கம்மாவை உனக்கு ஞாபகமிருக்கும் சஞ்சலா - ஆனா உங்கப்பா? அவரைப் பற்றி நீ தெரிஞ்சுக்கும் காலம் வந்திடுச்சு - அவர் எப்படிங்கறதைப் புரிந்து கொண்டால் நீ அவரைப் போல மாறுவதைத் தவிர்த்து விடலாம் - புரியுதா.'

எனக்கு முழுக்கப் புரியவில்லை. ஆனால் என்னைப் பெற்றவரை பற்றி அறியும் ஆவலிருந்தது - ஏனெனில் சித்தி என் அப்பாவைப் பற்றிப் பேசுவதே இல்லை -

அப்பாவைப் பற்றி நான் பேச ஆரம்பித்தால் எப்படியோ தவிர்த்து விடுவார் -

"உங்கப்பா உயிரோடு இல்லை - ஆனா அவர் எங்கே இறந்தார்னு தெரியுமா?"

சித்தப்பாவின் கேள்விக்கு நான் தலையசைத்து விட்டு நின்றேன்.

"ஜெயிலில்! செய்த குற்றத்திற்கு தண்டனை அனுபவிச்சவர் அங்கேயே இறந்துட்டார். அவர்... மனநிலை

சரியில்லாதவர் - உனக்குப் புரியும்படி சொல்லணும்னால் பைத்தியம்."

ஆனால் அப்போது சித்தி குறுக்கிட்டாங்க -

"அப்படிப்பட்டவங்களுக்கு காப்பகங்கள் உண்டு. அவர்களை சிறையில் அடைப்பதில்லை"ன்னு.

சித்தப்பா விடவில்லை -

"சரி அப்போ உங்கப்பாவை மூர்க்கன், கொலைக்குத் துணிந்த கொடூரன்னு சொல்லலாம்!"

'நானே பிறகு சஞ்சுவிடம் சொல்லிக்கறேனே?" என்று சித்தி கெஞ்சியதை ஒதுக்கி, மூர்க்கமான வார்த்தைகளில் என் அப்பாவின் கொடூரத்தை விவரித்தார் சித்தப்பா!

மகிழ்வாய் வாழாத என் பெற்றோர், அப்பா, ஒங்கி அடித்ததால் விழுந்து அடிபட்டு கோமாவில் கிடந்த என் அம்மா, சிறையில் நேர்ந்த ஒரு சண்டையில் அடிபட்டு இறந்த என் அப்பாவின் முடிவு - என்று மிக மென்மையாய் சொல்லப்பட வேண்டிய விஷயங்களை முகத்திலடித்து சொன்னார் சித்தப்பா.

ஆனால் வலி அதோடு நிற்கவில்லை.

"உங்கப்பாவின் கோபம், வெறி, மூர்க்கம் எல்லாம் நான் உன்னிடம் பார்க்கிறேன் சஞ்சலா! உன் சித்தியை உன் விருப்பத்திற்கு ஆட்டி எள்ளச்சுக்கறே. பிறரை அலட்சியப்படுத்தும் அல்லது அடித்து அடக்கும் குணம் உனக்கு இயல்பாகவே இருக்கிறது. அதை உன்னிடமிருந்து உருவிடணும்னுதான் நான் பிரயாசைப்படுகிறேன் - உன்னை ஒரு நல்ல அமைதியான பெண்ணாய் வளர்க்கணும்னு நான் பாடுபடுவது உன் சித்திக்குப் புரியவில்லை" என்று பிரசங்கித்தார்.

ஆனால் பாடுபட்டது நாங்கள்!

நான் செய்தியின் அதிர்ச்சியில் சுருண்டு ஒடுங்க, சித்தியின் நடத்தையும் மாறியது.

சில சமயம் சித்தப்பாவிடம் மிக இழைந்து குழைந்தவள், பல சமயம் ஆக்ரோஷமாய் சண்டை போட்டார்கள்!

மாறிய வீட்டின் சூழலில் நான் குழம்பித் தவித்தேன்."

ஆனால் சத்யனுக்கு ஓரளவு அந்தச் சூழல் புரிந்தது.

எகிப்திய அடிமைகளின் உடம்பில் ஒட்டகப் பாலைத் தேனோடு கலந்து தடவி, அவர்களைத் தங்களருகே உட்கார வைத்துக் கொள்வார்களாம் அவர்களது எஜமானர்கள் - தங்கள் மீது ஈக்கள் உட்காராதிருக்க!

அதே போலொரு யுக்திதான் சஞ்சலாவின் சித்தியுடையதும்! தம்பதிகளிடையே ஆன ஊடல், கூடலில் சின்னப் பெண் பாதிப்படையாமல் தப்பி விடுவாள் என்பது போல.

இரு பெண்களையும் அனுதாபத்துடன் நினைத்துக் கொண்டான்.

"இப்படியே பள்ளிப் படிப்பை முடித்த நான், பிறகு நாஸிங் படிக்க விரும்ப, அந்நேரம்தான் ஜேம்ஸ் பாஸ்டர் எங்களது வீடு வந்து எங்களது குடும்ப சூழலை, என் விருப்பத்தை, சித்தியின், தனிப்பை புரிந்தவர் - என்னைத் தன்னுடன் வைத்து நான் விரும்பும் கல்வியையும் தருவதாய் சொன்னது எங்களுக்கு பெரிய நிம்மதி - சித்தப்பா உள்பட! அவரது இரு பிள்ளைகளும் 'முதல் கோணலான' என்னைப் பார்த்து முற்றிலும் கோணலாகி விடுவார்கள் என்ற அச்சம் அவருக்கு.

அது 'டிப்ளமோ' கோர்ஸ் என்பதால் சுலபமாகவே படித்து முடித்தேன். பாஸ்டர் ஐயாவின் வீட்டிலும் வேலையிலும் நான் உதவ, நாட்கள் சுலபமாய் நகர்ந்தன.

அந்நேரம் பாஷ்யம் அம்மாவின் தேவை பற்றி கேள்விப்பட்ட ஐயா, நான் அந்த வயதான அம்மாளுக்கு உதவக் கூடும்னு என்னை அவர்களிடம் அனுப்பி வைத்தார். அம்மா தன் ஆற்றாமையை, எரிச்சலை என் மீது கொட்ட ஆரம்பிக்க, என்னுள் பதுங்கிக் கிடந்த மூர்க்கம் சோம்பல் முறித்து எழுவது போலிருந்தது எனக்கு! என் பெற்றவர்கள் பற்றிய சில உண்மைகளை நான் பாஷ்யம் அம்மாளிடம் முன்பு சொன்னதால், அவர்கள் அதை வைத்துத் திருகி திருகிப் பேசி, என் வேதனையை கூட்டினார்கள் - எனக்குள் பொங்கிய ஆத்திரத்தை என்னால் அடக்கக் கூடுமா... என்ற அச்சமும் அழுகையுமாய் நான் அந்த விடுமுறையில் தவித்த போது கருணை தேவனாய் வந்து சேர்ந்தீர்கள் சத்யா நீங்கள்!

உங்களது அருகாமையில் நான் மிகப் பாதுகாப்பாய் உணர்ந்தேன். முக்கியமாய் நான் ஒரு சாதாரணப் பெண்தான் என்ற புது நிம்மதி!

நீங்கள் மட்டும் என்னோடிருந்தால் வாழ்வின் எந்த சிக்கலையும் சமாளித்து விடுவேன் என்ற தெம்பு.

ஒரு குதிரை இரண்டு டன் பளுவை இழுக்குமாம்.

அப்படியானால் இரு குதிரைகள் நாலு டன் இழுக்கக் கூடும் என்றே நினைப்போம்.

அல்ல சத்யா - அவை இருபத்து மூன்று டன் பளுவை இழுத்துச் செல்லுமாம்!

அது போல உங்களருகே இருந்தால் எந்த சவாலும் எனக்குத் துச்சம்!

இருந்தும் உங்கள் அழைப்பை நான் நிராகரித்தேன். ஏனெனில் உங்களது வாழ்வை பகிர்ந்து கொள்ளும் அருகதை எனக்கில்லை. சரி - ஒரு வேலைக்காரியாய் உங்களது வீட்டைப் பராமரித்து அண்டி நிற்கலாம் என்றால், உங்கள் மனைவி அதற்கு அனுமதிக்க வேண்டுமே? உங்கள் குழந்தைகளை என்னை நம்பித் தருவார்களா? சந்தேகம்தான்.

தவிர - பாஷ்யம் அம்மா சொல்வது போல நான் ராசி கெட்டவளாகவே இருந்தால், அது உங்களையும் பாதித்து விடுமே...?

ஆக ஒதுக்கிக் கொண்டேன்.

ஆனால் பிரிந்த பிறகு ஒரு நாளின் ஒவ்வொரு நொடியும் உங்களை நினைத்து மருகினேன் சத்யா... உங்களது இரக்கம், கருணை, அன்பு, வேடிக்கைப் பேச்சு, எனக்காய் நீங்கள் செய்த உபகாரங்கள்... கடும் வெயிலில் பொசுங்கிய என் நாட்களுக்கு நீங்கள் குளிர் நிழலாய் வந்தீர்கள் சத்யா.

அந்த நிழலின் சுகம், இதம் எனக்கு என்றும் மறக்காது.

நான் உங்களை ஒரு கணமும் மறக்கவில்லை என்பதைத் தெரியப்படுத்த வேண்டும் போலிருந்தது -

நான் ஒதுங்கிக் கொண்டதற்கான காரணம் நீங்கள் களஸ்... நான்தான்... என்னை மன்னித்து விடுங்கள் சத்யா... ஆனால் மறந்து விடாதீர்கள்...

மறவாத அன்புடன்,
சஞ்சலா.

அந்தக் கடிதத்தை தன் மார்போடு வைத்து அழுத்திக் கொண்டான் சத்யன். அது அவனுக்கு ஆறுதலும் அவஸ்தையுமாய் இருந்தது போலொரு மயக்கத்தில் கண் மூடி நின்றான்.

16

மூடிய விழிகளிலிருந்து குடான நீர் இயல்பாய் வழிந்தது.

'இதயம் கொதித்து ஆவியாகும்போது, இமைகளின் மூடி திறந்து கொள்வதுதான், கண்ணீர்' - என்ற வைர முத்துவின் வரிகள் இப்போது அனுபவமாகிப் புரிந்தது! ஈரக் கன்னங்களுடன் சஞ்சலாவின் அறைக்குப் போன வன், அவளருகே நின்றபடி மறுபடி அந்தக் கடிதத்தை வாசித்தான்.

அல்லித் தண்டு போல குளிர்ந்து தொய்ந்திருந்த அவள் கைகளைத் தன்னதில் பொதிந்து வைத்துக் கொண்டான்.

உள்ளேப் பொங்கிய உணர்வுகள் அந்த ஸ்பரிசும் மூலம் அவளை எட்டினதாகவே பட்டது.

அவளது கடிதம் மூலம் பகிரப்பட்ட வாழ்க்கையை அறிந்த பிறகு, தனக்கும் ஜோடிக் குதிரையைப் போல இழுக்கும் சக்தி அதிகரித்து விட்டதாய் ஒரு தெம்பு.

தான் நேசிக்கும் இந்தப் பெண், தன்னை காதலிக் கிறாள் என்பது தெளிவான பிறகு அவனுக்கு உலகில் வேறு எதுவுமே பெரிதில்லை, என்ற துச்சம்!

வெகு நேரம் அவள் கைகளைப் பற்றியபடி அமர்ந்திருந்ததில் அவள் கைகள் வெதுவெதுப்பாகி இருந்ததை உணர்ந்தவன் அவளது பாதங்களையும் இதமாய் அழுத்தினான் - உள்ளங்கால்களைத் தேய்த்து நீவினான்.

இத்தனை நாட்களாய் அவளிடம் சொல்ல நினைத்ததை எல்லாம் மிருதுவான குரலில் கொட்டித் தீர்த்தான்.

"ஒரு வேலைக்காரி ஆகவேனும் நீ என்னுடன் தங்க நினைத்தாயா சஞ்சலா... அதற்கென்ன அவசியம்? நீ இடும் வேலைகளை செய்தபடி இருக்க நான் தயாராய் இருந்தபோது - ம்? நிறைய உளறியிருந்தாய் உன் கடிதத்தில் - அதெல்லாம் நீ எழுந்ததும் பேசித் தீர்த்துக்கலாம்' என்றவனின் உள்ளே அடுத்து என்ன செய்வது - என்ற யோசனையும் ஓடியது.

சஞ்சலாவின் சித்தியைப் போய் சந்தித்தால் என்ன?

இவளது நிலை தெரிந்தவர் இங்கே வந்தால், ஆளக் கொரு புறமாய் இருவரும் பேசிக் கெஞ்சினால் இந்த நீண்ட மௌனம் கலைந்து விடாதா?

ஆனால் இவன் போன சமயமாய் சஞ்சலா கண் விழித்தால்...?

அது பற்றி அங்கிருந்த தாதியிடம் கேட்டான் -

"சொல்ல முடியாது சார் - நாளைக்கே அவங்களுக்கு பிரக்னை வரலாம், நாலு நாளாகலாம்... நாலு வருஷங் கூட அசையாமக் கிடந்தவங்க உண்டு." என்று பதில்

வர, பாளையங்கோட்டை போய் பார்த்து விடுவது என்று முடிவெடுத்தான்.

சித்தியின் விலாசம் அவளிடம் இல்லை என்றாலும், பாளையங்கோட்டையின் ஊசி கோபுரப் பகுதியில் தான் பணியாற்றும் பள்ளியின் அருகேயே இந்திரா சித்தியின் வீடு இருந்ததாய் சஞ்சலா பேச்சின்போது குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

ஊரும் பேரும் தெரிந்தால் போதாதா?

“நான் உங்க சித்தியைப் பார்க்கப் போகட்டுமா சஞ்சலா? போய் அவங்களை வரச் சொல்லவா?” அவன் குனிந்து கேட்க, அவள் கண்களுக்குள் ஒரு துடிப்பு தெரிந்தது போலிருந்தது - அவள் அனுமதி தந்து விட்டது போல அவனுக்குள் ஒரு உற்சாகம்!

‘அறிவை உணர்ச்சி

வெல்லுவது இயல்பு

அறிவால் உணர்ச்சியை

வெல்லுவது உயர்வு’ - என்பது சரிதான்.

அறியாத ஒரு பெண்மணியைத் தேடி தான் இப்படி ஓடுவது உணர்ச்சியின் உந்துதலினால்தான் என்பது உறுத்தினாலும் சில முடிவுகளை உணர்வின் அடிப்படையில் எடுக்கத்தானே வேண்டியிருக்கிறது என்று தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டவன் அந்த டாக்ஸியை விரட்டி விட்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

அப்படியே சித்தியின் வீட்டைக் கண்டு பிடித்து விட்டாலும் அங்கே இருக்கும் அந்த சித்தப்பாவை எப்படிச் சமாளிப்பது?

அவர் தன்னை விரட்டி விட்டால் சித்தியை அருவிக்க ராவிற்கு அழைத்துப் போகக் கூடுமா?

சித்தி வந்து விட்டாலுந்தான் சஞ்சலா கண் திறந்து விடுவாளா என்ன?

எல்லாம் இவனது நப்பாசை...

ஆனால் சஞ்சலாவின் படுக்கையருகே கை பிசைந்தபடி நிற்பதை விட இப்படி ஒரு முயற்சியைச் செய்வது தேவலை.

தான் சஞ்சலாவை மணக்க இருப்பது தெரிந்தால் அந்த சித்தப்பா கூட சற்று மனமிளகலாம். தன் மனைவியை இவனுடன் அனுப்ப சம்மதிக்கலாம்.

பிறகு சித்தியின் மூலம் சஞ்சலாவின் சம்மதத்தைப் பெறலாம் -

தன் மனைவி ஆவதற்கு!

தவிர இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குள் அவன் சென்னை அலுவலகத்திற்குப் போய்ச் சேர வேண்டும். சஞ்சலாவைத் துணையின்றி விட்டுப் போக மன மில்லை.

டாக்ஸியை ஓட்டிய டிரைவர் புத்திசாலி. ஆலயப் பகுதியிலிருந்த பெரிய, சிறிய கடைகள் அத்தனைக்கும் மாறி மாறி ஓடி விசாரித்தவன்,

‘இந்திரா டீச்சர் வீடு இந்த வேல் குறிச்சி பகுதியில் நானாம் சார். வீட்டுக்காரர் பேர் செல்வாண்ணு சொன்னீங்களை - பிறகென்ன? பதினேழாம் நெம்பர் வீடுங்கறாங்க’ என்றபடி காரை வாகான இடம் பார்த்து நிறுத்திக் கொண்டான்.

அப்பகுதியில் எதிரும் புதிருமாய் தீப்பெட்டிகளை அடுக்கியது போலிருந்த வீடுகளில் தனக்கான எண்ணைத் தேடிப் பிடித்து அழைப்பு மணியை அழுத்தினான்.

ஈரக் கையை சேலை முந்தானையில் துடைத்தபடி வந்த பெண்ணைக் கண்டவனின் மனசுக்குள் புது உற்சாகம்.

நாற்பது வயதிருக்கும் போலத் தோன்றிய அப்பெண் மணியிடம் நிச்சயம் சஞ்சலாவின் சாயல் தெரிந்தது.

என்னோடு பேசுவது சுலபம் என்பது போன்ற கனிந்த முகம்.

கூப்பிய கையோடு வாசலில் நின்ற இளைஞனைப் பார்த்து அவள் "யார் வேணும்ப்பா? ஸார் ஊரில் இல்லையே" - என,

இவனுக்குள் மேலும் உற்சாகப் பெருக்கு!

கடவுள் தன் பக்கம்... இல்லையில்லை சஞ்சலாவின் பக்கம் என்ற நன்றிப் பெருக்கு.

சுடும் வெயில் தாங்காமல் பாதங்களை மாற்றி மாற்றி வைத்துத் தவித்த அப்பிஞ்சு பெண்ணின் தவிப்பு இதோ குறையப் போகிறது...

"நீங்க சஞ்சலாவின் சித்திதானே - அவளுடைய இந்தாத்தி?"

குபீரென மலர்ந்தது அப்பெண்ணின் முகம்.

"வாப்பா - உள்ளே வா - சஞ்சுவை உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்றவளைத் தொடர்ந்து வீட்டுள் நுழைந்தவன் அங்கிருந்த பிளாஸ்டிக் நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

பழைய காலத்து சுண்ணாம்பு சுவர் வீடு.

அதன் சிறு ஜன்னல்களின் வழியே அதிகக் காற்றும் வெளிச்சமும் வர வழியில்லை. ஆக மின் விசிறியை சுழலவிட, அது 'கடமுட' என்று அலட்டலாய் தன் பணியை ஆரம்பித்தது.

"சஞ்சுவை எப்படிப் பழக்கம்? எப்படி இருக்கா அவ?" என்ற கேள்விகளில் இவன் முதல் கேள்விக்கு சுருக்கமாய் பதில் தந்தான். ஒரு விடுமுறையின் போது தற்செயலாய் நேர்ந்த அவர்களின் சந்திப்பு.

திருமதி. பாஷ்யம் இறந்த சமயம் தான் உடனிருந்து, உதவ நேர்ந்தது பற்றிச் சொன்னவன், பிறகு தான் வேலை நிமித்தம் மும்பை போனதிற்குத் தாவி விட்டான்! தன்வீரைக் குறிப்பிட்டு, அவன் தந்த தகவலின் மூலம் தான் தற்சமயம் சஞ்சலா இருந்த இடம் பற்றி தெரிந்தது என்றவன் மெள்ள, அவளது விபத்து பற்றி, அதனால் அவள் சுயநினைவற்று மருத்துவமனையில் இருப்பது வரை வர... சஞ்சலாவின் ஒரே எஞ்சிய உறவான இந்திரா பதறினாள்.

"ஐயோ எம் பொண்ணுக்குக் கஷ்டம் ஓயாதா? சிறு வயசிலிருந்து அவ பார்த்தது அதுதான் தம்பி..."

சஞ்சலா இருக்குமிடம் பற்றிச் சொன்னவன்,

"என் பெற்றோர் சென்னையில் இருக்காங்க. ஆனா விபத்து பற்றி கேள்விப்பட்டதும் நான் நேரே கேரளா விற்குப் போனேன்... வீடு, ஆபீஸ் இரண்டிலும்..."

"கண்டிப்பாய் நீ போகணும்ப்பா. நான் போறேன் - சஞ்சலாவிற்குத் துணையாய்."

அவனுள் படர்ந்த நிம்மதி சிறு புன்னகையாய் வெளிப் பட்டது - "நீங்க இன்னும் பள்ளி ஆசிரியையாய் இருப்பீங்க.. தவிர உங்களின் கணவர், பிள்ளைங்க?"

"பக்கத்து வீட்டு டீச்சர் மூலம் விடுப்புக்கான விண்ணப்பத்தை எழுதி அனுப்பிடுவேன். என் பிள்ளைங்க வளர்ந்தாச்சு. தனியே சமாளிச்சுக்குவாங்க."

"சஞ்சலாவின் சித்தப்பா?"

அவரைப் பற்றி அறியும் ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

"வெளியூர் போயிருக்கார். அவர் அக்கா பெண்ணிற்கு நிச்சயதார்த்தம். வற்ற ஞாயிறு வந்திடுவார். திங்கட்கிழமை வேலைக்குப் போகணுமில்லையா?"

"அதற்குள் நானும் அருவிக்கரா வந்திடுவேங்க. நீங்க இங்கேத் திரும்பிடலாம்."

பரிவுடன் புதியவனைப் பார்த்தவள், அவனுக்குக் காபி கலக்கி வந்து தந்தாள்.

ஒரு புது ஆராய்ச்சியுடன் அவள் கண்கள் அந்த இளைஞனை அளவெடுத்தன.

"உங்களுக்குள்ளே அத்தனை நெருக்கமாப்பா?" மிருதுவாய் கேட்டாள். சங்கோஜப் புன்னகையுடன் காலிக் கோப்பையை முக்காலி மீது வைத்தவன் -

"அதிகம் பேசி, பழக எங்களுக்கு சந்தர்ப்பமில்லைங்க. ஆனா சஞ்சலாவைப் பார்த்ததுமே எனக்கு இனந் தெரியாத புது ஈர்ப்பு. அவளும் என்னை விரும்பறான்றதை இப்போ தெரிஞ்சுகிட்டேன் - உங்க ஆசீர்வாதத் தோடு, எங்க வீட்டின் சம்மதத்தோடு அவளைக் கல்யாணம் செய்துக்க விரும்புறேன்... அவ கஷ்டங்கள் எங்க

கல்யாணத்திற்குப் பிறகு ஓய்ந்திடும்னு நிச்சயமாய் நம்பறேன் - அவளை... நான் பத்திரமாய் பார்த்துக்குவேன்."

நேசத்தின் தீவிரத்துடன் வந்த வார்த்தைகளில் நெகிழ்ந்தவள் -

"சந்தோஷம் தம்பி..." நெகிழ்ந்தவள் சிறு தயக்கத்திற்குப் பிறகு.

"சஞ்சு என் அக்காவைப் பற்றி... அதாவது அவ அம்மா, அப்பா பற்றி ஏதேனும் சொன்னதுண்டா?" கேட்டாள்.

"எனக்காய் எழுதிய ஒரு கடிதம் அவள் கைப்பையில் இருந்ததுங்க. அதில் எல்லா விவரமும் இருந்தது - நீங்க சொன்னது போல அவளுடையது சிரமமான நாட்கள் தான்..."

"வயிறுக்கு ஒரு செரிமான சக்தி இருப்பது போல நம்ப மனசுக்கும் உண்டு தம்பி. வயிறு செரிக்கலைன்னா வாந்தியாகும், கோளாறுதான். அதே போல மனசால் சமாளிக்க முடியாவிட்டால் அந்த அழுத்தத்தில் பிரமை, மனச்சோர்வு, குழப்பம்னு மாறாட்டம் வரும். அதற்கு என் கணவரும் ஒரு காரணம்தான் சொல்வேன். தன் ாயைப் பற்றிய வருத்தமான நினைவுகளை எல்லாம் மறந்து சஞ்சு இயல்பாய் வளர்ந்திருக்கக் கூடிய பருவத்தை அவர் குதறிட்டார். பழசை மறந்து, புது நம்பிக்கையோடு அந்த மொட்டை மலர விடாமல், சஞ்சுவின் ஒவ்வொரு செய்கைக்கும் பேச்சுக்கும் ஒரு அர்த்தம் அல்லது அனர்த்தம் கண்டு பிடிச்சு... பாவம் சின்னவளுக்கு இம்சைதான். அவ இயல்பாய் வளர முடியாத ஒரு குழல்தான் இந்த வீட்டில். இதை எல்லாம் பார்த்த ஜேம்ஸ் பாஸ்டர் அவளைத் தன்னோடு வைத்துப் படிக்க வைப்பதாய் சொல்ல நான்

நிம்மதியாய் சம்மதிச்சேன். சோதனைகளில் நாம் திகைச்சு நிற்கறப்போ ஆண்டவர் ஒரு வழி வாசலைத் திறந்து வைப்பார்தானே? அங்கே நிம்மதியாகவே இருந்த சஞ்சவிற்கு மறுபடி பாஷ்யம் அம்மாஸிடம் போனதும் குழப்பங்கள் - வாழ்க்கை அவளுக்கு சதா உச்சி வெயிலாய் காய்ந்தது. தம்பி... ஆனா இப்போது மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெயிலாய் நீங்கள்..."

இத்தனைச் சுலபமாய் சித்தியின் சம்மதம் கிடைத்ததில் அவனுக்கு எகிறிக் குதிக்க வேண்டும் போலிருந்தது -

ஆனால் முதலில் சஞ்சலா கண் திறக்க வேண்டுமே!

17

"மஞ்சள் வெயிலான மாலை நேரத்திற்கென்ன விசேஷம்?" சத்யன் கேட்டதும் சஞ்சலாவின் சித்தி முறுவலித்தாள்.

"மாணவனைப் போலக் கேட்கறீங்க - நான் டீச்சர் என்பதாலா?" கேலியுடன் அந்தக் கேள்விக்கான பதிலையும் தந்தாள்.

"மாலை சூரியன் மங்கிய வெள்ளி போலிருக்கும். ஆனால் காலை அல்லது மாலையில் சில நாட்களில் அதுவே பசும் மஞ்சளாய் பொழியும் - அந்த மஞ்சள் வெயில் விசேஷம்! பிறந்த குழந்தையிலிருந்து சருகான

வங்க வரை அதில் காய்வாங்க - மேனிக்கு அது சுகம் மட்டுமல்ல ஆரோக்கியமும் கூட. தாய்ப்பாலில் வைட்டமின் டி சத்து மட்டும் கிடையாது - அது சூரிய ஒளியிலிருந்து கிடைப்பதால் பச்சைக் குழந்தைகளுக்குக் கூட இளம் வெயில் படனும்."

"நீங்க அருமையான டீச்சர். இனி எனக்கு மஞ்சள் வெயிலின் மகத்துவம் மறக்காது."

"சுட்டெரித்த நாட்கள் போய், சஞ்சுக்கு இதமான ஒளியாய் நீங்க வந்திருக்கீங்க தம்பி. இனியேனும் அவ நாட்கள் அமைதியாய் போகணும்."

கைகூப்பிய அப்பெண்மணி வேண்டியது தன்னையா, ஆண்டவனையா என்பதில் சத்யனுக்குத் தெளிவில்லா விட்டாலும் அவனது உள்ளம் இளகிப் பொங்கியது.

'யாரும் என்னைக் கெஞ்ச வேண்டியதில்லை சஞ்சலாவை நான் பூ போல ஏந்தித் தாங்குவேன்' என்று கூச்சலிட்டு ஆட வேண்டும் போலொரு நேசப் பெருக்கத்தில் தள்ளாடினான்!

'அன்புக்கு அடைக்கும்

தாழ் இல்லை -

காதலுக்குக்

கதவே இல்லை'

- என்றளவில் பெருகிப் பாய்ந்த காதலைத் தன்னாலேயே புரிந்து கொள்ள முடியாத போது, தன் பெற்றோர் எப்படி புரிந்து சம்மதிப்பார்கள்?

'காதலையும் வலியையும் அனுபவிக்கும் வரை யாரும் நம்புவதில்லை' என்று ஒரு அறிஞர் சொன்னதுண்டு. ஆக அப்பா அம்மாவிற்கு இவனது இந்தக் காதலும்,

சஞ்சலாவின் கைப்பற்றப் போகும் முடிவும் பைத்தியக் காரத்தனமாகவே படும்.

'உனக்கு நான் சொல்ற ஏதும் இப்போ மண்டையில் ஏறாதடா - பட்டு எரியும் பாரு, அப்பப் புரியும்' என்பது அப்பாவின் வழக்கமான வசனம் -

அந்த சாபத்தை இப்போதும் வீசி விடுவாரோ? வாழ்வு சஞ்சலாவுடன் என்றாலும் அது பெற்றவர்களின் வாழ்வு துடன் அமைய வேண்டுமென்பது இவன் ஆசை.

அதற்காக இறைவனிடம் வேண்டினான் -

'இந்த விடுமுறையை நான் திட்டமிடவில்லை. சஞ்சலாவைப் பார்த்ததும் எதேச்சையாய் தன்வீர் அவளைப் பற்றிய விபரங்களை அன்று தந்ததுமல்லாமல் சில மாதங்கள் கழித்தும் தந்தது - ஆண்டவா, நீர் எனக்காய் நியமித்தவள் இவள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. முக்கியமாய் மற்ற எந்தப் பெண்ணிடமும் எனக்குத் தோன்றாத இந்த உணர்வு, ஆர்வம், இரக்கம் எல்லாம் ஏன்? அவை அவளிடமும் ஏன்? இது உம் திட்டம் என்றே நிச்சயிக்கிறேன் - ஆக இந்த என் உணர்வு கானல் நீராகக் கூடாது. சஞ்சலாவின் சித்தி குறிப்பிட்ட அபூர்வமான மஞ்சள் மாலை வெயிலாய் அமையட்டும்.'

இப்படி பிரார்த்தித்த மனதுள் புது அமைதி.

'கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்' என்பது சத்திய வாக்குதான் - அவன் மனமார ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண்டதிலிருந்து நடந்தவை நல்லதாகவேப் பட்டது... சுலபமான சம்பவங்கள்.

சென்னைக்கு பயணமாகும் முன்பு தங்கையிடம் 'பேசி' மூலம் தொடர்பு கொண்டவனுக்கு கிடைத்த செய்தி இனித்தது -

'அப்பாவும் அம்மாவும் வீட்டில் இல்லைண்ணா - தேனி போயிருக்காங்க.'

அது அவர்களது பூர்வீக ஊர்.

'என்ன திடீர்னு? அதுவும் உன்னைத் தனியே விட்டுட்டு?'

"நல்ல விஷயமாத்தான். நந்தினி அக்காக்குக் கல் யாணம்!" இடையே 'அண்ணி'யாய் விளிக்கப்பட்டவள் சுலபமாய் மறுபடி 'அக்கா'வாகி விட்டதில் புன்னகைத் தான்.

"ரொம்பவே நல்ல சேதி, சங்கி."

"மாப்பிள்ளை டாக்டராம் - அதுவும் ராணுவத்தில். ஒரு மாச விடுமுறையில் வந்தவர். அதில் பாதி நாள் போன பிறகுதான் நந்தினியைப் பார்க்க வந்தாராம். ஆக பத்தே நாளில் கல்யாணம். அக்கா குடும்பத்துக்கும் தேனிதானே சொந்த ஊர்? எளிமையாய் அங்கேக் கல்யாணம்... அப் புறம் அங்கே வேறே சில விஷயங்களும் அப்பா, அம்மா பார்த்து பேசி முடிவு பண்ணுவாங்க போலத் தோணுது..."

தங்கை தயக்கமாய் இழுக்க, அவள் தன்னிடம் ஏதோ சொல்ல முயலுவது புரிய கேட்டான் -

"சொல்லு சங்கி. நந்தினி வீட்டில் மனவருத்தமில்லாமல் நம்மை வந்து அழைச்சதும், நாம சுணங்காமல் போறதும் கேட்கவே சந்தோஷமாயிருக்குது..."

"அந்த டாக்டர் மாப்பிள்ளைக்கு ஒரு தம்பி இருக்காராம் - ஹைதராபாத்தில் என்ஜினியராய்... களையாய், கலராய் இருப்பாருன்னு நந்தினிக்கா சொன்னாங்க..."

'அண்ணி', 'அக்கா'வாய் மாறிய மர்மம் விடுபட, வாய்விட்டுச் சிரித்தான் சத்யன்.

“ஹோ... ஹா... ஹா: இது ரொம்ப நல்ல சேதியா யில்லை இருக்குது?”

அண்ணனின் சிரிப்பை வெகு நாட்களாய் கேட்காத சங்கவி, அவனோடு சேர்ந்து சிரித்தாள்.

இருவரையும் புது உற்சாகம் சுற்றி வளைத்தது!

“அவரை கல்யாணத்தப்போ பார்த்து பிடிச்சதுன்னா மேலே பேசலாம்னு சொன்னாங்க நந்தினிக்காவின் அப்பா. அங்கே ஆல்பத்தில் என் படத்தைப் பார்த்துட்டு அவங்களேதான் அந்தப் பேச்செடுத்தாங்களாம். அப்பா உன்னை பல முறை கூப்பிட்டுப் பேச முயற்சி பண்ணாங்கண்ணா - லைன் கிடைக்கலாம்.”

பயணத்திலும் மருத்துவமனையில் சஞ்சலாவின் அருகிலுமாய் கழிந்த கடந்த சில நாட்களில் அவன் தன் ‘பேசி’யை சார்ஜ் செய்யக் கூட மறந்திருந்தான். எந்த அழைப்பும் ஒரு தொந்தரவும் தடையுமாய் பட்டது அந்நேரத்தில், நிலையில்!

“அப்படிப் போடு! அம்மாவும் உஜாராய் கிளம்பியிருப் பாங்களே - அவங்களுக்கு முதலில் உன்னைத்தான் முதலில் வீட்டை விட்டுக் கிளப்பி விடணும்னா எண்ணம் எப்பவுமே! அப்புறம்... உனக்குக் கல்யாண கனவுகள் வர ஆரம்பிச்சிருச்சா சங்கி... தூங்காமலேயே?”

“துணைக்கு இங்கேப் படுக்க வார பக்கத்து வீட்டுப் பாட்டி சொல்ற ஐம்பது வருஷத்துக்கு முந்தைய கதைகளில் அப்படியே தூக்கம் சொக்குதுண்ணா” சிணுங் கினான்.

“போக்கிரி - பொய் சொல்றேல்ல?” சிரிப்புடன் பிறகு தன் பெற்றோரை அழைத்து அவன் பேச, அவர்கள்

உற்சாகமாய் பல விவரங்களைச் சொன்னதில், இவனை அதிகம் குடையவில்லை. ‘உடனே வீடு வா’ என்றும் அவர்கள் சொல்லாத தெம்புடன் தன் உயர் அதிகாரியிடம் தொடர்பு கொண்டான் சத்யன். அங்கும் அலுவலகத்தில் தான் உடனே போய் நிற்கத் தேவையில்லை என்றாக, அவன் புத்தி மகிழ்வுடன் வேறு திட்டங்களில் மும்முர மானது.

பெட்டியுடன் வெளியே வந்து வீட்டைப் பூட்டிய சஞ்சலாவின் இந்திரா சித்தி, தன்னைக் காரில் ஏற்றிய சத்யன்-

“நாம சேர்ந்தே அருவிக்கரா போறோம்” - என்று சொல்ல, ஆச்சரியமானார்.

“என்ன தம்பி? வேலை, வீடெல்லாம்..?”

“உடனே நான் அங்கே போக வேண்டியதில்லை. உங்களைப் போய் ஹாஸ்பிடலில் இறக்கி விட்டு, சஞ்சலாவையும் பார்த்துட்டே போறேன்... ஒருவேளை அவளுக்கு நினைவு திரும்பியிருந்தால்?”

“அப்படியே நம்புவோம்.”

பின் இருக்கையில் அமர்ந்தவர்கள் விரிவாய் பேச அது ஒரு சரியான சந்தர்ப்பமானது.

“சஞ்சலாவின் அம்மாவும் உங்க சாயலில்தான் இருந்திருக்கணும்?” பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“ஐயோ... எங்கக்கா ரொம்ப அழகு - அவ பெயர் ருபராணி. அதற்குப் பொருத்தமாயிருப்பா.”

“சஞ்சலாவின் அப்பா சற்று முரடானு கேள்வி... கல்யாணத்தின் போது விசாரிக்கலையா நீங்க?”

“எளிய குடும்பத்திலுள்ள பெண்களுக்கு அழகு ஆபத்துதான் தம்பி. கேரளா பக்கமுள்ள ஒரு டாக்டரிடம் ஓரளவு நர்ஸிங்கில் பரிச்சயமுள்ள எங்கக்கா வேலை செய்தப்போ, அங்கே முதலுதவிக்காய் போன தாஸன் - அதாவது பின்னாளில் எங்கத்தான் - அவ அழகில் அயர்ந்துட்டார். ஏதோ அடிதடி விவகாரத்தில் சிகிச்சைக்காய் போனவரிடம் அவ முகம் கொடுக்கவே இல்லை - நேரே அவளிடம் பேசிப் பழக முடியாதுன்னு தெரிஞ்சு அவர், அவளது குடும்பம் பற்றி விசாரித்து, எங்க அப்பாவை மடக்கிட்டார். எங்கப்பா கொஞ்சம் பந்தாப் பேர்வழி தம்பி. தகுதிக்கு மீறி செலவழிப்பார், பேசுவார்.

‘நமக்கு ரெண்டு பொண்ணு இருக்குங்க’ன்னு அம்மா சொன்னால், ‘எம்’ பொண்ணுக அழகுக்கு அவனவன் வந்து என்னைக் கெஞ்சுவான்-டீ’னு எகிறுவார்.

அந்த வீராப்பிலிருந்தவரை மடக்கறது தாஸன் அத்தானுக்கு சுலபமாயிருந்தது. எங்கம்மாக்கு அவரைப் பிடிக்கலை. ஆனா, அம்மா இறந்த பிறகு லகானில்லாத குதிரையாயிட்ட அப்பாவை அத்தான் தன் இஷ்டத்திற்கு இழுத்துகிட்டார். குடிக்கப் பழகிய அப்பாக்குச் சதா காசு தேவைப்பட்டது. கடன் கூடி கழுத்தை நெரிக்க, அத்தான் அக்காவை விலை பேசினார். உங்க பெண்ணைக் கட்டித் தந்தால் மற்றதை நான் பார்த்துக்கறேன்னு சொல்லி, நடந்த கல்யாணம் அது.”

“உங்கக்கா அதற்கு எப்படி சம்மதிச்சாங்க?”

“அதுதான் தம்பி எனக்குப் புரியலை - அப்போ எனக்கு பதினாறு வயசிருக்கும். அத்தானிடம் பழகிப் புரிஞ்சுகிட்ட அப்பாக்கும் அவரை மாப்பிள்ளை ஆக்கிக்க

மனசில்லை... தயங்கினார். ஆனா ஏறக்குறைய நாற்பது வயசான அவரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க ரூபாக்கா சம்மதிச்சா!”

“அவருக்கு அதுவரைக் கல்யாணமாகலையா?”

“இல்லைன்னவர் அதற்கான காரணத்தையும் விளக்கினார் -

‘பெண் தொடர்பு இல்லாதவனில்லை நான் - ஆனா உன்னைப் பார்த்ததும் தான் உன்னைக் கட்டி வாழணும்னு தோணுச்சு’ன்னு ம்ப்ச்... உங்கிட்டே சகஜமாய் பேச முடியுது தம்பி - ரொம்பப் பழகியவன் போலொருப் பாசம்” என்றவன் ‘பேசி’ மூலம் ஹாக்கி மேட்ச் ஒன்றிலிருந்த தன் மகன்களுக்கு தன் பயண விவரங்களையும் தெரிவித்தான்.

வழியிலிருந்த கடையில் இறங்கி குடான காபியும் வடையும் சாப்பிட்டவர்களின் பயணம் தொடர்ந்தது - பேச்சும்தான்.

“உங்களுக்கு அப்போது இளவயசென்பதால் கல்யாண ஏற்பாடுகளைத் தடுத்திருக்க முடியாது.”

“அப்போ இப்போதைப் போல நினைச்சதும்... போனில் பேசிக்க முடியாது. ஆனா அக்காவும், நானும் வாரத்துக்கு ரெண்டு லெட்டர், எழுதிக்குவோம். வீடு வந்தால் பாதி ராத்திரி வரைப் பேசுவோம் - ஆனா அக்கா முகத்தில் கல்யாணப் பெண்ணிற்கான வெட்கமும் களையுமில்லை. ஒரு வித... விரக்திதான். திருமண சமயம் வந்த மாப்பிள்ளையின் குடும்பம்கூட அக்காவைப் பரிதாபமாகவே பார்த்ததாய் எனக்குப்பட்டது. அவர் களிடம் பேச்சுத் தந்த எங்க உறவுப் பெண் ஒருத்தங்க - ‘பையன் குடும்பம் சரியில்லையே. அவர் அப்பா

வரலைன்னவும் இறந்துட்டார்னு நினைச்சா... உயிரோடத் தான் இருக்காராம். அதிகமாய் வெளியே வர்றதில் லைன்னு மழுப்பறாங்க. அழுத்தி விசாரிச்சால்,

'ஒன்னு கிடக்க ஒன்னு பேசுவாரு - வந்தா வீணாய் இங்கேக் குழப்பமாகும்'ங்கறாங்க. புத்தி மாறாட்டமாயிருக்கும் போல? அதெல்லாம் வம்சத்தைப் பாதிக்கும் விஷய மில்லையா? ரதியாட்டமிருக்கா நம்பப் பொண்ணு. அவசரப்பட வேணாம் - கல்யாணத்தை நிறுத்து'ன்ன, ரூபாக்கா அதற்கு சம்மதிக்கலை.

'எனக்கு இவரே அதிகம்'ன்றது போல ஏதோ முணங்கியவள் பலி ஆடு போல தன் மாலைக் கழுத்தை நீட்டிட்டு நிற்க, தாஸன் அத்தான் அதில் கலபமாய் தாலியைக் கட்டிட்டார்."

சொன்னவளும் கேட்டவனும் தங்களையும் மீறி பெருமூச்செறிந்தனர்.

18

"அத்தனை ஆசையாய் தான் கல்யாணம் செய்துக் கொண்ட பெண்ணை அவர், அதாவது சஞ்சலாவின் அப்பா மிஸ்டர் தாசன் நல்லபடிதானே வைத்திருக்கணும்?"

கேட்ட சத்யனைப் பரிவுடன் பார்த்து முறுவலித்தாள் இந்திரா. 'உனக்கு அவ்வளவாய் உலகம் தெரியவில்லையப்பா' என்ற பாவனை அதிலிருந்தது.

"ஆசைக்கும் மோகத்திற்கும் நாள் கணக்குத்தானே தம்பி? ரூபாக்கா ஒரு இயந்திரத்தனத்துடன் வாழ்ந்தாள் - அவ கண்களில் துக்கத்தின் இருட்டு. குற்ற உணர்வில் வீட்டில் முடங்கிய எங்க அப்பாவும் போய் சேர்ந்த நேரம் சஞ்சலா பிறந்தா. அப்போதான் அக்கா முகத்தில் சின்ன மலர்ச்சி... ஆனா அதுவும் அத்தானுக்குப் பொறுக்கலை. சீண்டலும் குத்தலுமாய் பேசினவர் பிறகு கை நீட்ட ஆரம்பிச்சார்."

"என்ன வேலை அவருக்கு?"

"புரோக்கர் மாதிரி. வீடும் பார்த்துத் தருவார், வரனும் தேடிப் பிடிப்பார். புரளும் காசை வட்டிக்கு விட்டுப் பெருக்குவார். ஆனா ரூபாக்கா வகை வகையாய் சமைத்து அள்ளி தின்றதில்லை, வாங்கி ஆசையாய் உடுத்தினது மில்லை. கையில் காசிருந்தால் கட்டினவள் தன்னை விட்டுப் போயிடுவான்னு அவருக்கு ஒரு பயம். ஒரு நாள் நான் அக்கா வீட்டுக்குப் போனப்போது அவ சேலையைக் கழுத்தோடு சேர்த்து மூடிப் படுத்திருந்தா - சரியான வெயில் காலம் அது. அந்நேரப் புழுக்கத்திற்கு ஏனிப்படி படுத்திருக்கான்னு நான் பிறகு அவ சேலையைத் துளி விலக்கிப் பார்த்தால்... கழுத்தில் தாலி இல்லை தம்பி! அதை அறுத்தெடுத்த ரத்தத் தடந்தான் கிடந்தது - எனக்கு மனசே ரணமாயிடுச்சு..." நினைவுகளிலும் கூட இந்திராவின் கண்கள் கலங்கின.

"ஆனா அக்கா தன் புருஷனை குறைச்சுப் பேசினதே யில்லை.

'எனக்கு இந்த வாழ்வு கிடைச்சதேப் பெரிசு'ன்னு வா! அத்தான் என்னிடம் இடக்குமடக்காய் பேச, தூரத்து உறவுக்கார அம்மா ஒருத்தரை என் துணைக்கு வைத்துக் கொண்டு நான் டீச்சர் டிரெயினிங்கை முடிச்சேன் - வேலை சுலபமா கிடைச்சது. சஞ்சுவை அவ்வப்போது அவள் பள்ளியில் போய் பார்ப்பேன் - அக்கா அடிபட்டு ஹாஸ்பிடலில் கிடப்பது கேள்விப்பட்டதும் அங்கே ஓடினேன் - மூச்சு மட்டும் இழைய, கண் மூடிக் கிடந்த ரூபாக்கா பல மாசங்களுக்குக் கண் திறக்கலை. பெரிய டாக்டரிடம் ஏதோ கதை சொல்லி, எம்.எல்.ஏ. சிபாரிசில், அக்கா அங்கேயிருக்க அத்தான் ஏற்பாடு பண்ணிட்டார். ஆனா நல்லவேளை சஞ்சுவை எங்கிட்டே தந்தார். ஆனா பேரப் பிள்ளைங்க கூப்பிடறாங்கன்னு, என் துணைக்கிருந்த பாட்டி கிளம்பின பிறகு எனக்குப் பல பிரச்சினைகள்... ஒரு பொண்ணு தனியே வாழ்வது சுலபமில்லை தம்பி."

இந்தப் பெண்ணிற்கும் வாழ்வு சுலபமானதாயில்லையே என்ற அனுதாபத்துடன் தலையசைத்தான்.

அதனால்தான் இவர்கள் ஆண்களை அண்டியும் பொறுத்தும் போக வேண்டியிருக்கிறது.

"பெரும்பாலான ஆண்களுக்குப் பெண்கள் வெறும் உடல் போகப் பொருள். ஒரு சக ஆசிரியர் என்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம்,

'கோரிக்கை அற்றுக் கிடக்குதண்ணே இங்கு வேரில் பழுத்த பலா'ன்னு ராகமிழுப்பார்.

அதில் இருப்பது மானுட நேயமா?' கேட்ட கேள்வி சுந்தது.

அவனது மௌனம் அவளுக்கு ஆறுதலளிக்க முயன்றது.

"ஆனா ரூபாக்கா அத்தானின் கொடுமைகளை -

'இது தனக்கானதுதான்' என்ற மாதிரி ஏற்றுகிட்டது எனக்குப் புரியலை. அவன் பக்கத்து வீட்டுக்காரங்க கூடப் புலம்பினாங்க -

'இவன் கூட இந்த பிள்ளைங்கறதால இத்தனை நாள் தாக்குப் பிடிச்சது - அவன் அவளை வீட்டுக் கொல்லைப் புறமாய் இழுத்துப் போட்டு அடிச்சதில், அவ விழ, அவள் தலையை அவன் துணி தோய்க்கும் கல்லில் மோதி னான்னு..."

சொல்லி முடிக்க முடியாமல் உதடு நடுங்க, மௌன மானாள்.

"கொடுமைதான்..."

"இப்படியான தாம்பத்தியத்தைப் பார்த்த எனக்கு கல்யாண ஆசையில்லை... அச்சம்தான்! சஞ்சுவோடு காலத்தைக் கழித்திடலாம்னு இருந்த என்னை ஆண் களின் சரச வார்த்தைகளும் சபல பார்வைகளும் பய முறுத்தின... அக்கம் பக்கத்தாரும் எனக்கு ஆதரவா யில்லை."

"ம்ம்... சஞ்சலமான வாழ்வுதான்" என்றவன் "இருந்தும் அவளுக்கு ஏனிந்த பெயர் வைத்தீங்க...? அதாவது..."

"புரியுது தம்பி... சஞ்சலான்ற பெயர் வேண்டாம். அத்தனை இதமான அர்த்தமில்லையே... அவ வாழ வேணும் சுகப்படட்டும்னு நான் சொல்லியும் அக்கா கேட்கலை. கருவில் உருவாகும் போதே நமக்கான பெயர்களைக் கடவுள் நிர்ணயிச்சிடுவார் - இவளுக்கு இந்தப் பெயர்தான்னுட்டா. ரூபாக்கா வாழ்வில் எனக்குத் தெரியாத, அவ யாரிடமும் பகிராத மர்மம் இருப்பதாய் எனக்குத் தோணும்..."

"உங்களுக்குக் கல்யாணமான பிறகும் வாழ்வில் நீங்க தேடிய அமைதி கிடைக்கலைன்றது போல சஞ்சலாவின் கடிதத்திலிருந்து புரிஞ்சுகிட்டேன்."

"தனியாய் நின்ற என்னை வேறு கோணத்திலிருந்து பார்த்த ஆண்களின் பேச்சும் கோணலாக, அந்நேரம் செல்வாதான் எனக்குக் கண்ணியமாய் தோன்றினார். சஞ்சுவை வளர்க்க அவர் துணை அவசியம்னு பட... அவர் அவளுக்குச் சித்தப்பாவானார். ஆனால் எங்களுக்கு நிழல் தர வேண்டியவர் நெருப்பானதில் நான் ரொம்ப நொத்திட்டேன் தம்பி. ஆனால்,

'எல்லாம் சஞ்சுவின் நன்மைக்குத்தான் - இல்லைன்னா அவ தன் தகப்பனைப் போல உருவாகிடுவான்'னு அவர் தண்டிக்க, அதைத் தடுக்க முடியாமல் தவிப்பேன் நான். எனக்கென்று குழந்தைகள் கூட வேண்டாமென்ற எண்ணம்தான் முதலில் எனக்கு. ஆனால் செல்வாவின் முள்ளான கவனத்தை சஞ்சுவிடமிருந்து விலக்கவென்றே, நான் பிள்ளைகளைப் பெற்றேன்."

பெண்மையின் மீது சத்யனுக்கிருந்த மரியாதை கூடியது. எத்தனைவிதமான தியாகங்களைச் செய்யத் துணிகிறார்கள்...!

"ஆண்களுக்கான உன்னதத் துணையாய் பெண்கள் அமையும் அளவிற்கு பெண்களுக்கான துணைவன் அமைவதில்லைதான் - அதற்கு ஒரு வேடிக்கைக் கதை உண்டு.

கடற்கரையில் உலவிய ஒரு இளம் பெண் சிப்பி ஒன்றைத் திறக்க, அதிலிருந்து ஒரு கடல்பூதம் கிளம்புகிறது.

'என்னை விடுவித்ததற்கு நன்றி பெண்ணே - நீ விரும்பிய வரம் கேள் - தருகிறேன்.'

'என் நாய்க் குட்டி, பேசி, பாடி, ஆட வேணும்.'

'அது சிரமம் பெண்ணே - வேறேதேனும் கேளேன்.'

'என்னைப் புரிந்தவனாய், பண்புள்ளவனாய், நிறைந்த அன்புள்ளவனாய், சிரித்து பேசுவனாய், அனைத்திலும் உதவுபனாய், என் குடும்பத்தையும் மதிப்பவனாய், பொய்யே பேசாத ஒரு ஆண் எனக்குக் கணவனாக வாய்க்க வேண்டும்.'

பெருமூச்செறிந்த பூதம் -

'உன் முதல் ஆசையேப் பரவாயில்லை - எங்கே உன் நாய்க் குட்டி? என்றதாம்!'

இருவருமே வாய் விட்டுச் சிரித்ததில் குழலின் இறுக்கம் தளர்ந்தது.

"இப்படிப் பேசி எங்க மனதை குளிரப் பண்ணிக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் என் இரண்டாவது மகனுக்குப் பெயர் தெரியாத ஒரு தோல் வியாதி - ஆறாத கொப்புளமும் சீழுமாய். செல்வாவின் அம்மா, அது சஞ்சுவின் பொறாமையால்தான்னு ஒரே போடாய் போட, அந்நேரம் நானும் இனி வளர்ந்த பொண்ணை நீங்க தண்டிக்கக் கூடாதுன்னு சொல்ல, அவரது வார்த்தைகள் மேலும் கொடூரமாச்சு.

'நீயும் சீக்கிரமே கம்பிப் பின்னேப் போயிடுவே.'

'ரொம்ப வாய்க்கு ருசியாய் கேட்காதே சஞ்சலா - பிறகு ஜெயிலின் களியும் புழுச்சோறும் உன் தொண்டையில் இறங்காது.'

'குழந்தையை இவ கையில் விடாதே இந்திரா - எப்போ என்ன நடக்குமோன்னு எனக்கு பயம்மாயிருக்கு?' இப்படிக்குத்தின பேச்சில் சஞ்சு குறுகி ஒதுங்கினா."

"அவளோடு உங்களுக்குமே வாழ்வு கடும் கோடைக் காலமாகவேக் கழிந்திருக்கிறது, சித்தி..."

உரிமையாய் உறவிட்டு அழைத்தவனின் கண்கள் கசிய,

"சஞ்சுவிற்கான விடிவு காலமாய் நீங்க வந்துட்டீங்களே தம்பி - இனியென்ன?" ஆறுதல் படுத்தியவள்,

"ஆனா சஞ்சுவின் அப்பா ஜெயிலில் இருந்தவாறனு தெரிய வந்த பிறகு உங்கப்பா அம்மா உங்க கல்யாணத்திற்கு சம்மதிப்பாங்களா?" - சந்தேகமும் எழுப்பினாள்!

"சிரமம்தான். ஆனால் என் தங்கைக்குக் கல்யாணப் பேச்சு நடக்குது. அவ ஸெட்டிலாயிட்டால்... என்வேலை கலப்பமாகும். அந்தஸ்து, பணம்தான் எதையும் எவ்வீட்டில் எதிர்பார்க்கமாட்டாங்க. ஆனாலும் நீங்க சொல்றது போல குடும்ப கௌரவம்தான் ஒரு ஆட்சேபணைக் கிளம்பும். அதுவும் சஞ்சலாவின் தாத்தா, அப்பா மனநிலை சற்று பிறழ்ந்தவங்களோ என்பதில் மேலும் கடுமையாகும்."

இந்திரா விரல்களைக் கோர்த்துப் பிரித்தபடி ஏதோ யோசனையில் இருந்தாள் - அவள் மௌனம் ஏதோ சேதி சொன்னது -

"என்ன யோசனை?"

"ல்ல... வந்து... ஒரு எண்ணம் எனக்குள்ளே... ரொம்ப நாளாய். அதை என் வீட்டுக்காரரிடம் சொல்ல, நான் கற்பனை பண்ணதாகவும் அது ரொம்பக் கேவலமாய்

இருப்பதாயும் ஒதுக்கிட்டார். ஆக, அதை உங்களிடம் சொல்லவா வேணாமாங்கற தயக்கம்... ஆனா அந்தச் சந்தேகத்தை என்னில் கிளப்பிய அந்த... சாட்சியத்தைக் கையோடு எடுத்து வந்திருக்கேன் தம்பி..."

அவள் கண்கள் சற்று சங்கோஜமாய் காரைச் செலுத்திய இளைஞனிடம் போக, மதிய உணவிற்காய் ஒரு நல்ல உணவகத்திற்கு காரைச் செலுத்தச் சொன்னான் சத்யன்.

குளிரூட்டப்பட்ட அந்த உணவகத்தில் கூட்டம் அதிகமில்லை.

வேண்டிய உணவைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, 'ஜில்' லென்ற நீரைப் பருகியபடி பேச்சைத் தொடர்ந்தனர் -

வெகு முக்கியமான ஒரு விவரத்தைக் கேட்கப் போகிறோம் என்றவனின் உள்ளுணர்வு சொல்ல, கூர்ந்து கவனித்தான்.

"தன் கைப்பையிலிருந்து ஒரு கவருள் இருந்து உருவப்பட்ட படத்தை இந்திரா அவனிடம் நீட்டினாள் -

அது ஒரு கறுப்பு, வெள்ளைப் புகைப்படம்.

ஓரத்து வெள்ளையில் பழுப்பேறிய பழைய படம்.

ஆனால் படத்தில் இருந்தவரின் கவர்ச்சி பளிச்சிட்டது!

"யாரது?"

"தெரியாது, தம்பி."

இவன் இந்திராவைக் குழப்பமாய் பார்க்க, அவள் கண்களிலுமேக் குழப்பம்தான்!

"ரூபாக்காவின் பெட்டியில் ஒரு வெல்வெட் பர்ஸ் உண்டு. எங்கம்மா கடைசி வரைப் போட்டிருந்த பவள மோதிரம், அவ முதல் சம்பாத்தியத்திலிருந்து ஒரு பத்து

ரூபாய் நோட்டு, எங்க பாட்டி எழுதிய கடிதம், கவிதைப் போட்டியில் அக்கா வென்ற வெள்ளிப் பதக்கத்தோடு இதுவும் இருந்தது."

"இவர் உங்க உறவினராய்..."

அவன் முடிப்பதற்குள் இந்திரா தலையசைத்தாள் -

"இவரை நான் பார்த்ததேயில்லை, தம்பி - அக்கா இறந்த பிறகே இதை நான் பார்க்க நேர்ந்தது என்பதால் அவளைக் கேட்டறியும் வாய்ப்புமில்லை..." என்றவள் அதைத் திருப்பிப் பார்க்குமாறு சைகை செய்தாள்.

புகைப்படத்தின் பின்னே மங்கிய இங்க்கின் எழுத்துக்கள், மிகக் கூர்ந்து பார்த்தால் -

'டாக்டர் சஞ்சீவன், மாசிமேடு' என்றத் தகவலைத் தந்தன!

"அங்கேதான் அக்கா வேலை பார்த்தாள்."

"ம்ம்... அவங்க கணவர் கூட அங்கே சிகிச்சைக்காய் வந்த போதுதான் அவங்களைச் சந்தித்ததாய் சொன்னீங்க."

"ஆமா. தாஸன் அத்தான் எங்கப்பாவை மடக்கி, ஆசைக் காட்டியதற்குப் பிறகு, அப்பா வரச் சொல்ல, இங்கே வந்தாள் ரூபாக்கா - ஆனால் தனக்குக் கல்யாணமான பிறகும் இந்தப் படத்தை அத்தனை முக்கியப் படுத்தி, பத்திரப்படுத்தியிருந்தது ஆச்சரியமாயிருந்தது - யோசிக்க, யோசிக்க... அப்படியும் இருக்குமோன்ற ஒரு சந்தேகம்."

இந்திரா சங்கோஜத்துடன் குனிந்து கொள்ள சத்யன்,

"சொல்லுங்க" என்றான்.

"சஞ்சுவைக் கல்யாணம் செய்துக்கப் போகும் உங்களுக்கு இது அவசியமான தகவல்லு தோணுது தம்பி.

அது உண்மையோ யூகமோ, சொல்லிட்டா எம்மனசு நிம்மதியாயிருக்கும்... வந்து... சஞ்சலாக்கு தம்பி, தங்கை கிடையாது."

"ம்ம்..."

"அதாவது தாஸன் அத்தான் மூலம் அக்கா பிள்ளை பெற்றுக்கலை."

"புரியலை."

"ரொம்பப் புரியும்படி சொல்ல நான் விரும்பலைய்யா. சஞ்சு பிறந்த கையோடு எங்கக்கா கர்ப்பத்தடை சாதனம் பொருத்திகிட்டா. மூணு வருஷங்களுக்கு ஒரு தரம் அதை மாற்றி வைக்க அவ ஹாஸ்பிடல் போகையில் நான்தான் கூடப் போவேன் -

'சஞ்சுக்கு பேசி விளையாட ஒரு தம்பிப் பிறக்கட் டுமேக்கா'ன்னா -

'அது சரிவராது இந்திரா. அவரும் வேண்டானுட் டார்'னு வா. நான் பிற்பாடு யூசித்தது போல நீங்களும் யோசிச்சால் புரியும்னு நம்பறேன்...'

சத்யனுக்கு யோசித்ததில் தலை வலித்தது!

19

'மாசிமேடு' என்று சத்யன் விசாரிக்க, விசாரிக்கப் பட்டவர்கள் விழித்தார்கள்!

'அப்படி ஒரு ஊரொன்னும் இங்கில்லா' - என்று கை விரித்தார்கள். அருவிக்கரா மருத்துவமனையில் தான் விட்டு வந்த இந்திரா சித்தியை போனில் அழைத்தான் -

"சஞ்சலா எப்படியிருக்கா?"

"முன்னேற்றம் எதுவுமில்லை தம்பி. ஆனா இங்குள்ள நங்கு நம்பிக்கையாத்தான் பேசறாங்க. ஆரோக்கியமான தேகமுள்ள இளம் பொண்ணு சீக்கிரம் மீண்டிருவான்றார் டாக்டரும் கூட. நீங்க சொன்னது போல நான் அவையைப் பிடிச்சபடி ஏதேனும் பேசிட்டே இருக்கேன்... நீங்க அந்த டாக்டர் சஞ்சீவனைப் பார்த்தீங்களா?"

"ஊரையேக் கண்டுபிடிக்க முடியலைங்க! சரியான அடையாளமாய் ஏதும் சொல்ல முடியுமா?"

"கேரள எல்லையில் இருக்கும் ஊர்னு சொன்னாங்க - ரூபாக்கா அங்கேருந்து வந்தபோது நிறங்கொடுத்து புதுக்களையோடு இருந்தா. கேரள தேங்கா எண்ணையும் காத்தும் தான் காரணம்னாங்க எங்க அக்கம் பக்கத்து வீட்டார். போஸ்ட் - ஆபீஸ் போய் கேட்டால் சரியான விவரம் கிடைக்குமே..."

"ரைட். ரொம்ப நன்றி சித்தி... என் பதட்டத்தில் இது தோணலைப் பாருங்க."

அங்கே போய் கேட்க புது விவரம் கிடைத்தது -

'ஓ... அது ஊரல்லா சாரே. இங்கேருந்து நுப்பது கல் தொலைவிலுள்ள ஓர் எஸ்டேட்டானு' என்று.

கிடைத்தத் தகவலைக் கொண்டு மாசிமேட்டிற்குத் தானே காரோட்டிப் போனான். லைசன்ஸ் இருந்ததால்

தனக்குத் தோதான கார் ஒன்றை வார வாடகைக்கு எடுக்க முடிந்தது.

இயற்கை செறிந்த புது பகுதிகளில் தானே காரோட்டியப்படி பயணித்த நூதன அனுபவத்தை ரசித்தான்.

அது அவனுக்கு யோசிக்கவும் வேண்டிய நேரம் தந்தது - ஆனால் தேடிய பகுதியை நெருங்கிய பிறகும் அவனுக்கு நம்பிக்கையே இல்லை.

இந்தப் புகைப்படம் ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு எடுக்கப்பட்டது. இந்த டாக்டர் இன்னும் உயிருடன் இருப்பாரா... அதுவும் இதே எஸ்டேட்டில்? அப்படியே இருந்தாலும் அவரிடம் போய், 'உங்களிடம் பல வருஷங்களுக்கு முன்பு சில காலம் வேலை பார்த்த நர்ஸ் ரூபராணி விஷயமாய் உங்களை சந்திக்க வந்திருக்கிறேன்' - என்பது அசட்டுத்தனமாய் படுமோ?

'ஆமாம், அதற்கென்ன இப்போ?' என்றவர் முகம் களித்தால்? ஒரு சிறந்த வைத்திய நிபுணர் என்ற அபிமானத்தால் சஞ்சலாவின் தாய் அவரது படத்தைப் பத்திரப்படுத்தியிருக்கலாம்.

ஆனால் இந்திரா சித்தி சொன்ன ரீதியில் யோசிக்க விவகாரம் அத்தனை எளிமையானதல்ல!

தான் இடத்தைக் கண்டுபிடித்து அதை நெருங்கி விட்டதாய் அவன் சஞ்சலாவின் சித்திக்குத் தகவல் தர, அவளும் உற்சாகமாய் பேசினாள் -

"நானும் ஜேம்ஸ் பாஸ்டரிடம் விவரம் சொன்னேன் தம்பி. ரொம்பக் கவலையும் பதட்டமுமாய் இருந்தார் - வயசுப் பெண்ணைக் காணவில்லைங்கறது பெரும்

பிரச்சனை இல்லையா? பின்னல் வேலை செய்யப்பட்ட துணிகளை விற்பனைக்கு எங்கெங்கே அனுப்பறாங்க என்பதைக் கேட்டறிய அவளை முளகுமூடு என்ற இடத்திற்குப் பாஸ்டர் அனுப்பியிருக்கார். பத்திரமாய் போய் சேர்ந்திருப்பாள் என்ற அனுமானத்தில் இவர் வேறெங்கோ போய்விட்டு இரு நாட்களுக்குப் பிறகு முளகுமூடு சென்ட்ருக்குப் போன் போட,

‘சஞ்சலா இங்கே வரவேயில்லையே, பாஸ்டர்’ என்றிருக்காங்க அதிரச்சி நெஞ்சை அடைக்க, பொலிஸுக்குத் தகவல் தந்தவர், என்னிடம் எப்படி தகவலைச் சொல்ல என்று பரிதவித்த நேரம் நானே அவரைக் கூப்பிட்டு விவரம் சொல்ல, அவருக்கும் நிம்மதியாச்சு. முக்கியமாய் உங்களைப் பற்றிச் சொன்னதும் பாஸ்டருக்கு ரொம்ப உற்சாகம், தம்பி!

‘கண்டிப்பாய் நான் சென்னை போய் சத்யன் தம்பியின் வீட்டாரிடம் பேசறேன். சஞ்சலா போன்ற அருமையானப் பெண் அவர்களுக்கு எவ்வித ஏமாற்றமும் தர மாட்டான்னு’ - என்னிடமே உருக ஆரம்பிச்சுட்டார். ஆனா... முழு விவரமும் சொன்னால்...?”

“சஞ்சலா யாருமில்லாத அநாதைன்னு மொட்டையாய் சொல்ல முடியும் சித்தி. அல்லது உங்களைத் தவிர அவளுக்கு யாருமில்லை இப்போ -என்பதோடு நிறுத்திக்கலாம். ஆனால் சஞ்சலாவிற்கே அது குறையாகப் படும். நம்மைப் பெற்றவர்களைப் பற்றிய விவரம் சொல்ல முடியாமல்தானே தனக்கு இப்படி ஒரு அறிமுகம்ன்னு வருந்துவா. அது வாழ்க்கை முழுதுமே கூட அது அவளை உறுத்தலாம். தன்னை அறியாமல் எந்த உண்மையைச் சொல்லிடுவோமோன்னு பதுங்குவா.

உண்மைகளைச் சொல்லிடணும். நேர்மையாய் ஆரம்பிக்கும் வாழ்வுதான் சீராய் போகும்.”

“நல்லது தம்பி, பிறகு பேசுவோம்.”

‘மாசிமேடு’ என்ற தகரப்பலகையின் எழுத்துக்கள் மிக வெளிறிக் கிடந்தன.

மழையிலும் வெயிலிலுமாய் மங்கிய அந்த அறிவிப்புப் பலகை அவனை ரொம்ப ஒன்றும் ஆனந்தப்படுத்தவில்லை. இரண்டு நிமிடங்கள் அந்த மோசமான சாலையில் காா தவ்வி குதித்துப் போனதும், சில சின்னக் கடைகள் வரிசையாய் இருந்ததைப் பார்க்க முடிந்தது. எவ்வித சுறுசுறுப்பில்லாமல் சிலர் அக்கடைகளின் உள்ளேயும் வெளியேயும்.

கேரளாவிற்கே உரிய நேந்திரம் பழ பஜ்ஜி வேகும் வாசனை அவனை வாய் சுரக்கச் செய்ய, அதோடு ஒரு கறுப்புத் தேநீரும் வாங்கிக் கொண்டு ஸீ-ஸா போல ஆடிய கோணல் பெஞ்ச் ஒன்றில் கவனமாய் அமர்ந்தான் சத்யன்.

மலையாள செய்தித்தாளின் மடிப்பு, பதார்த்தத்தின் எண்ணையை உறிஞ்சிக் கொள்ள, இனிப்பு பஜ்ஜியைக் கடித்தபடி யாரிடம் பேச்சுத் தரலாம் என்பது போல சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

அதற்குத் தோதாய் ஈரிழைத் துண்டால் பிடரியைத் துடைத்தபடி இவன் பெஞ்சில் வந்து அமர்ந்தார் கடைக்காரர்.

இருக்கையின் ஆட்டத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் செய்தித்தாளை எடுத்துப் பிரித்து விழி ஓட்டலானார்.

“மாசிமேடு எஸ்டேட்டுனு சொன்னாங்க. சின்ன ஊர் போலிருக்குதே...?” பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

இவன் தமிழன் என்பது புரிய, அவர் கொச்சைத் தமிழி லேயே பேசினார் -

"சுற்றிலுமுள்ள நாலைஞ்சு எஸ்டேட்டுகளுக்கு இது மையம், ஸாரே வாங்கக் கொள்ள மக்கள் இங்கேதான் வந்தாகணும்."

"ஆஹா? முன்னே... அதாவது இருவது வருஷங் களுக்கு முன்னே என் உறவுக்காரங்க... அதாவது அத்தை இங்கே மாசிமேட்டில் வேலை பார்த்தாங்களாம்..."

"ஓஹோ?" என்றவர் அதிக சுவாரஸ்யம் காட்டாமல் செய்தித்தாளைப் புரட்டினார்.

"நர்ஸாய் இருந்தாங்க. அப்போ சஞ்சீவன்னு இங்கே ஒரு டாக்டர் இருந்தாராமே - அவரிடம்..."

செய்தித்தாளைத் தாழ்த்தியவரின் வாய் சற்று வியப் புடன் திறக்க, பின் அவர் பற்கள் அத்தனையும் தெரிய சிரித்தார்.

"அட்டே... அப்படியா? நீங்க டொக்டரைக் காணப் போறீங்களா!"

இப்போது சத்யனின் விழிகள் வியப்பில் விரிந்தன!

"ஓ... அப்போ அந்த டாக்டர் இன்னும் இங்கே இருக் காரா?"

"அது எங்களின் பாக்யம் ஸாரே - அவரை உங்களுக்கு தெரியுமா?"

"வந்து... அப்படி சொல்லமுடியாது" என்றவனின் மனக்கண்ணில் டாக்டரின் இளவயது வசீகரத் தோற்றம் வந்து போனது.

"வேறு வேலையாய் அருவிக்கரா ஹாஸ்பிடல் வந் தேன். என் அத்தை, தான் வேலை செய்த இடம் பற்றிச் சொன்னது ஞாபகம் வந்ததால் இப்படியே வந்தேன்..."

"நான் இவிடே... அதாவது இங்கே வந்து பதினெட்டு வருஷமாச்சு, ஸாரே, பிள்ளை குட்டியோட தைரியமாய் நாங்க இங்கே இருக்கமுடியறது டொக்டரால்தான். இங்கேயுள்ள ஏழைங்க தாற்றை வாங்கிக் கொண்டு முகம் மாறாது வைத்தியம் பார்க்கும் நல்ல மனுஷனவர். சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள அத்தர பேருக்கும் டொக்டர்ய்யாதான் கண்கண்ட தெய்வம்.

பரவசத்துடன் பேசியவரிடம் விசாரித்தான் -

"அவர் வீடு எங்கே?"

"அதிகத் தொலைவில்லா. நேரே போய் வலது பக்கம் திரும்பணும் - ஒரு வெள்ளை வீடு - மிஸ் பண்ண முடி யாது ஸாரே - போய்க்கோ."

"இப்போ வீட்டில்தான் இருப்பாரா... இல்லை கிளினிக் போயிருப்பாரா?" கடைக்காரர் சிரித்தார் -

"இத்தர சின்ன ஊருல, இருக்கற நாப்பது ஏழைகளுக்கு ஏதுக்கு ஸாரே அதெல்லாம்? அவர் வீட்டுக்கு பக்கத்து லேயே ஓலை வேய்ந்திருக்கும் - உள்ளே நாலு பெஞ்ச் உண்டு - அதுதன்னே கிளினிக்கு! ரொம்ப முடியாத நோயாளிகளைத் தன் வீட்டிலேயே தங்கவச்சு, பார்த்து குணமாக்கும். இங்குள்ள குழந்தைங்ககூட அவரு போன் நெம்பரை மனப்பாடமாய் அறியும் - சொல்லும்."

அதைத் தானும் கேட்டுக் குறித்து கொண்டான் சத்யன். நன்றி தெரிவித்து விட்டுக் கிளம்பியவன், காரை கனத்த நிழலுக்கடியில் நிறுத்தினான். அவனுக்கு யோசிக்க வேண்டியதிருந்தது. டாக்டரிடம் எப்படி விசாரிப்பது என்று மனதிற்குள் ஒரு முறை ஓட்டி ஒத் திகைப் பார்த்தான் -

ஆழ மூச்செடுத்த பின் டாக்டரின் போனைத் தன் கைப்பேசியிலிருந்து தொடர்பு கொண்டான்.

மறுமுனையின் மணிஒலிப்பைக் கேட்கவுமே இவனது உள்ளங்கைகள் வியர்த்தன!

பின்பு ஒரு இதமான குரல்,

"டாக்டர் பேசறேன்" - என்றது.

"வணக்கம் டாக்டர்... நீங்க டாக்டர் சஞ்சீவன்தானே?" உறுதிப்படுத்திக் கொண்டான்.

"ஆமா."

"நல்லது. நான்... தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கேன், டாக்டர்".

நல்லது - சொல்லுங்க."

மலையாளச் சாயல் இல்லாதத் தெளிந்த தமிழிலேயே பேசினார் டாக்டர்.

"என் அத்தை இங்கே மாசிமேட்டில் இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்தாங்களாம்."

"என்னிடம் சிகிச்சைக்காய் வந்ததுண்டா?"

"உங்களிடம் வேலை பார்த்தாங்க -நர்ஸ் போல..."

மறுமுனையில் பேச்சில்லை!

"அத்தையின் பெயர் ரூபராணி."

"அப்படி யாரையும்... எனக்கு நினைவில்லை."

"உங்களுக்கு அவங்களை மறக்க முடியாதுங்கறது எனக்குத் தெரியும் டாக்டர்" - என்றான் சத்யன் அழுத்த மாய்!

20

தொலைபேசியின் மறுமுனையில் மறுபடி மௌனம்! வார்த்தைகள் சொல்ல முடியாத பலவற்றை ஆழ்ந்த மௌனம் தெரிவித்து விடுமே!

"ரூபராணி அத்தையைப் பற்றி பேசிட்டிருந்தேன் டாக்டர். அவங்க உங்களிடம் சில காலம் நர்ஸாய் வேலைப் பார்த்ததுண்டு" என்றான் சத்யன் மறுபடியும் தெளிவும் திருத்தமுமாய்.

டாக்டரின் இதமான குரல் சற்று கரகரப்பு கூடிக் கேட்டது "நீங்க யாரு பேசறது?"

"சொன்னேனே ரூபராணி என் அத்தைன்னு? அவங்க மருமகன் நான் - பேர் சத்யன்."

"இப்போ எதற்காய் இங்கே வந்திருக்கீங்க? தொனியும் மிரட்டலாய் இருக்குதே?"

"எனக்குச் சில தகவல்கள் தேவை டாக்டர். உங்களிடம் சொல்ல வேண்டியதாயும் சில என்னிடம் உண்டு. தெரிந்தால் சந்தோஷப்படுவீங்கன்னு நினைக்கிறேன். உங்களைச் சந்திக்கணுமே - வீட்டுக்கு வந்திடவா?"

டாக்டர் குரலில் குழப்பம் கூடியது.

"எங்கேருந்து பேசறீங்க சத்யன்?"

“பத்து நிமிஷத்தில் உங்க வீட்டிற்கு வரும் தொலைவி லிருந்து!”

“காரில் வந்திருக்கீங்களா?”

“என்னை நீங்க ஒருமையிலேயே குறிப்பிடலாம் டாக்டர். யெஸ் - நானே காரை ஓட்டிட்டு வந்திருக்கேன். ஊரார் உங்க வீட்டிற்குச் சந்தோஷமாய் வழி காட்டினாங்க.”

“ம்ம்... என் வீடு இருக்கும் திருப்பத்தில் வந்து நிற்கிறேன், சத்யன். உன் காரில் வரேன் - பேச வேண்டியதை அங்கேயே பேசிட்டு என்னை மறுபடி கூடிய சீக்கிரம் வீட்டில் இறக்கி விட்டுடனும். நீ.”

“சரி டாக்டர்” - என்றவன் தொடர்பை துண்டித்து விட்டு, காரை உயிர்ப்பித்தான்.

நெஞ்சு ஒருவித எதிர்பார்ப்புடன் எகிறியது. அந்த மோசமான சாலையில் எவ்வளவு விரைவாய் ஓட்ட முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாய் தன் வாகனத்தை விரட்டினான். ஆவலுடன் சாலை ஓரத்தைத் துழாவின சத்யனின் கண்களுக்கு சில நிமிடங்களில் டாக்டரின் உருவம் தென்பட்டது. முழுக்க நரைத்த தன் தலைமுடிக்கு வெள்ளை உடைகளேப் பொருத்தம் என்பது போல வெள்ளை பேண்ட், சட்டையிலிருந்தார். சன்ன வெள்ளி பிரேமிட்ட மூக்குக் கண்ணாடி.

அவரது உடையைப் போலவே அவர் முகமும் சற்று கசங்கித் தெரிந்தது - கவலையின் கசங்கல்!

ஆனால் கலைந்த வெள்ளைக் கேசத்தையும் மீறி அவர் முகம் கம்பீரமாகவே இருந்தது - புகைப்படத்திலிருந்த இளமையின் கவர்ச்சி மங்கியிருந்தாலும் கண்களின் கருணை அதற்கு ஈடுகட்டியிருந்தது.

பதிலுக்கு இவனையும் அளவிட்ட மருத்துவரின் கண்களில் ஒரு சின்ன நிம்மதி - தன்னைப் பார்த்தால் மிரட்ட வந்த முரடன் போல இல்லை போலும் என்று நினைத்துக் கொண்டான் சத்யன்.

மரியாதை நிமித்தம் இறங்கி அவரை வணங்கி, கையும் குலுக்கியவன், காரின் முன் கதவை அவருக்காய் திறந்து விட்டான். இடது புறமாய் கை காட்டியவர்,

“அங்கே ஒரு தோப்பு உண்டு - அமைதியான இடம்” - என கார் அந்தப் பக்கமாய் திரும்பியது.

கருமையும் குளுமையுமாயிருந்த மரநிழலில் அண்டியதும் டாக்டர் பேச்சை ஆரம்பித்தார் -

“சொல்லுப்பா -என்ன பேசணும் என்னிடம்?”

“கொஞ்சம் பொறுமையாய் கேட்கணும் டாக்டர் நீங்க” - என்றவன் தான் சஞ்சலாவைச் சந்தித்ததையும், அதைத் தொடர்ந்த சம்பவங்களையும் சுருக்கமாய் சொன்னான்.

ஆரவாரமோ ஆர்ப்பாட்ட பொழுதுபோக்குகளோ இல்லாத அச்சிற்றூருக்குப் பழகியவர் அவசரங்காட்டாமல் கேட்டுக் கொண்டார்.

தலையில் அடிபட்டு சுயநினைவின்றி சஞ்சலா அருகிலுள்ள மருத்துவமனையில் இருப்பதை அவன் சொல்ல,

“நான் நியூரோ - சர்ஜனோ, பெரிய ஸ்பெஷலிஸ்ட்டோ இல்லையப்பா” என்றார் மெள்ள.

“இருக்கட்டும். நான் சொல்ல வந்தது வேறு. ரூபராணியின் மகன்தான் சஞ்சலா.”

டாக்டரின் முகத்தில் இவன் எதிர்பார்த்த அதிர்ச்சி இல்லை. அவர் கண்கள் ஏதோ யோசனையில் லயித்திருந்தன.

“ம்ம் - மகளுக்குக் கல்யாணம்னுதான் ரூபராணியின் அப்பா வந்து அவளை அழைத்துப் போனார்.”

“எந்த ரூபராணி டாக்டர்? உங்கள் நினைவில் இல்லாத என் அத்தையா?” முறுவலித்த இளைஞனை சிறு பெருமூச்சுடன் பார்த்தார்.

இவனுக்கு ‘சுருக்’கென்றது.

சற்று சோர்வும் சோகமும் கலந்த அந்தப் பார்வை இவனுக்கு யாரையோ நினைப்பூட்டியது!

“ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டதற்கு நன்றி டாக்டர். இப்போ சஞ்சலா அநாதை. அவளுக்கு எட்டு வயசிருக்கும்போதே அம்மாவும் பிறகு அப்பாவும் இறந்துட்டாங்க.”

தான் ஊசி போடும்போது சுணங்கி முகம் சுளிக்கும் பிள்ளைகளைப் போல, டாக்டரின் முகம் வேதனையால் சுருங்கியது.

“ரூபராணி அத்தை தன் பர்ஸில் பத்திரப்படுத்தி யிருந்தவற்றுள் உங்க புகைப்படமும், இருந்தது - அதன் பின்னே உங்க பெயரோடு, ‘மாசிமேடு’ என்றும் எழுதப் பட்டிருந்ததால் உங்களைத் தேடி வந்தேன் - ஆனா இத்தனை காலம் கழித்தும் நீங்க இங்கேயே இருப்பீங்க என்று நினைக்கலை. சஞ்சலாவிட்கேத் தெரியாத பல விவரங்கள் இருக்கலாம் - அவை தெரிய வந்தால் அவள் மனசு சற்று சமாதானப்படும் என்ற நம்பாசை எனக்கு...”

அந்த இளம் காதலனின் கண்களில் தெரிந்த தீவி ரத்தைப் பார்த்த டாக்டருக்கு ஒரு அயல்தேசப் பழமொழி தான் ஞாபகம் வந்தது-

‘ஒருவன் சகோதரியைத் தேடி கடல் வரை போவான் காதலியைத் தேடி கடலுக்குள்ளும் போவான்!’ கடல்

கரையில் சந்தித்த சஞ்சலாவிட்காய் இந்த இளைஞன் இப்படி அலைகிறான். ரூபராணியின் மகளாமே அந்தச் சின்னப் பெண்? இவளது வாழ்விலும் சிக்கல்கள்தானா?

தான் பேசத் தயார் என்பது போல செருமியப்படி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார் டாக்டர் சஞ்சீவன் - அவர் சொல்வதைத் தாங்களும் கேட்கத் தயார் என்பது போல அசைவின்றி இருந்தன சுற்றிலுமிருந்த நெடும் மரங்கள்.

“எல்லார் வாழ்க்கையிலும் கூட்டலும் கழித்தலும் உண்டுப்பா சத்யன். என் நாட்களைக் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் மிஞ்சும் இன்பம் ரூபராணிதான்.”

அவரது கவிதையான ஆரம்பத்தில் இளையவனும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்!

“அவளைப் பற்றிய பேச்சை நான் இத்தனை வருஷங் களாய் எடுத்ததில்லை. இருபத்தி மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னே என்னிடம் நர்ஸாய் வேலைக்குச் சேர்ந்தாள் - இந்தப் பகுதி அப்போது ஏறக்குறைய காடு. திறமையுள்ள யாரும் இங்கே வந்து அடைபட விரும்பலை. ஏன்... என் மனைவியே கூட இங்கே வந்து என்னோடு வாழ மறுத்துட்டா. ஆனா இங்கிருந்தவர்களின் தேவைப் புரிந்த பிறகு எனக்கு இவர்களை நிர்த்தியாய் விட்டுப் போக மனசில்லை. அதிகம் படிக்காவிட்டாலும் எளிய சிகிச்சை கள், அடிப்படை மருத்துவம் அறிந்த ரூபராணியை என் நண்பர் ஒருவர் பரிந்துரைக்க, அந்த இளம் பெண்ணும் இங்கே ரொம்ப அற்புதமாய் ஒன்றி விட்டாள். எளிய வர்களுக்கு உதவணும்னர நோக்கத்தில் மருத்துவம் படித்தவன் நான். என் படிப்பு, தோற்றத்தைக் கண்டு பல பெரிய வீட்டார் என்னை மாப்பிள்ளை ஆக்கிக்க

விரும்பினாங்க. என்னைப் பெற்றவங்களுக்கு அது என் படிப்பை விட பெரிய சாதனையும் கௌரவமுமாய் பட,

'சரி - நாம் பெற்றவங்க கூடியிருந்த காசை வாரிக் குவிக்கப் போறதில்லை அவங்களின் ஆசைப்படி கல்யாணமேனும் செய்துப்போம்' என்று நான் முடிவு செய்தேன்.

அது என் முதல் தப்பு!

உஷா - என் மனைவி, சொகுசான வாழ்வை மட்டுமே அனுபவித்தப் பெண். டி.வி., ஏ.ஸிக்குப் பழகின அவ ளுக்கு மின் இணைப்பே இல்லாத என் குடிசை கடும் ஏமாற்றமாய், இருந்திருக்கும். அது எனக்கு இப்போ புரிந்தாலும், அப்போது அவள் கோரிக்கை எதற்கும் நான் மசியவில்லை.

'சற்று வசதியுள்ள ஊர் எதற்கேனும் போகலாமே' என்றவள் கேட்க, காது கேளாதவன் போலிருப்பேன். ஊர்மக்கள் உஷாவை ஒரு தேவதை போல பார்த்துக் கொண்டாலும் அவள் என்னிடமிருந்த கோபத்தால் பிறந்த வீடு போயிட்டா."

தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்து நிதானமாய் குடித்த டாக்டர், காரிலிருந்து இறங்கி நிற்க, சத்யனும் அப்படியே செய்தான். மெள்ள நடந்தவர்களின் பேச்சு தொடர்ந்தது.

"ஒரு பெண்ணின் அண்மை, சுகம் பழகிய எனக்கு உஷா போனதும் வாய்த்தத் தனிமைக் கொடுமையா யிருந்தது. கோபமாகவேனும் பேச ஒருத்தி இருந்ததை அனுபவித்த என் மனம் குழந்த கடும் அமைதியை வெறுத்தது. ஒரு விதமான விரக்தியில் விழுந்தேன் நான்."

தனக்குத் தானே பேசுவது போலவே மனத்திறந்து பேசியவர் நடக்க, சத்யன் மௌனமாய் உடன் நடந்தான். சற்று முன்பு 'ரூபராணி யார்?' என்பது போல கேட்டவர் இப்போது தன் சரிதத்தையே ஒரு புதியவன் முன்பு திறந்து வைப்பது இவனுக்கு மட்டுமல்ல... அவருக் கேக்கூட ஆச்சரியம் தான் போலும்... ஆக தன் முன் அமர்ந்து பேட்டியளிப்பது போல பேசுவதைத் தவிர்க்க, இருளில் டாக்டர் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டார் எனப் பட்டது - இங்கே இவன் முகம் பார்த்துப் பேசும் கூச்சமில் லையே!

"விரக்தியான உழைப்பு குப்புறப்படுத்தபடி ஒருவன் பூமியைத் தோண்டி வெளியே வர முயலுவது போலாம் - நான் அதைத்தான் செய்து கொண்டிருந்தேன்! மூச்சு முட்டும் சமயத்தில் எனக்கான சஞ்சீவியாய் வந்தாள் ரூபராணி. என் சிநேகித டாக்டர் ஒருவர் நடத்திய வைத்திய முகாமில் உதவ வந்தவள், நான் இங்கே தனி ஆளாய் தவிப்பது புரிந்ததும் இங்கேத் தங்க சம்மதித் தாள்.

'இந்த இளம் பெண் எத்தனை நாள் இந்த அத்தவானக் காட்டில் தாக்குப் பிடிப்பாள்? சீக்கிரமே ஓடி விடுவாள்' என்றே நான் நினைக்க, ரூபராணி வெகு இயல்பாய் இங்கேப் பொருந்திப் போனாள். இப்படி ஒரு தனிமையில் இளையவர்களான நாங்க தனித்திருப்பதை உலகம் தப் பாகத்தான் பார்க்கும் என்பது கூட புரியாத ஒரு விசித் திரமான முட்டாள் நான்."

சத்யனை நியிர்ந்து பார்த்து டாக்டர் ஒரு கால் புன் னகைத் தர, மறுபடி இவனுக்குள் ஒரு 'சுருக்!'

சத்யனின் மனம் மறுபடி பெண்மையின் உள் ளுணர்வை வியந்தது -

இந்திரா சித்தி சரியாகவே யூகித்தாரோ என்ற ஒரு பரபரப்பு இவனுள்!

"மனம் சுத்தமாய் இருந்தால் விகற்பமான எண்ணங்கள் நமக்கு தோன்றாது டாக்டர்" என்றான் ஆறுதலாய் -

"நான் அத்தனை உத்தமனாய் இருந்திருந்தால் அடுத்த தப்பு... நடந்திருக்காதே, சத்யன்."

சொன்ன டாக்டர் தலைகுனிந்து நிற்க, இவனது நடையும் தேங்கியது.

அப்பெரியவர் இளமையில் செய்த அந்த தப்பிற்காய் இன்னமும் வருந்துகிறார் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டின அவரது கலங்கிய கண்கள்...

அந்தக் கலக்கம் சத்யனுக்குச் சொச்ச கதையைச் சொன்னாலும் அவர் பேச்சைத் தொடருவதற்காய் காத்திருந்தான் அவன் ஆவலும் அச்சமுமாய்...

21

"இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை - என்ற கண்ணோட்டக் கோளாறு இல்லாதப் பெண் ரூபராணி!

நிகழ்காலத்தை அதில் கிடைத்தவற்றோடு முழுமனதாய் அனுபவிக்கத் தெரிந்த புத்திசாலி.

இந்த மருத்துவத் தொழிலில் ஆத்மார்த்தமாய் இறங்கிய அவளது வார்த்தைகளே இங்கிருந்த பல நோயாளிகளுக்குப் போதுமான மருந்தானது. என்னைக் கண்டதுமே அலற ஆரம்பிக்கும் 'ஊசிக்கு பயந்த' குழந்தைகள் கூட அவள் ஊசி குத்திய பிறகு ஒரு அரை சிரிப்பு சிரிக்கும்!

காசில்லாத மனிதர்களிடமும் அவள் காட்டிய கனிவு அலாதி.

ரூபா பொழுதுபோக்கு பற்றி பேசியது கூட இல்லை!

காலையிலேயே எங்க இருவருக்குமான சமையலை முடிச்சிடுவா. மதியம் நான் ஓய்ந்து உட்காரும்போது அதை கூட வைத்துப் பரிமாறுவாள். பேச்சும் சிரிப்பும் நான்கு பகிர்ந்த அந்த உணவின் ருசி அபாரம்... ராத்திரி குளியலுக்கு பதமான வெந்தீர் - புதிதாய் வார்க்கப்பட்ட தோசை... அதுவரை அலட்சியம் செய்த இந்த செளகர்யங்களை நான் அனுபவிக்க, ஏற்க ஆரம்பிச்சேன். என் ரசனை அந்த செளகர்யங்களில் இல்லை... அவற்றை ஏற்படுத்தித் தந்தவளிடம் என்பது பிறகு புரிந்தது... மனித மனம் அன்புக்கு அடிமைதானே? அவள் காட்டிய அன்பிற்கு இந்த ஊரோடு சேர்ந்து நானும் அடிமையானேன்."

இதுவரை நினைக்கவும் தயங்கியவற்றை வாய் விட்டுச் சொன்னதில் அவர் மனதின் பாரமும் குறைந்தது போலும்.

"அத்தைக்கு - அதாவது நான் ரூபராணிக்கு நீங்க கல்யாணமானவர் என்பது... தெரியுமா டாக்டர்?"

"அதில் ஒளிவு மறைவில்லை சத்யன். முதல் நாளே என் நண்பன். என்னிடம் என் மனைவி உஷாவைப் பற்றி

விசாரிக்க, நானும் அவள் கோபித்து தாய்விடு போனதைப் பற்றி கிண்டலடித்தேனே? தவிர என் மேஜையில் என் கல்யாணப் படமிருக்கும். உஷாவின் சாமான்கள் இறைந்து கிடக்க, அதையும் கூட அடுக்கி வைத்தவள். ரூபாதான்... அப்படி ஏதேனும் வேலையை இழுத்துச் செய்தவளுக்குப் பொழுது போதலை! அந்த சின்ன வீட்டில் ரூபாவோடு எப்படித் தனித்திருக்கின்றான் நான் முதலில் சற்று சங்கோஜப்பட்டது மாறி, அவரவர் வேலைகளில் நாங்க ஈடுபட்டிருக்க, அவள் அங்கிருப்பது எனக்குத் தெம்பு தந்தது - மௌனமான தருணங்களில் கூட ஒரு அற்புதமான பந்தத்தை உணர்ந்தோம். ஆனால் ரூபா என்னிடம் உஷாவைப் பற்றிப் பேசியதேயில்லை..."

சற்று அதிகத் தொலைவு நடந்து விட்டதாய் பட, டாக்டர் திரும்பி நடக்க, சம்பவங்களின் சுவாரஸ்யத்தில் இழுபட்ட சத்யன் ஒரு நாய்க்குட்டி போல அவரைப் பின்பற்றினான்!

"வீட்டிற்குப் பின்னே சிறு காய்கறித் தோட்டம் கூட உருவாக்கியிருந்தான் ரூபா. பூச்செடிகளும் இருந்தன என்றாலும், ஒரு நாளும் அவள் அந்த மலர்களைப் பறித்து, தொடுத்து குடிக்க கொண்டதில்லை... அதாவது..."

அவர் சற்று சங்கோஜமாய் நிறுத்த இவனது இளரத்தம் துடுக்காய் பேசியது -

"அவங்க உங்களை ஈர்க்க முயன்றதில்லைங்கறீங்க?"

"யெஸ். ரொம்பக் கண்ணியமானப் பெண் அவள்... ஆங்... நான் சொல்ல வந்தது என்னவென்றால் ஒரு மதியம் தோட்டத்திலிருந்து கீரைப் பறித்து அவள் வர, அன்று எனக்குத் தபாலில் ஒரு பதிவுக் கடிதம் வந்தது.

அதை வாசித்த நான் நிலைகுலைந்து போனதைப் பார்த்தவள் விசாரிக்க, அன்றுதான் நான் முதன்முதலாய் அவளிடம் என் மனைவியைப் பற்றி, அவளோடு இங்கு நான் வாழ்ந்த விதம், கோபித்து போன அவள்... இப்போ விவாகரத்து கோரி நோட்டீஸ் அனுப்பியிருப்பது வரைச் சொன்னேன்."

"ஓஹோ - அந்த ரெஜிஸ்டர் லெட்டர் தான் நோட்டீஸ்?"

"ரொம்பக் காரசாரமாய் எழுதப்பட்ட அதில் ரூபா ரணியையும் அநாவசியமாய் இழுத்திருந்தான் உஷா. அந்த அபாண்ட குற்றச்சாட்டுதான் என் கண்ணியத்தை மாற்றி வேண்டாத வீம்பை என்னில் தந்ததோ என்னவோ?"

டாக்டரின் விரல்கள் சன்னமாய் நடுங்கின - ஒரு கோப்பைத் தேநீர் இருந்தால் நன்றாயிருக்குமென சத்யனுக்குத் தோன்றியது - மதியம் அவன் சாப்பிடவில்லை என்றாலும், கிடைத்தத் தகவல்கள் அவனது பசியை மழுங்கடித்திருந்தன!

"ரூபாவிற்கும் அந்நேரம் என் மீது அனுதாபம் தோன்றியிருக்கக் கூடும். சந்தோஷமில்லாத தாம்பத்யம் விரைவில் ரத்தாகப் போகிறதும் கூட என்ற பச்சாதாபத்தில் அவளும் கரைந்து விட்டாள்... அன்று எனக்கு கடுமையான பிடிக்க, ஒரு குழந்தையைப் போல என்னைக் கவனித்துத் தேற்றினாள் ரூபா - ஜுரத்தில் கசந்த நாக் கோடு மனசும் கசந்து நான் புலம்ப, என் தலை கோதிய அவளது ஸ்பரிசும் எனக்கு ஆறுதலோடு ஆனந்தமும் தந்தது - அவற்றை நான் மேலும் அவளிடம் தேட, ரூபா அவற்றை எனக்குத் தர மறுக்கவில்லை!"

கேட்ட சத்யனுக்கு அவ்விவரங்கள் சற்று கூச்சமாயிருந்தாலும் அவனால் அவர்களது உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“அப்படிக் கழிந்த சில வாரங்கள்தான் என் வாழ்வின் சொர்க்க நாட்கள், சத்யன். விஞ்ஞானிகள் சொல்றாங்க - மனிதன் தன் மூளையின் வெகு சிறு பகுதியை மட்டுமே பயன்படுத்துகிறான் என்று - ஆனால் நாம் நம் இதயத்தின் அற்ப சதவிகிதத்தை மட்டுமே பயன்படுத்துவதுதான் நம் குறை! முழு மனதான அன்பை நான் ரூபாவிடமிருந்து பெற்றேன் - அந்த அனுபவத்தின் ஈரம் என்னையும் பண்படுத்தியது, சத்யன்...”

கடந்த கால ரூபகங்களிலும் ஏக்கங்களிலுமாய் நிரம்பி யிருந்தன. அவரது கண்கள்.

“அந்த அன்பான அற்புதமானப் பெண் உயி ரோடில்லை என்பது எனக்கு ரொம்ப வருத்தம்தான்...”

அவரது உதடுகள் துடித்தன -

“ஆனால் ரூபாவின் அப்பா தேர்ந்தெடுத்த அந்த... மாப்பிள்ளையின் பெயர் தாஸன் இல்லையா? அவனோடு வாழ்வது ரூபாவிற்குப் போராட்டமாய்தான் இருந்திருக் கும். முரட்டாட்டத்தில் அடிபட்டு இங்கே என் கிளினிக் கிற்கு சிகிச்சைக்காய் வந்த அவன் ரூபாவைப் பார்த்த விதம் ரொம்ப எரிச்சலூட்டியது.”

“நெருங்கிய நீங்களும் ரூபா அத்தையும் ஏன் கல்யாணம் பற்றி யோசிக்கலை, டாக்டர்?”

“உஷா அனுப்பிய விவாகரத்து நோட்டீஸ் வெறும் மிரட்டல்தான் தம்பி. அது அவளது பெற்றோரின் ஏற்பாடு. ரூபாவைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதில் பொறாமையால்

கொதித்த அவங்க என்னை மிரட்டிப் பார்த்தாங்க. ஆனால் அது வேறு மாதிரியாய் போய்விட்டது.”

“அதாவது உங்க முதல் திருமணம் ரத்து ஆகி விடும்னா எண்ணத்தில் ரூபா அத்தை உங்களோடு நெருங்கிவிட்டாங்க?”

“அந்த சமயத்தில்தான் தாஸனும் இங்கே முதலுதவிக் காய் வந்து ரூபாவின் அழகில் கிறங்கினது. ஆனா அவள் பிடி தராமல் நழுவ, ரூபாவின் அப்பாவைப் போய் சந்தித்து அவரைக் கல்யாணம் பேச வச்சுட்டார் அந்த தாஸன்.”

அது தனக்குத் தெரியும் என்பது போல தலையசைத்த சத்யன்,

“ஆக உங்க மனைவி திருமணத்தை ரத்து செய்ய நினைக்கவில்லை என்பது தெரிஞ்சதும் அத்தை விலகித் தாங்க?”

“நேர்வழியில் போகும் ரூபாவிற்கு வேறு வழியில் லையே? ‘நீங்க என்னிடம் காட்டின பிரியத்தை உங்க மனைவியிடமும் காட்டினால் உங்களுக்கிடையே ஏன் பிரிவு வரணும் டாக்டர்?’ன்னு என்னிடம் சொன்னாள். அதே போல என்னிடம் காட்டிய பரிவின் சிறு அளவை நான் பிறகு ரூபா உஷாவிடம் காட்ட, அவ அடங்கிட்டா - எந்நிலையிலும் இனி நான் உங்கக் கூடத்தான் எனுமளவு! ஆக அன்பு... காதலை எனக்குக் கற்றுத் தந்தது ரூபா...”

“அவங்க பெயரையும் கூட கேள்விப்பட்டாதது போல என்னிடம் நடிச்சீங்களே டாக்டர்?”

அதற்குள் அவர்கள் கார் நின்ற இடத்திற்குத் திரும்பி யிருந்தார்கள்.

மறுபடி தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்துக் குடித்து முடித் தவரின் முகம் வெளிறி இருந்தது -

“இதை எல்லாம் நான் சொல்வேன் என்றே நினைக் கலை சத்யன் - அதுவும் இத்தனை இளவயசான ஒருவரிடம்... ரூபராணியைப் பற்றி போன் மூலம் ஒரு ஆண் குரல் விசாரிக்க, நான் என்னென்ன நினைப்பேன்? அது அவள் கணவன் அல்லது மகனாய் இருக்கலாம்... அவர்களிடம் நான் உளற விரும்பலை. ஆனால்...” நெற்றியை நீவி விட்டார் டாக்டர். சஞ்சீவன்.

“என்ன டாக்டர்?”

அவர் சொல்லும் அத்தனைத் தகவலும் வேண்டி யிருக்க, ஆர்வமாய் கேட்டான் சத்யன்.

“பிறகு ஒரு தரம் குடிச்சுட்டு இங்கே வந்து கலாட்டா செய்தார் தாஸன்.”

“அதாவது அவர் ரூபா அத்தையைத் திருமணம் செய்த பிறகு?”

“ஆமா. ரூபா எல்லா உண்மைகளையும்... அதாவது எங்களுக்கிடையே இருந்த உறவு பற்றி தாஸனிடம் சொல்லியிருந்திருப்பாள் போல... அவள் குணம் அம்மாதிரியானது. ஆனால் எனக்கு எதுவும் நிச்சயமாய் தெரியாது.”

‘என் குடும்பத்தில் மனக்கோளாறு உண்டு. அதை மேலும் தொடர விரும்பாமல் நான் ரூபாவிடம் நமக் கென்று குழந்தைகள் வேண்டாம் என்று விட்டேன்’ என்றார் சத்யன். ‘அவளும் அதற்கு சம்மதிச்சுட்டா. அவ சொன்னவற்றை ஒதுக்கி நான் அவளை ஏற்றுக்கலையா?’ என்றும் அவர் பேசியது உண்மையா அல்லது மதுவின்

உளறலா என்று எனக்குத் தெரியலை... ஆனா இப்போ ரூபாவின் மகள்தான் உன் காதலி என்றாய்...”

ஆழ மூச்செடுத்த சத்யன் தனக்குள் தைரியத்தை நிரப்பிக் கொண்டான் -

“உங்களிடம் சொல்ல எனக்கும் சில தகவல்கள் உண்டு என்றேன் டாக்டர்...”

‘சொல்’ என்பது போல நிமிர்ந்தார்.

“தான் முரட்டு சுபாவமுள்ள தாஸனின் மகள் என்று அஞ்சி, அடக்கி வளர்க்கப்பட்டாள் சஞ்சலா... ஆனால் அவள் தாஸன் சாரின் மகள் இல்லை... தனக்கு... தன் ஆக் ரோஷ வம்சத்திற்கு வாரிசு வேண்டாம் என்று முடி வெடுத்தவர், ஏற்கெனவே கர்ப்பமாயிருந்த ரூபா அத் தையை அதைத் தெரிந்தே மணந்து கொண்டார். உங்க வாழ்வில் தான் குறுக்கிடக் கூடாது - தன் வயிற்றுக் கருவும் அழியக் கூடாது என்று நினைத்த ரூபா அதைக்கு தாஸன் சாரைக் கல்யாணம் செய்வதுதான் அச்சுழலிலிருந்து தப்பும் ஒரே வழியாய் தோன்றியிருக்கும்...”

“என்னப்பா சொல்றே நீ?” குறுக்கிட்டு கேட்ட டாக் டரின் முகம் வெளுத்து குரல் நடுங்கியது!

22

இன்னும் முழுக்க விடியவில்லை. இருளோடு காரை ஓட்டிக்கொண்டு அருவிக்கராவின் மருத்துவமனையை அடைந்த சத்யன் ஏறக்குறைய ஓடினான்.

கட்டிலில் கண்மூடிக் கிடப்பவளிடமேனும் தான் அறிந்து கொண்டவைகளை கொட்டி விடும் பரபரப்பில் அவன் இதயம் துள்ளித் துடித்தது. ஆனால் சஞ்சலாவின் அறைக் கதவைத் திறந்து நுழைந்தவனின் துடிப்பு அப்படியே அடங்கியது!

நீல விடிவிளக்கின் ஒளியின் அமைதியாய் தெரிந்த அந்த அறை முழுசாய் காலியாயிருந்தது.

சஞ்சலா எங்கே?

சித்தியும் ஏனிகே இல்லை?

படுக்கை சுத்தமாய் இருந்தது - சுருக்கமற்ற படுக்கை விரிப்புகள். அவன் வயிற்றுக்குள் அமிலம் சுரந்தது.

சஞ்சலா இனி இந்த உலகில் இல்லையா? அதை சித்தி இவனிடம் சொல்லத் துணியாமல் கிளம்பிப்போய் விட்டார்களா?

துக்கம் பந்தாய் பெருகி அவன் நெஞ்சை நசுக்கியது.

"ஸார் எப்போ வந்து?"

கேள்வியில் மெல்லத் திரும்பினான்.

நர்ஸின் முகத்தைப் புதிர் போல பார்த்திருந்தான். பல வருட அனுபவசாலியான அந்தத் தாதிக்குப் புரிந்து போனது.

"ஹையோ... பேடிக்க... அதாவது பயப்பட வேணாம் ஸாரே. சஞ்சலா ஸ்கேனூக்காய் டவுன் பக்கம் போயிருக்காங்க. இந்த ஹாஸ்பிடல்ல அத்தர வசதி இல்லியே? சீஃப் டாக்டர் ஸ்கேன் - ரிப்போர்ட் பார்த்ததும் இங்கே திரும்ப வந்திடுவாங்க..."

"மறுபடி ஸ்கேன்னா... சஞ்சலாவிற்கு நினைவு திரும்பிடுச்சா?"

கேட்ட தன் குரலே அவனுக்கு அந்நியமாய் கேட்டது. உணர்வின் மிகுதியால் மிகக் கம்மலாகி விட்ட குரல்.

"பின்னே? சஞ்சலாவின் சித்தி ஸாருக்கு அதைச் சொல்லலியா? ஆனா அவங்களையும் குற்றஞ் சொல்ல முடியாது ஸாரே. நேற்று அதிகாலமே பேஷன்ட் கண் விழிச்சு ஓரிரு வார்த்தை பேசினதும், நாங்க பரிசோதனை, டாக்டருக்குத் தகவல் சொல்லன்னு பறந்தோம். ஸ்கேன் பார்த்த டாக்டர் இன்னைக்குக் காலை போனில் தகவல் தந்து -

'நோ ரெஸிட்யல் பிரேய்ன் டேமெஜ்'ன்னு ரிபோர்ட் தந்தார். சிறு வயசுப் பெண்ணில்லையா? ஆக பாதிப்பில்லாமல் சீக்கிரமும் முழுசாயும் மீள முடிஞ்சது- ஆனாலும் ரிப்போர்ட் நம்ம கையில் வந்தால்தான் முழு நிம்மதி. அல்லே?"

"ஆக சஞ்சலா தன் சித்தியை அடையாளம் புரிந்து பேசினாளா?"

"பின்னே? அவங்களைக் கண்டதும் படபடப்பாகி, பேசவும் ஆரம்பிச்சாச்சே. ஆனால் அதிகம் பதட்டமாகிறது நல்லதில்லையே... நாங்க தான் பேஷன்ட்டோடு இருந்தோம். சந்தோஷத்தில் அவங்க சித்திக்கு ஏதும் வையாம்... அதாவது முடியலை. ஆம்புலன்ஸ் வரறதுக்குள்ளே தேவையானதை எடுத்து வச்சு, பெரிய டாக்டரிடம் பேசன்னு ஒரே ஓட்டம் பாவம் அவங்களுக்கு."

இவனும் டாக்டர். சஞ்சீவனிடம் பேசும் போதும், அது தொடர்பான சிந்தனையின் போதும் 'ஸெல்'லை முடக்கித்தானே வைத்திருந்தான்.

அதிர்ச்சி, பதட்டம் கூடாதென்பதால் இந்திரா சித்தி. தன்னைப் பற்றி சஞ்சலாவிடம், பேசியிருக்க முடியாது.

ஆனால் நல்லவேளை தான் அவர்களை சஞ்சலா விற்குத் துணையாய் விட்டுப் போனது. ஒரு அதிர்ச்சியி லிருந்து மீண்டவளுக்கு கண்ணில் தெரிந்த தன் உறவி னரது அன்பு முகம் நிச்சயம் இதம் தந்திருக்கும்.

இப்போது தான் டாக்டர். சஞ்சீவனுடன் பேசி அறிந் தவை தெரிய வந்தால்... தன் வாழ்வை மூடியிருந்த மர்மப் போர்வை விலக்கினால்... சஞ்சலாவை அதிர்ச்சி மீண்டும் குலுக்கி குப்புறத்தள்ளி விடுமோ?

உலக கலாச்சாரம் பற்றி சத்யனுக்கு அதிகம் தெரியாது. ஆனால் இந்திய கலாச்சாரத்தின் முக்கிய பணி பெண் களைக் கண்காணித்து, கட்டுப்படுத்துவதே என்பது தெரியும்!

நம் பண்பாட்டுக் கருத்துக்களில் பாதிக்கும் மேல் பெண்களை எப்படி நடத்துவது என்ற அடக்குமுறைக் குறிப்புகளே! நம் சரித்திர பதிவுகளிலும் ஆணின் வெற்றி, வீரம், கொடை பற்றியெல்லாம் இருந்ததில் கால்வாசியும் கூட அவர்களோடு சம அளவில் வாழ்ந்த பெண்களைப் பற்றி ஏதுமில்லை!

பெண் ஒரு ஆணின் வெற்றிக்கு, மதிப்பிற்குக் காரண மாக இருக்க வேண்டியவள் மட்டுமே.

நாணம், நற்குணங்களின் உறைவிடமாய் திகழ வேண்டிய கட்டாயம் அவளுக்குண்டு.

இப்படி உருவான இந்த சமூகம் தன் தாயைப் எப்படி பேசும், ஏசும் என்ற கற்பனையிலேயே சஞ்சலா கூசிக் குறுகிப் போவாளே!

ஆக தான் பொய் ஏதும் சொல்லாமல் உண்மையை மறைத்தால் கூட போதும்....

ஆனால் அது தண்ணீரிலுள்ள மீனைத் தூக்கிப் போய் மரத்தின் மீது வைத்துக் கொண்ட குரங்கின் செய்கையாய் ஆகிப் போனால்?

‘இப்படி ஏன் செய்தாய்?’ என்று குரங்கிடம் காரணம் கேட்க, மந்தி,

‘மூழ்கிப் போய்விடாமல் இந்த மீனைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றதாமே!

ஆக தானும் உண்மையோடு விளையாட வேண்டாம். சத்யன் என்ற பெயருள்ள தான் சத்தியத்தை மறைப் பானேன்? அது சஞ்சலாவைக் காப்பாற்றும் என்ற நினைப்பே தப்பு. நடந்ததை கேட்டு, சரியாய் புரிந்து கொண்ட தனக்கு அதில் விகல்பமில்லை என்றுதானே பட்டது?

சஞ்சலாவின் தாய் ரூபராணி குணவதிதான். தன்னலம் மறந்து ஒரு சிற்றூரில் தங்கி அங்கிருந்தவர்களுக்கு மருத்துவ உதவி செய்த அவர், டாக்டர் சஞ்சீவனின் கண்ணைக் கவரவோ, அவர் கருத்தில் நுழையவோ முயலவில்லை.

அதைவிட, அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தைத் தவிர்க்கவே முயன்றார் - அதைப் போலவேத்தானே சஞ்சலாவும்?

ரிஸார்ட்டில் அவர்கள் தங்கியிருந்த சமயம் சத்யன் மனம் தாளாமல் கேட்டிருந்தான் -

‘ஏனிப்படி இருண்ட, மங்கல் நிறங்களில் உடுத்திக் கறே சஞ்சலா? மிஸஸ். பாஷ்யத்தின் உத்தரவா இது?’ என்று. அவசரமாய் தலையாட்டி மறுத்தாள் அவள்.

‘இல்லீங்க. வம்பை விலை தந்து வாங்க வேண் டாம்னுதான். நான் எப்பவுமே ‘பளீர்’னு துணிமணி

எடுத்துகிட்டதில்லை. என் சித்தி ஆசைப்பட்டால் கூட மறுத்திடுவேன்.'

'ஏன் சஞ்சலா - அப்போதான் உன் அழகு மேலும் எடுப்பாய் தெரியுமோ?' - குறும்பை போலி கவலையில் குழப்பிக் கேட்டான்!

'நான் ஓரளவு பார்வையானவன்னு எனக்குத் தெரியும்... அதை இருண்ட, தொளதொளப்பான உடைகளில் மூழ் கடிச்சிடணும். வேண்டாத கவனம் நம்மேல் விழறதைத் தவிர்த்து விட்டால்... நான் பேசாம ஒரு ஓரமாய் நின்று...'

'அழலாம் - அப்படித்தானே?' என்று இவன் முடிக்க, எத்தனை அழகாய் முறுவலித்தாள்!

சஞ்சலா தாஸனுக்குப் பிறந்தவள் அல்ல என்பதைச் சொன்ன நேரமே, அவள் மிக முறையாகவே வளர்க்கப் பட்டவள் என்பதையும் சஞ்சலாவிற்கு நினைவூட்ட வேண்டும்.

'பல தாரங்களை மணந்த தசரதனுக்குப் பிறந்த ராமன் ஏகபத்தினி விரதனாய் இருந்ததற்குக் காரணம் அவன் வளர்ப்புதான்.

குரு வசிஷ்டரிடம் வளர்ந்தவன் ஒழுக்கத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாய் வாழ்ந்ததில் அதிசயம் என்ன?' என்று இவனது தமிழாசிரியர் அழுந்தச் சொன்னது இன்னும் சத்யனின் நினைவிலிருந்தது - தனக்குத் தெரிந்ததை எல்லாம் சொல்லி சஞ்சலாவை சமாதானப்படுத்தி விடலாம் என்றொரு வேகம் அவனுக்குள்.

சஞ்சலாவின் அறையிலேயே குளித்து உடை மாற்றி யவன் வெளியே போய் கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு விட்டு மருத்துவமனைக்கு திரும்பிய போது, முகம் மலர நின்ற

இந்திரா சித்தியைக் கண்டவனின் முகமும் தன்னிச்சையாய் மலர்ந்தது.

"விவரம் சொன்னாங்களா, தம்பி?"

"ஆமா... சஞ்சலாக்கு முழுக்க நினைவு மீண்டிருச்சா?"

"அவ நினைவு, கேள்வி எல்லாம் துல்லியந்தான்."

"நீங்க எப்படி இங்கே வந்தீங்கன்னு... கேட்டாளா?"

"எங்க ஸ்கூலின் உல்லாசப் பயணத்தின்போது சிறு விபத்தாகி இந்த ஹாஸ்பிடல் வந்த டீச்சர் சஞ்சலா இங்கே மயக்கமாய் கிடந்த தகவலை எனக்குத் தந்த தாய்..."

"ம்ம்... டாக்டர்ஸ் அவளுக்கு அதிர்ச்சி ஆகாதுன்னும் சொல்லியிருப்பாங்க... இப்போ அவளை நான்... பார்க்கலாமா?" அவன் கண்களின், குரலின் தாபம் இந்திராவை இளக்கினாலும்,

"சஞ்சுவை நாஸஸ் குளிக்க வைக்கறாங்க. நீங்க முதல்ல டாக்டரைப் பார்த்திடுங்களேன் தம்பி? அதிலும் அவ பிடிவாதந்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே?"

"உங்கள் நன்மைக்காகவே நான் உங்களை ிட்டுப் பிரிகிறேன்" என்று மீண்டும் மீண்டுமாய் சொன்ன சஞ்சலாவின் கடிதத்தை நினைத்தான் -

"அவளுக்காய் நான் காத்திருப்பேன் சித்தி - அது எவ்வளவு காலமானாலும் சரி. இந்தப் பாய்மரக்கப்பலுக்கான பயணக்காற்று அவள் மட்டும்தான்னு சஞ்சுவே உணரும் வரைக் காத்திருப்பேன். பொம்மையை இறுகப் பிடிச்சிருக்கும் குழந்தையின் பிடி தூக்கத்தில் தளர்ந்திடும் - அதுபோல அவ மனசு தளரும் வரை காத்திருப்பேன்."

சத்யனின் மன உறுதியைக் கண்டவளின் மனம் கசிந்து உருகியது.

பறவைகள் ஆரவாரமாய் தங்கள் தங்கள் மரங்களுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த மாலை நேரம்.

தான் தள்ளி வந்த சக்கர நாற்காலியை வாகான இடத்தில் நிறுத்திய தாதி,

“கொஞ்ச நேரம் இப்படி உட்கார்ந்திருப்பா, சஞ்சலா - ரெண்டு வாரமாய் அடைந்திருந்த உனக்கு இந்த காற்றும் அந்தி வெயிலும் சுகமாயிருக்கும்” என்றாள்.

“நான்... நான் நடக்கலாமில்லையா?”

“ஓ... ஆனா கொஞ்சம் நாளேனும் அலட்டிக்காமல் இருக்கறது நல்லது - அவ்வளவுதான். நான் கொஞ்ச நேரத்தில் வர்ரேன் - சரிதன்னே?”

மலையாளப் பசுமை, குளுமையோடு வாய்த்த தனிமை சஞ்சலாவின் சோர்வைத் துடைத்தெடுத்தது.

ஆழ மூச்செடுத்தவள் உலகை முதன் முதலாய் பார்க்கும் ஆர்வத்துடன் கவனித்தாள் -

உப்புக்காற்றின் சீண்டலில் மரத்திலிருந்து சிணுங்கி விழுந்த பூக்கள் இவள் மடி சேர அவற்றை சிநேகத்துடன் வருடினாள்.

பூக்களின் மஞ்சள் இதழ்களின் மென்மையை இவள் முழுதாய் ஸ்பரிசிக்கும் முன்பு காற்று அவற்றை ஊதித் தள்ள, அவைப் பறந்து போயின.

“ம்ப்” ஏமாற்றத்தில் அலுத்த இவள் முன்பு அந்த பூக்களை மறுநிமிடம் இவள் வசம் நீட்டின இரு கைகள்.

இணைந்த உள்ளங்கைகள் நிரம்ப மஞ்சள் பூக்கள்... ஆச்சரியமாய் நிமிர்ந்தவளின் முகம் திகைத்து உறைந்தது.

ஒரு கணம் இமை மூடினாலும் எதிரே மலர்களோடு நிற்பவன் மறைந்து விடுவானோ என்றவள் கண்கள் அஞ்சி உறைந்திருந்தன!

23

‘மனதை அறிய நினைத்தால் அடங்கும் அடக்க நினைத்தால் அலையும்’ என்பார்களே - அதற்கேற்ப அடக்க நினைத்த இருவரின் மனமும் அதன் உணர்வுகளும் அலை பாய்ந்தன!

சுற்றிலுமிருந்த இயற்கை அடங்கி, அசைவற்றிருந்தது போலவும் ஒரு விநோத பிரமை.

ஏந்திய மஞ்சள் மலர்களை அவள் மடியில் இட்டாள்.

“இப்ப பரவாயில்லையா சஞ்சலா?”

“சத்யன்...?” பரவசமும் பயமும் குழைத்து அவனது பெயரை உச்சரித்தாள்.

“ம்ம்...”

“நீங்க எப்படி... இங்கே?”

“உனக்கு தேவை ஏற்படும் போதெல்லாம் நான் உன்னோடு இருக்கணும்ங்கறது கடவுளின் சித்தம் போல.”

ஆனால் அந்த பதில் அவளைச் சமாதானப்படுத்த வில்லை.

“சொல்லுங்க... ப்ளீஸ்.”

“உன் விபத்திற்குப் பிறகு உனக்கு வேண்டியவங்களிடம் தகவல் தர உன் பெட்டியைத் தேடினாப் ப என் விலாசம் டாக்டர்ஸுக்குக் கிடைச்சது போல.”

“அப்போ சித்தியை வரவழைச்சது நீங்கதான்...” என்றவள் மேலும் தொடர முடியாமல் உதட்டைக் கடித்தாள்.

உதடு வெளிறி, முகம் சிவந்தது.

“அந்த... என் லெட்டரை வாசிச்சீங்களா, சத்யன்?”

“கூல் சஞ்சு. எனக்காய் எழுதப்பட்டதை நான் வாசித்ததில் என்ன தப்பு?”

கண்களை மூடியவள் தலை குனிய இவன் சற்று பயந்து போனான். என்ன அவசரம் என்று உயிருக்குப் போராடி மீண்டவளிடம், தகவல்களைக் கொட்டி கவிழ்த்தோம்? - என்ற பதட்டம்.

“ஸாரி சஞ்சு...” என்று ஆரம்பித்தவனின் குரலை மூழ்கடித்தது அந்தப் பாட்டு.

மலையாள மண்ணில் தமிழ் பாடலைப் பாடுவது யார்? ஆரூடம் சொல்வது போன்ற அவ்வரிகள் தெளிவாய் கேட்டன -

‘வெற்றிலை இள முகம்

வாடி வதங்கிடுச்சோ

மனந் தேறு மகராசி

மஞ்சள் வெயில் மாலை இனி...’

கண்களைத் திறந்தவனின் முகச் சிவப்பு மாறியது.

தன்வீர தனக்குத் தகவல் தெரிவித்ததிலிருந்து தனிவான குரலில் சில விவரங்களைச் சொன்னான்.

“நான் கண்விழிச்சப்போ நீங்க இங்கே இல்லை...”

“வேறு வேலையிருந்தது சஞ்சு - சித்தி உனதுணைக்கு இருந்த தைரியத்தில் போனேன்.”

இப்படி அஞ்சுமளவிற்கு இவன் தனக்காய் பரிதவிப்பானேன்? கலக்கம் காட்டிய அவள் கண்களில் இப்போது கனிவு. அது புரிந்தவன் பொதுவாய் பேசலானான் -

“அதிக வசதியில்லாத மருத்துவமனை இது என்றாலும் இந்த அழகும் அமைதியும் நோயாளியைத் தேற்றிடும் சஞ்சு. இன்னும் ரெண்டே நாள் இந்த காற்றைச் சுவாசித்தால் நீ எழுந்து ஓடிடுவே - பாரேன்.”

“ம்ம்... ஆனா கொஞ்சம் குளிருது.”

“நாளை ஒரு போர்வையோடு வந்திருவோம்” - சிறு கேலியோடு சக்கர நாகாலியைத் திருப்பி செலுத்தினான் சத்யன்.

அவனுக்குள் நிம்மதி வெதுவெதுப்பாய் இருந்தது.

நாலாம் நாள்,

‘வீட்டுக்குப் போகலாம் சஞ்சலா நீங்க. வாரத்திற்கு ஒரு தரம் பக்கத்திலுள்ள நர்ஸிங் ஹோமில் செக்-அப் செய்துக் கோங்க. ஆரோக்கியமான உணவும், ஓய்வும் போதும் - உங்க வயசு அப்படி?’ என்று உற்சாகமாய் வைத்தியர்கள் வழியனுப்ப, சஞ்சலா பாஸ்டர். ஜேம்ஸின் வீடு போய் சேர்ந்தாள்.

சில நாட்கள் அவளோடிருந்த இந்திரா சித்தி, அங்கே சமையலுக்கு ஒரு முதியவனை ஏற்பாடு செய்து விட்டுப் போக, வைத்தியர்கள் பரிந்துரைத்த ஓய்வும் உணவும் சஞ்சலாவிற்கு போதுமான அளவில் கிடைத்தன.

காலையும் மாலையும் சத்யன் அவளிடம் போனில் பேச அவள் ஏதும் பிடி கொடுக்கவில்லை என்றாலும் அது அவளுக்கு மிகப் பிடித்திருந்தது.

அவனது நேசம் தந்த பெருமையில் கூட நான்கு பிடி சாப்பிட்டாள். இன்பக் கனாவுடன் கிறங்கித் தூங்கினாள் -

“இன்னைக்கு உன்னைப் பார்க்க ஒரு விசேஷ விருந்தாளி வரப் போறாரம்மா - நான் ஒரு ஜெபக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியிருக்குது. மதியச் சாப்பாட்டிற்கு வந்திடுவேன்” என்று விட்டு ஜேம்ஸ் பாஸ்டர் கிளம்ப, இவள் ஒரு வித பரபரப்புடனேயே தயாரானாள்.

என்னை தேய்த்து அலசிய கூந்தல் பட்டாய் பறக்க, தேறிய உடம்பில் சித்தி வாங்கித் தந்திருந்த இளம் ஆரஞ்சு நிற ஜார்ஜெட்டை சுற்றினாள். தன் முகம் அசாத்திய பொலிவோடு இருப்பதாய் அவளுக்கேப் பட்டது.

எதிர்பார்த்தபடி வந்த விருந்தாளி சத்யன்தான்! ‘பளிச்’ சென்று தன்னை வரவேற்றவளை ஆர்வமாய் பார்த்தவன்,

“ஜுஸ் கொண்டு வரேன்” என்று அவள் உள்ளே மறைய, பாஸ்டரின் வீட்டையும் பார்த்தான்.

அந்த எளிய வீட்டில் விதவிதமாய் இருந்தவை வேத வசனங்கள் எழுதிய வர்ண அட்டைகள்தான்.

பழச்சாறு பருகியபடி மற்ற சம்பிரதாய பேச்சுக்களைப் பேசியவன் கண்கள் மின்ன, அவளது முகம் பார்த்து மேலும் பேசினான் -

ஆனால் சஞ்சலா கலபமாய் மறுத்தாள் -

“ஏற்கெனவே எனக்குப் பல விதங்களில் உதவியிருக்கீங்க சத்யன் - அதற்காய் என்னைக் கல்யாணமும் செய்துக்க வேண்டியதில்லை நீங்க.”

“உன்னை மனமார விரும்பறேன் சஞ்ச... தவிர...” தழைந்த தன் கண்களை அவன் முகத்திற்கு உயர்த்தினாள் -

‘சொல்லுங்க’ என்ற பாவனையுடன்.

“நீயும் என்னை விரும்பறே - என் வீட்டில் வேலைக் காரியாய் இருந்தாலும் போதும் என்று உருகுமளவிற்கு” அவன் உதடுகள் குறும்பாய் புன்னகைத்தன.

“நான் உடனிருப்பது உங்களுக்குப் பிரச்சனைதான் சத்யன். உருகும் என் பிரியம் எப்போது வெறியாய் மாறும்ங்கறது எனக்கேத் தெரியாதே. அந்த மழை இரவில் மணி தாதாவைக் கொல்ல...”

“நீ அவனையும் ரொம்ப விரும்பினாயா, சஞ்ச?” அவனது குறும்பும் கிண்டலும் தொடர்ந்தன.

அவள் அதைக் கவனியாமல் தொடர்ந்தாள் -

“விரும்பிய உங்களைக் காப்பாற்ற கொலையும் செய்யுமளவு வெறியுள்ள பெண் நான் - புரியுதா?”

“மரம் இருந்தால்தான்

மழை வரும்

மனம் இருந்தால்தான்

மரம் வரும்’ -ன்னு ஒரு புதுக்கவிதை வாசிச்சேன் சஞ்ச. மாறுதல்களும் அப்படித்தான். பழைய நினைவுகளையே நீ பற்றித் தொங்கும் வரை பயங்களிலிருந்து உனக்கு விடுதலை இல்லை. தென்னம்பாளா ரிஸார்ட்டில் உன்னை முதன் முதலாய் அருகே பார்த்ததும், பேசிய சந்தர்ப்பம் ஞாபகமுண்டா? உன் அறையிலிருந்து வெளியே விழுந்த பாஷ்யம் அம்மாவின் கண்ணாடியை நான் எடுத்துத் தர வந்தேனே?”

‘எப்படி மறப்பேன்?’ என்று கேட்டன அவள் விழிகள். “பாஷ்யம்மா இறந்த பின் அது பற்றிக் கேட்டப்போ நீ சொன்னாய் -

‘இந்தக் கிழவி இப்படி துருவி துளைச்சு என் வேலையில் குற்றம் கண்டு பிடிக்குதே - இதன் கண்ணாடியைத் தூக்கிப் போட்டுட்டால் என்னன்னு கூட உன் கை துறுதுறுக்குமே’ன்னு சொன்ன அவங்க நீ பார்க்காத போது அதை வெளியே எறிந்திருக்கவும் வேண்டும். பிறகு உன்னிடம்,

‘என் கண்ணாடியைக் காணலியே - அதைத் தூக்கி எறிஞ்சுட்டியா என்ன?’ என்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்ய, நீ குழம்பி அதைப் பாதி நம்பியதாகவும் சொல்லலையா?”

“ம்ம்...”

“அதேபோல ஒரு வேகத்தில் நான் சொன்ன,

‘கொன்னுடாதே’ என்ற வார்த்தையை வைத்து நீ கண்டபடி கற்பனை செய்து குழம்பறே சஞ்சு. ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையில் யாரும் அதையே செய்திருப்பாங்க.”

“எதை - கொலையா?”

“உன் வேகத்தைத் தடுக்க, உலுக்கி நிறுத்த நான் சொன்ன வார்த்தை அது. அது உன்னை இந்தளவு பாதிக்கும்னு... ஸாரி சஞ்சு.”

“என் வெறியைக் கண்ட அதிர்ச்சியில் உங்களையும் மீறி அந்த வார்த்தையைச் சொன்னீங்க, சத்யன். கொலைக்குத் துணிந்த ஒரு பெண்ணை உங்க வாழ்வில் இணைச்சுக்காதிங்க.”

“வேறொரு பெண் அந்த வார்த்தையைப் பொருட்படுத்தியிருக்கமாட்டா. கவனித்திருக்கவும் மாட்டாள். உன் சித்தப்பா உன்னில் வேண்டாத சந்தேகங்களை வளர்த்து விட்டதால், அது உனக்கு பூதாகார அர்த்

தத்தைத் தந்திருச்சு... அந்த பயங்களை விட்டு நீ மாறணும் சஞ்சு.”

“அந்த பயம் என்னோடுதான் இருக்கணும். சத்யா - அப்பதான் நான் கவனமாய் வாழ முடியும்.”

“உன் வாழ்வு என்னோடு சஞ்சு - அதற்காகத்தான் நான் வந்தது. தவிர உன் பயத்தை முழுக்க துடைத்துப் போடக் கூடிய ஒரு விஷயம் எனக்குத் தெரிய வந்திருக்குது - அதை உன்னிடம் சொல்லணும்.”

எந்த நம்பிக்கையுமின்றி வெறித்தன அவள் விழிகள்.

“நீ உன் அப்பா, அதாவது மிஸ்டர் தாஸனைக் கொண்டிருப்பதால், ரொம்ப ஜாக்கிரதையாய் இருக்கணும்னார் உன் சித்தப்பா - அப்படித்தானே? ஆனால் மிஸ்டர் தாஸன் உன் அப்பா இல்லை...”

இந்திரா சித்தி தந்த டாக்டர் சஞ்சீவனின் புகைப்படத் திலிருந்து சொல்ல ஆரம்பித்தவன், முக்கிய தகவலை மட்டும் தந்து முடித்த போது, அவள் முகம் ‘ஜிவஜிவ’ என்று சிவந்திருந்தது.

அதைக் கவனித்தவனின் மனசு தொய்ந்தது.

இதுவும் அவன் எதிர்பார்த்ததுதான் -

நீ உன் தாயின் கணவனுக்குப் பிறக்கவில்லை. உன்னை வயிற்றில் சுமந்தபடி உன் தாய் வேறு ஒருவனுக்கு மாலையிட்டாள் என்பதை எந்தப் பெண்தான் நிம்மதி அல்லது நிச்சலனமாய் ஏற்றுக் கொள்வாள்?

அமைதியாய் விசும்பும் சஞ்சலாவைப் பார்த்துப் பழியவனுக்கு வேதனையில் வெடித்துச் சிதறியவளைக் காணும் தெம்பில்லை. தேற்றவும் தெரியவில்லை.

இதை எதிர்பார்த்தது போல பாஸ்டர் ஜேம்ஸ் வீட்டினுள் நுழைய, சத்யனுக்கு அந்நேரம் அவர் தெய்வமாகவேத் தோன்றினார்.

குலுங்கி அழுதவளின் தலையைக் கோதியபடி பேசினார் அம்முதியவர்.

“திருமணத்திற்குத் தயாராகும் இளம் ஆண், பெண் சில வாரங்கள் என்னிடம் ஆலோசனைக்கு அனுப்பப் படுவாங்க, சஞ்சலா. நான் அவர்களிடம் வலியுறுத்துவது அன்பைத்தான்.

‘முறையற்ற திருமணம் கூட அன்பிருந்தால் நெறியானதே. அன்பில்லாத உறவு மட்டுமே நெறியற்றது’ என்று எலன்கீ என்ற ஒரு அறிஞர் சொன்னதை வேத வசனத்தோடு கலந்து சொல்லுவேன். பெற்றோரால் முடிவு செய்யப்பட்ட இந்த பந்தத்தை அன்பால் கௌரவப்படுத்தணும் நீங்க - அன்பால் மட்டுமே புனிதப்படுத்தப்படும் உறவிதுன்னு...”

“நீங்களும் எங்கம்மா செய்ததைச் சரின்னு சொல்ல வர்றீங்களா... எப்படி பாஸ்டர்?”

உதடுகள் அழுதையில் மட்டுமின்றி ஆத்திரத்திலும் துடிக்க கேட்டாள். சஞ்சலா...

“இதுவரை என் அப்பா சரியில்லைன்னு குமைந்தேன். இப்போ எங்கம்மாவும் தவறு செய்தவங்கன்றது... என்னால பொறுக்கவே முடியலை... அவங்க சஞ்சலத்தைத்தான் என் பெயராகவே வச்சட்டாங்க...”

“டாக்டரின் பெயர் சஞ்சீவன்தும் ஒரு காரணம்” என்றான் சத்யன் அமர்த்தலாய்.

24

“கேதகி மலர்ச் செடியே! உன்னை அடையும் பாதை சரியில்லை; நீயோ சேற்றில் வளர்ந்து, பார்வைக்குக் கோணலாய் நிற்கிறாய். உன்னில் பழங்கள் இல்லை; பாம்புகளின் இருப்பிடம் நீ. ஆயினும் உன் நறுமணத்தால் எல்லோரையும் கவர்ந்து கொள்கிறாய்”

ஒரு நற்குணம் பல குறைகளை மறைத்து விடும் என்பதற்கான சாணக்கிய நீதி பாடல் இது, சஞ்சலா.”

பாஸ்டர் ஜேம்ஸ் சொல்ல, சஞ்சலாவும் சத்யனுமே சற்று வியந்து பார்த்திருந்தனர்.

“குணவதியான ரூபராணி, அதாவது உங்கம்மா, செய்த அதாவது அசந்தர்ப்பத்தில் சறுக்கி செய்த ஒரே தவறு டாக்டர். சஞ்சீவனோடு கொண்ட உறவம்மா. அதுவும் வந்த விவாகரத்து நோட்டீஸை நம்பினதால். அது வெறும் மிரட்டல், டாக்டரின் மனைவி உஷா மறுபடி வரப் போறாங்கன்னு தெரிந்ததும் அவரிடமிருந்து விலகிட்டாங்களே. தவிர உண்மையை மறைத்து தாஸனை அவங்க கல்யாணம் செய்துக்கலை.”

“கருவாய் இருந்த என்னை அழிச்சிருக்கணும். இல்லை என்னைப் பெற்று அவங்களே வளர்த்திருக்கணும், பாஸ்டர்.”

சஞ்சலா சீறினாள்.

“சமூகம் அத்தனை சுலபமானதில்லையே? அழகான அந்தப் பெண்ணிற்கு ஒரு ஆணின் பாதுகாப்பு வேண்டியிருந்தது - அவங்கப்பாவிற்கும் பணத் தேவை. தாஸனும் அவங்களை கட்டிக்க விரும்பினார் தனக்கு வாரிசு வேண்டாமென்ற வேண்டுதலோடு -

அத்தனைக்கும் ரூபராணி தாஸனைக் கல்யாணம் செய்ததும் தீர்வு கிடைத்தது. ஒரு கல்லில் பல மாங்காய்கள் என்பதைப் போல! “அந்த பந்தத்தை பாதுகாப்பிற்காய் ஏற்ற உன் தாய் அதைத் தண்டனையாகவும் அனுபவித்தாங்க. பிறர் வாழ்வைப் பார்த்து நாம் தீர்ப்பு சொல்வது சுலபம்மா. வாழ்வது சுலபமேயில்லை. டாக்டர் மட்டுமல்லாமல் அவங்க மனைவி உஷாவும் கூட ரூபராணி மேல் குற்றஞ் சொல்லலை - பெரும் மதிப்பு வச்சிருக்காங்க.”

“நீங்களும் அவங்களைச் சந்திச்சீங்களா பாஸ்டர்?”

“பார்த்தேன் - பேசினேன். வாழ்க்கையின் புதிர் அவங்களுக்குக் குழந்தை பாக்கியமில்லாதது - அந்தம்மா உன்னைத் தத்தெடுத்துக் கொள்ள ஆர்வமாயிருக்காங்க.”

“மூணு மாசக் குழந்தையாய் நான் இருந்திருந்தால் அது வேற கதை. தூக்கிப் போன வீட்டில் வளர்ந்திருக்கலாம்... இப்போ எனக்கு யாரையும் பார்க்கவும்... பிடிக்கலை.”

தலை குனிந்து முணங்கினாள் சஞ்சலா.

“எனக்கு டாக்டரை ரொம்பப் பிடிச்சிருந்தது சஞ்சு - அவர் முறுவலிக்க அப்படி திகைச்சுட்டேன் - அப்படியே நீ அவரின் சாயல்.”

சத்யன் சொல்ல, கேட்டவளின் முகத்தில் சலனம்.

“சந்தர்ப்பம் பின்னின மாய வலையில் சிக்கிய உங்கம்மா, அதற்கான வேதனையும் அனுபவிச்சாச்சு. இனி...”

“நான் பழைய பாவத்தைத் தொடர முடியாது, பாஸ்டர்.” வந்த பதிலில் ஜேம்ஸ் பாதிரியார் சற்று திகைத்துதான் போனார் -

“மன்னிப்பு மனுஷனுக்கு அவசியம்மா - உங்கம்மாவை, தகப்பனை மன்னிக்க முயலக் கூடாதா?”

“அவசியமில்லன்னு நினைக்கிறேன். தாஸன் என் அப்பாவாய் தொடரட்டும். சமுதாயத்திற்காய் அம்மா போர்த்திக் கொண்ட போர்வையை நான் ஏன் உருவி விலக்கணும்?”

“எங்கம்மா அப்பாட்ட நான் அத்தனையையும் சொல்லியாச்சு சஞ்சு” என்றான் சத்யன், அவள் கைகளைப் பற்றியபடி. அவங்க புரிஞ்சுகிட்டாங்க. இனி வாழப் போகும் நம் சந்தோஷம்தான் முக்கியம் எனும் அளவிற்கு.”

“அவங்களை உங்களுக்கு ஒரு நல்ல பெண்ணாய் தேடச் சொல்லுங்க, சத்யன் - முன்னை விட ரொம்பத் தெளிவாய் சொல்றேன் - உங்க மனைவியாகு” தகுதி எனக்கு இல்லவே இல்லை.”

கண்ணீர் காய்ந்த முகத்துடன் சொல்லிவிட்டு வீட்டின் உள் அறைக்குப் போனவளை சோர்வாய் பார்த்திருந்தனர் இரு ஆண்களும்.

துவைத்த துணிகளை உதறி மடித்துக் கொண்டிருந்தாள் சஞ்சலா.

அவற்றைப் போலவே மொடமொடப்பாய் விறைத்துப் போயிருந்தது அவள் உள்ளம்.

சத்யன் அவளை அதன் பிறகு அழைத்துப் பேசவில்லை ஒரு மாதமாய்!

'காற்று எப்படி நெருப்பு கொழுந்து விட்டெரியப் பயன்படுகிறதோ அப்படியே காதலுக்குப் பிரிவு' -

என்ற காதல் மொழி முழுக்க உண்மை!

அவன் குரல் கேட்காமல் உயிரே விறைத்துக் கிடக்கிறது. தன்னை மறந்து விட்டானோ என்று புலம்பிக் காய்கின்றது.

கதவு தட்டப்பட்டது.

இயந்திரமாய் போய் திறந்தாள் -

வெளியே நின்ற தாயும் மகளும் போலிருந்த இரு பெண்களைக் குழப்பமாய் பார்த்தாள் -

"பாஸ்டர்யா வெளியே போயிருக்காங்களே..."

"கல்யாணப் பத்திரிகை கொடுக்க வந்தோம்."

"ஓ... உள்ளே வாங்க..."

இயந்திரத்தனமாய் வரவேற்றவள் அவர்கள் தங்களை அறிமுகப்படுத்தியதும் மேலும் நொறுங்கினாள்.

இவர்கள் சத்யனின் தாயும் தங்கையுமா? சஞ்சலாவின் தடுமாற்றம் கவனியாமல் வந்த இருவரும் கல்யாண கலகலப்புடன் பேசினார்கள்.

"சத்யன் உங்களைப் பற்றி அடிக்கடி பேசுவானா? அதான் நாங்களும் நேரில் பார்த்து அழைக்கணும்னு வந்தோம்."

"ஒரு நிமிஷம்" என்றவள் முறுக்கும் பழரசமும் கொண்டு வைத்தாள்.

"ஒரு சின்ன தட்டு தாரீங்களா?" என்றவன் தங்கை கேட்டு வாங்கி இனிப்புடன் ஒரு அழைப்பிதழை அதில்

வைத்துத் தர, சஞ்சலாவிற்கு உடம்பு சில்லிட்டது. கைகளை நீட்டவும் முடியவில்லை.

சில வாரங்களுக்கு முன்பும் அத்தனை ஆணித்தரமாய் சத்யனை ஏற்க மறுத்த தனக்கு இப்போது என்ன கேடு?

தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

பதிலில்லாத குழப்பம்...

கால்கள் துணியாய் துவள, அருகிலிருந்த நாற்காலியில் சரிந்தாள்.

"நீங்க ரொம்ப அழகுன்னான் சத்யாண்ணா. எங்கண்ணி கூட அழகுதான்."

இவள் நிலை புரியாமல் வளவளத்தாள் சத்யாவின் தங்கை - சங்கவி என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அந்தப் பெண்.

"பாஸ்டரும் நீயும் ரெண்டு நாளேனும் சென்னை வந்து தங்கிப் போகணும்மா. எங்க வீட்டில் முதல் கல்யாணம் இது."

'ம்ம்' என்கூட முணங்க முடியவில்லை இவளால். "வரட்டுமா?" என்று அவர்கள் கிளம்ப, வாசல் வரை வந்தவள்.

"பெரிய இடத்தில் சம்பந்தம் பண்ணியிருப்பீங்க" என்றாள் மெள்ள.

"அதுவாம்மா முக்கியம்? பெண்ணிற்கும் பையனுக்கும் பிடிச்சப் போச்சு - பாஸ்டர்யா கூட அதற்கு அழகாய் ஒரு புதுமொழி சொன்னாரே..." தாய் நெற்றியைச் சுருக்க, மகள் 'பட்'டென்று சொன்னாள் -

"குறைவான தகவல்களை வைத்துக் கொண்டு சரியான முடிவிற்கு வரும் ஒரு அற்புத கலைதான் - வாழ்க்கை."

"சரிதானேம்மா? குடைந்து விசாரித்து, பேரம் பேசி ஆர்ப்பாட்டமாய் நடக்கும் எத்தனையோ கல்யாணங்கள்

தோல்வியாகிடுது. கௌரவம், பகட்டைவிட, வாழ்வு முழுக்க இன்னாரை நம்பி நடக்கலாம்னா நம்பிக்கையும் அன்புந்தானே முக்கியம்?"

அவர்கள் ஏறிக் கிளம்பிய காரின் புகை தன் முகத்தில் கரி பூசியதாய் பட்டது.

இந்த அன்பு அனுசரணையை அல்லவா ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டோம்... குலுங்கிக் குமுறியது மனம்.

இனி தேற்ற தேவன் போல சத்யன் வரப் போவதில்லை. ஏமாற்றத்தில் கருகிச் சுருண்டது அவள் ஆத்மா. இரு கரங்கள் பின்னிருந்து அவள் தோள் மாலையாகின.

"ஐயோ... யார்...?"

"வேற யார் - நான்தான் - நம்பிட்டியா சஞ்சு?"

கொஞ்சியது சத்யனின் குரல்.

"என்ன... எதை?"

"உன்னை மறந்து, வேறொரு பெண்ணைக் கல் யாணம் செய்துப்பேன்னு?"

"பின்னே?"

"ஒரு சின்ன நாடகம். முடிவு தெரியவதற்காய் செய்த ஒரு சோதனை இதோ... தெளிவாய் புரிஞ்சிருச்சே..."

அவள் கன்னத்து ஈரத்தைத் துடைத்தான்.

அவனிடமிருந்து எட்டி நின்றாள் - உணர்வுகள் குழம்பித் தத்தளித்தன.

"ரொம்ப வீம்பான பொண்ணு நீ சஞ்சு..."

"இதென்ன நாடகம்...?"

"கல்யாணம் என் தங்கைக்கு. அழைப்பை மணமக் களின் பெயரில்லாத வெற்றுக் கவரில் வைத்துத் தந்தாள் சங்கி. உனக்கு என் வீட்டாரைப் பிடிச்சிருந்தா?"

"அவங்களைப் பற்றி கருத்து சொல்லக் கூட எனக்குத் தகுதியில்லை சத்யன்" என்றாள் தலை கவிழ்ந்து.

"டாக்டரும் அவர் மனைவியும் கூட அருமையான வங்க. இத்தனை உறவுகளும் உனக்காய் ஆர்வமாயிருக்க... ஒதுங்காதே சஞ்சு."

அசைந்த அவளது ரோஜா உதடுகளை தன் விரல் களால் மூடினான்.

"தகுதி பற்றி இனி பேசாதே. அதை நாம் ஏன் முடிவு பண்ணணும்? எந்தக் கேள்வியும், ஆராய்ச்சியும் இல்லாமல் நான் உன்னை விரும்பினேன்... நீயும் என்னை... அந்த பரஸ்பர ஈர்ப்பு நமக்கு அப்பாற்பட்டது."

திருமணம் சத்யனுக்கல்ல என்ற நிம்மதியில், இன்னும் அவள் அன்பு தனக்குண்டு என்ற பெருமிதத்தில் திளைத்து நின்றவளை, நெருங்கி அணைப்பது அவனுக்கு சுலபமாயிருந்தது.

விறைத்து விலகாமல் முதன் முறையாய் அதில் அடங்கிக் குழைந்தாள் அவள்.

"இருட்டான என் வாழ்வில் நீங்க வெளிச்சமாய் வந்திருக்கீங்க சத்யன்."

"அதுவும் இதமான மஞ்சள் மாலை வெயிலாய் - என்னை மறுக்கலாமா நீ?" அவள் மோவாயை உயர்த்தி விழி பார்த்து சீண்டினான்.

"உங்க அம்மாவும் அக்காவும்..."

அவள் நிறுத்த அவன் முடித்தான் -

"ரொம்ப நல்லவங்க - இல்லியா?"

"நல்லா நடிச்சாங்கன்னு சொல்ல வந்தேன்." சஞ்சலம் நீங்கிய அவள் கண்களில் சந்தோஷக் குறும்பு!

“அது சங்கவியின் திட்டம். எங்க வீட்டாரை வந்து சந்திச்ச பாஸ்டரும் -

‘சஞ்சலா கண்ணில் உயிரில்லாமல் நடமாடறா... ஏதோ தியாகம் செய்ற நினைப்பில்’ன்னு சொன்னார்.

“என்னைப் பற்றி விவரங்கள் தெரிஞ்சுமா... உங்கம்மா...?”

“தெரிஞ்சதால்தான் ‘நச்’சனு உங்கிட்ட வசனமெல்லாம் பேசிட்டுப் போனாங்க.”

அவள் முறுவலித்தாள்.

“நீ உன்னை மறுத்ததற்கும் அதெல்லாம் காரணம்தெரிய ‘உத்தமமான பொண்ணு -பாவம் அதான் உன்னை ஏற்க முடியாமல் இப்படி அல்லாடறான்’னாங்க.”

“அதான் என்னை இப்படி அலற, அழ வசனங்களாமா?”

“இனி அதெல்லாம் போதும் சஞ்சு - சரிதானே?”

குழந்தை போல அவளைத் தேற்றி உச்சி முகர்ந்தான். அந்த நெருக்கம் அவனில் புது உணர்வுகளைக் கட்ட விழ்த்தன.

அவளைக் கண்டபோதெல்லாம் அவனை நெம்பிய கருணையும் கரிசனையும் விலகி, இப்போது மோகம் அவனை முட்டி வீழ்த்தியது.

கனிவின்றி அவளை இழுத்து நெருக்கினான் -

சிறிதும் கருணையின்றி ஆரத் தழுவினான் -

முரட்டு முத்தங்கள்...

அர்த்தமில்லா சத்தங்கள்...

ஆனால் அத்தனையும் பிடித்துப்போக பரவசமாய் புன்னகைத்தாள் சஞ்சலா!

